



A MAGYAR KÖZLÖNY MELLÉKLETE
2020. június 10., szerda

Tartalomjegyzék

II. Törvényekhez tartozó indokolások

Végső előterjesztői indokolás a klímavédelemről szóló 2020. évi XLIV. törvényhez	888
Végső előterjesztői indokolás a kiskereskedelmi adóról szóló 2020. évi XLV. törvényhez	889
Végső előterjesztői indokolás az egyes adózási tárgyú törvényeknek a koronavírus-járvány gazdasági hatásainak mérséklése érdekében szükséges módosításáról szóló 2020. évi XLVI. törvényhez	893
Végső előterjesztői indokolás az egyes jogállási tárgyú és egyéb honvédelmi kérdésekkel foglalkozó törvények módosításáról szóló 2020. évi XLVII. törvényhez	895
Végső előterjesztői indokolás az egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvény módosításáról szóló 2020. évi XLVIII. törvényhez	902
Végső előterjesztői indokolás az egyes törvényeknek a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzésére vonatkozó európai uniós jogi szabályozás módosításával összefüggő jogharmonizációs célú módosításáról szóló 2020. évi XLIX. törvényhez	904
Végső előterjesztői indokolás az egyes törvényeknek a felnőttképzési tevékenység ösztönzésével összefüggő módosításáról szóló 2020. évi L. törvényhez	923
Végső előterjesztői indokolás a környezet védelmének általános szabályairól szóló 1995. évi LIII. törvény és a természet védelméről szóló 1996. évi LIII. törvény módosításáról szóló 2020. évi LI. törvényhez	927
Végső előterjesztői indokolás az agráriumban létrehozandó krízisbiztosítási rendszer működéséhez szükséges egyes törvények módosításáról szóló 2020. évi LII. törvényhez	930
Végső előterjesztői indokolás az élelmiszerláncról és hatósági felügyeletéről szóló 2008. évi XLVI. törvény és a Magyar Állatorvosi Kamaráról, valamint az állatorvosi szolgáltatói tevékenység végzéséről szóló 2012. évi CXXVII. törvény módosításáról szóló 2020. évi LIII. törvényhez	934
Végső előterjesztői indokolás a Magyar Export-Import Bank Részvénytársaságról és a Magyar Exporthitel Biztosító Részvénytársaságról szóló 1994. évi XLII. törvény, valamint a külképviseletekről és a tartós külszolgáltatásról szóló 2016. évi LXXIII. törvény módosításáról szóló 2020. évi LIV. törvényhez	942

II. Törvényekhez tartozó indokolások

Végső előterjesztői indokolás a klímavédelemről szóló 2020. évi XLIV. törvényhez

Az emberi tevékenység okozta klímaváltozás immár nem egy bizonytalan, távoli lehetőség, hanem egy olyan folyamat, amelynek okairól illetve állomásairól széles körű konszenzus alakult ki a nemzetközi tudományban; amelynek első, kétségbevonhatatlan jelei a napi tapasztalataink közé tartoznak, és amelynek negatív hatásai a tudományos prognózisok alapján az európai országok sorában Magyarországot kiemelten sújtják, veszélyeztetve a ma élő és az utánunk következő generációk életfeltételeit.

A hatályos alaptörvény alapvető alkotmányos jogként rögzíti az egészséges környezethez való jogot, és állami feladatokat határoz meg az egészséges környezet megóvásával, illetve a testi és lelki egészség biztosításával kapcsolatban. Mindezek alapján Magyarország mindenkorai kormányának és az országgyűlési többséget alkotó képviselőcsoportoknak másra átháríthatatlan felelőssége és teendője az éghajlatváltozás káros következményeinek minimalizálása, valamint a kikerülhetetlen hatásokhoz történő alkalmazkodás ösztönzése és támogatása a társadalom, az állami intézményrendszer és a gazdaság minden területén.

Az ENSZ Éghajlatváltozási Kormányközi Testületének legutóbbi jelentése szerint alig tíz évünk maradt arra, hogy a felmelegedést még a visszafordíthatatlanság határa előtt megállítsuk. Nincs tehát idő a semmittevésre, és nem mutogathatunk másokra: Magyarország lakosságát, természeti örökségét és jövőjét nekünk kell megoltalmaznunk azonnali cselekvéssel; nemzeti, európai és globális együttműködéssel.

A fentiek fényében különösen visszatetsző, hogy a kormányzó többség az elmúlt tíz évben inkább hátráltatta, semmint segítette volna a klímavédelmi erőfeszítéseket. Jelen törvényjavaslat is a kormánypártok által alaposan módosított változatban kerül szavazásra az Országgyűlés elé.

Az előterjesztői szándék szerint a törvényjavaslat kihirdette volna a klímavészhelyzetet, és kötelezte volna a kormányt egy részletes klímavédelmi törvény kidolgozására és benyújtására, valamint a kapcsolódó végrehajtási rendeletek elfogadására.

Az eredeti törvényjavaslat a 2030-as célokat tekintve a kormánypártok által módosított, végszavazásra beterjesztett változatnál jóval ambíciózusabb számokat jelölt meg: az 1990-es szinthez képest legalább 55 százalékkal csökkentett üvegházgáz-kibocsátást, legalább 30 százalékkal csökkentett energiafelhasználást, valamint legalább 35 százalékos megújuló energia-hányadot.

Az eredeti törvényjavaslatnak a szükséges intézkedések körét rögzítő tizennégy pontja közül tíz elhagyásra került a kormánypártok által módosított, végszavazásra beterjesztett változatban. Így kimaradtak azok a bekezdések, amelyek előírnák a következő közpolitikai eszközök alkalmazását:

- (1) a magyarországi lignit- és szénterőművek 2025-ig való bezárásának szabályozását, tekintettel a munkaerőpiaci és szociális szempontokra;
- (2) a szélerőenergia hasznosítását korlátozó intézkedések eltörlését;
- (3) a napelemek, napelemes rendszerek és hőszivattyúk áfájának a jelenlegi 27 százalékról a kedvezményes 5 százalékra csökkentését;
- (4) a hazai lakásállomány komplex energetikai korszerűsítésével – állami támogatással – az energiahatékonyság növelésének programját;
- (5) a Zöld Bank létrehozását;
- (6) a Zöld Közbeszerzési Rendszer felállítását;
- (7) a klímavédelem ügyét támogató módosításokat az adórendszer területén, egyebek közt a szénadó, valamint a kerozinra kivetett, a közúti közlekedésben használt szintű jövedéki adó bevezetését;

- (8) a klímaigazságosság szempontjait érvényesítő társadalmpolitikai programokat, amelyek a klímasemleges társadalmi és gazdasági működésre való áttérés során kiemelten védik és támogatják a sérülékeny társadalmi csoportokat;
- (9) a klímaalkalmazkodás komplex programját, kiemelten kezelve a mezőgazdaság, az élelmiszerbiztonság, a vízgazdálkodás, a településpolitika, a lakhatás, a kritikus infrastruktúrák és a közegészségügy kérdéseit;
- (10) a klímavédelem ágazatközi feladataival is megbízott környezet- és természetvédelmi illetve vízgazdálkodási minisztérium korábbi hatásköreinek és önállóságának, a környezet- és természetvédelmi hatóságok jogköreinek, valamint a jövő nemzedékek országgyűlési biztosának önállóságának és hatásköreinek helyreállítását annak érdekében, hogy az államigazgatásban egyre gyakrabban megjelenő klímagyilkos üzleti- és magánérdekekkel szemben hatékonyan képviselhessék a társadalmi érdekeket.

A kormánypárti módosításokkal egyebek között bekerült a törvényjavaslat szövegébe az atomenergia-felhasználás karbonsemlegességéről szóló, tényellentétes állítás, amely határozottan szemben áll nemcsak a tényekkel, hanem az előterjesztő szándékával is.

A módosításokkal megjelent továbbá a „teremtett világ” kifejezés, amely nemcsak az előterjesztő meggyőződését, hanem a hatályos alaptörvény is sérti, mely szerint „Tudományos igazság kérdésében az állam nem jogosult dönteni”.

A törvényjavaslat kormánypártok által módosított, végszavazásra beterjesztett változata nem tükrözi a törvényjavaslat eredeti célját és az előterjesztő szándékait, de ezzel együtt is fontos lépést jelent egy valóban felelős, a fenntarthatóságot és a társadalmi igazságosságot szem előtt tartó klímapolitika kialakítása felé.

Végső előterjesztői indokolás a kiskereskedelmi adóról szóló 2020. évi XLV. törvényhez

(Az indokolás az Indokolások Tárában közzétételre kerül.)

ÁLTALÁNOS INDOKOLÁS

Ezen indokolás a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18. § (3) bekezdése, valamint a Magyar Közlöny kiadásáról, valamint a jogszabály kihirdetése során történő és a közjogi szervezetszabályozó eszköz közzététele során történő megjelöléséről szóló 5/2019. (III. 13.) IM rendelet 20. §-a alapján a Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő Indokolások Tárában közzétételre kerül.

A Kormány elkötelezett a munkát terhelő adók, a jövedelemadók csökkentése, a gazdasági növekedés erősítése mellett. A költségvetési egyensúly megőrzése érdekében pedig az adórendszerben továbbra is a forgalmi-fogyasztási adókra kívánja helyezni az adórendszer súlypontját. A fogyasztás adóztatása egyben környezetvédelmi jelentőséggel bír, hiszen a nagyobb fogyasztás több negatív környezeti hatással jár, magasabb károsanyag kibocsátást keletkeztet.

Mindemellett a Kormány meg van győződve arról, hogy az adóteher-eloszlás csak az adóalanyok teherbíró képességének alaptörvényi követelménye mellett mehet végbe.

Mindezek alapján a Kormány javaslatot tesz egy régi-új adó, a kiskereskedelmi tevékenység árbevételére vetülő, sávosan progresszív mértékrendszerű, közvetve pozitív környezeti hatást kiváltó adó, a kiskereskedelmi adó bevezetésére.

A kiskereskedelmi adóról szóló törvényjavaslat (a továbbiakban: Javaslat) szerint az adót nem a magánszemélyeknek, hanem kizárólag a jelentős teherviselő képességű, kiskereskedelmi tevékenységet végzőknek kellene fizetni. Nem terhelné tehát adó a kisboltot üzemeltetőket sem, mert 500 millió forint éves árbevételig 0% lenne az adó mértéke. Ezen adózói csoportnak – az adóadminisztrációra tekintettel – bevallást sem kellene benyújtania.

RÉSZLETES INDOKOLÁS

1. §

A Javaslat e §-ban rögzíti az értelmező rendelkezéseket.

Eszerint a kiskereskedelmi adó vonatkozásában adóköteles kiskereskedelmi tevékenységnek minősül valamennyi kiskereskedelmi tevékenység (a tényleges bolti kiskereskedelem mellett a piaci kiskereskedelem, valamint a csomagküldő és internetes kiskereskedelem is) függetlenül, attól, hogy ezek egy részét ténylegesen nem bolti környezetben végzik. A kiskereskedelmi tevékenység meghatározásánál a Javaslat szövege a TEÁOR'08 szerint – a gépjármű, pótkocsi nagykereskedelme kivételével – a 45.1, a 45.32, – a motorkerékpár javítás és nagykereskedelem kivételével – 45.40 ágazatba, továbbá a 47.1–47.9 ágazatokba sorolható tevékenységeket azonosítja adóköteles tevékenységként.

Fontos összefüggés, hogy az értelmező rendelkezés megszövegezéséből is következően az adókötelezettség szempontjából nincs jelentősége sem annak, hogy az adózónak van-e, s ha igen milyen a TEÁOR besorolása, sem pedig annak, hogy a vállalkozó az adott adóköteles körbe sorolt tevékenységet főtevékenységként végzi-e vagy sem. Eszerint – a TEÁOR-hoz fűzött magyarázatot is alapul véve – a kiskereskedelmi tevékenységet az alábbiak szerint lehet értelmezni. A kiskereskedelmi tevékenység termékeknek, áruknak átalakítás nélküli értékesítése a nagyközönség, elsősorban a lakosság részére az egyes – a törvény értelmező rendelkezésében említett – TEÁOR számok alapján azonosítható értékesítési csatornákon (boltban, utcai standon, csomagküldő szolgáltatástól, interneten stb.) keresztül. Az értékesített áruk köre a fogyasztási javakra korlátozódik, a kereskedelmi forgalomba nem hozott termékek (gabonafélék, érc stb.) nem tartoznak ide, de ide értendők azok a széles közönség számára értékesített termékek (pl. papír, festék, faáru), amelyek nem kizárólag személyes vagy háztartási célt szolgálnak.

Összefoglalóan, általánosságban azt lehet kijelenteni, hogy a kiskereskedelmi tevékenység nem más, mint fogyasztási javaknak (termékek, áruk) a nagyközönség számára nyitva álló értékesítési csatornákon keresztül történő értékesítése. Azaz e tevékenység lényege áruk főképp végső fogyasztónak történő értékesítése. Azon kereskedelmi egységek tevékenysége tartozik ide, amelyek jellegüket tekintve elsősorban, de nem kizárólag a lakosság számára hozzáférhetőek, azaz közforgalmú – mindenki számára hozzáférhető – értékesítést bonyolítanak. Ezen értékesítési helyek és csatornák esetében a vevő személyétől függetlenül az értékesítésből származó teljes árbevétel adóalapot képez, nincs jelentősége annak sem, hogy adott esetben egy gazdálkodó szervezet, gazdasági társaság áll vásárlói pozícióban.

Ennélfogva nem tartozik ide a gyártó nagykereskedőnek, viszonteladónak, nagykereskedő, viszonteladó, kiskereskedő számára való értékesítése, feltéve, hogy az értékesítés nem a bárki által könnyen hozzáférhető értékesítési csatornán (hálózaton) keresztül történik.

Emellett a Javaslat az értelmező rendelkezések között rögzíti az adóalapnak minősülő nettó árbevétel fogalmát.

E fogalomnál – az adóalanyok fajtája, azaz adóköteles tevékenységük adójogi, számviteli keretei szerint – öt különböző esetet különböztet el a szabályozás. A számvitelről szóló törvény hatálya alá tartozó adóalany nettó árbevétel alatt a számviteli törvényben meghatározott értékesítés nettó árbevétele értendő. Az egyedi beszámolóját az IFRS-ek szerint készítő adóalany esetén, a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény 40/C. §-a szerinti nettó árbevétel minősül nettó árbevételnek. A kisadózó vállalkozások tételes adójáról és a kisvállalati adóról szóló törvény szerinti kisadózó vállalkozás esetén, a kisadózó vállalkozások tételes adójáról és a kisvállalati adóról szóló törvény szerinti kisadózó vállalkozás bevételeit, míg a személyi jövedelemadóról szóló törvény hatálya alá tartozó adóalany esetében a személyi jövedelemadóról szóló törvény szerinti általános forgalmi adó nélküli bevételt azonosítja a Javaslat az adó alapjaként. Az adóköteles tevékenységet nem fióktelep útján kifejtő külföldi illetőségű személy vagy szervezet esetén a belföldön átadott áru kiskereskedelmi (tipikusan internetes) értékesítéséből származó általános forgalmi adó nélküli ellenérték minősül adóalapot képző nettó árbevételnek.

2. §

A Javaslat szerint adóköteles az értelmező rendelkezésben definiált kiskereskedelmi tevékenység.

Az egyértelmű jogértelmezés érdekében a Javaslat rögzíti, hogy nemcsak a belföldi letelepedésű jogalanyok (gazdasági társaság, külföldi vállalkozás fióktelepe) által folytatott tevékenység adóköteles. Adókötelezettség

vonatkozik azon – értelmező rendelkezés szerinti – kiskereskedelmi tevékenységre is, melynek keretében, illetve eredményeként a külföldi illetőségű személy vagy szervezet – függetlenül attól, hogy rendelkezik-e magyarországi fiókteleppel vagy sem – nem fióktelepe útján vevője részére belföldön átadott árut értékesít. E kitétel célja, hogy ne legyen versenyelőnyben az a magyarországi gazdasági célú letelepedés nélküli (elsősorban internetes) bolt, vállalkozás, amely szintúgy kiskereskedelmi árukat ad el, mint bármely magyarországi székhelyű, telephelyű társaság vagy magyarországi fióktelep.

3. §

A Javaslat szerint az adó alanya az adóköteles kiskereskedelmi tevékenységet üzletszerűen végző kül- vagy belföldi illetőségű személy vagy szervezet.

4. §

Az adó alapja az adóköteles tevékenységből származó – értelmező rendelkezések között definiált – nettó árbevétel.

A Javaslat abból indul ki, hogy a nettó árbevétel fejezi ki leginkább a vállalkozás terjedelmét, a gazdasági aktivitása mértékét, piaci erejét, a tevékenységével kifejtett negatív extern (különösen negatív környezeti) hatást. Az árbevétel könnyen számítható az adózó számviteli, illetve személyi jövedelemadóban vezetett nyilvántartása, bizonylatai alapján. Továbbá az is szempont, hogy az árbevétel kevésbé rejthető el például a nyereséghez képest. Tehát adószámítási, adminisztrációs, egyszerűségi szempontból és az adóeltitkolás kizárása szempontjából is ez a legelőnyösebb mutató.

A Javaslat az adóalapba sorolandónak rendeli azokat a bevételeket is, melyeket a bolti kiskereskedelmi tevékenységet végző beszállítójától kap, annak ellentételezéseképp, hogy a szállító számára különböző – értékesítést elősegítő – szolgáltatást (pl.: boltban végzett marketing-szolgáltatás, reklámszolgáltatás, az áru vevő számára való feltűnőbb helyen való elhelyezése, internetes értékesítés esetén az áru kiemelése) nyújt. Az adóalap részét képezi a beszállító által a kiskereskedő adóalanynak adott engedmény összege is, függetlenül annak számviteli elszámolási módjától.

A módosítás rendezi azt az esetet, amikor az adó alapját (az adóköteles tevékenységből származó adóévi nettó árbevétel) nem forintban fejezik ki. Az indítvány ebben az esetben előírja, hogy az adóalapot a Magyar Nemzeti Bank hivatalos – az adóév utolsó napján érvényes – devizaárfolyamának alapulvételével kell átszámítani forintra. Ha az adott külföldi pénznemnek nincs a Magyar Nemzeti Bank által jegyzett árfolyama, akkor az adóév utolsó napjára vonatkozó euró árfolyamot kell figyelembe venni az átszámításkor.

5. §

A Javaslat az egymással kapcsolt vállalkozási viszonyban állók adójának megállapítására – az adóelkerülés érdekében – külön szabályt rendel alkalmazni. (A progresszív adómértékek miatt fennáll a veszélye, hogy adóoptimalizálási szándékból egy társaság több társasággá válik.) A törvény szerint tehát a kapcsolt vállalkozások esetén a kapcsolt vállalkozási viszonyban álló adóalanyok adóköteles nettó árbevételét összegezni kell, majd pedig ezen összegre kell vetíteni a progresszív adómértéket az adó kiszámítása érdekében. Az egyes adóalanyok az így kiszámított adót az adóköteles árbevétel arányában viselik. Ugyanezen módon kell eljárni az adóelőleg számítása során is. A Javaslat ezen jogintézménnyel az adóelkerülést kívánja megelőzni azzal, hogy a kapcsolt vállalkozások mindegyike köteles elvégezni az adó kiszámítását. A számításokat dokumentálni kell, amit az adóhatóság ellenőrizhet.

Fontos tehát, hogy az összeszámitási szabály célja az adóelkerülés megakadályozása. Ezért a Javaslat rögzíti, hogy csak azon kapcsolt vállalkozásoknak kell e szabályt alkalmazni, amelyek esetén a kapcsolt vállalkozási viszony a veszélyhelyzet időszakában kihirdetett, a kiskereskedelmi adóról szóló kormányrendelet kihirdetését követő szétválással, kiválással jött létre vagy, ha a kiskereskedelmi tevékenységet végző jogalany az eszközeit ezen kormányrendelet kihirdetését követően más kapcsolt vállalkozás gazdálkodó szervezet számára adta át vagy adta használatba. Ez utóbbi esetben is kimentheti magát az összeszámitási szabály alól az az adóalany, aki bizonyítja, hogy a szétválást, kiválást, eszközátadást nem adóelkerülési célból, hanem kizárólag gazdasági okok miatt hajtotta végre.

6. §

Az adó mértéke a törvény szerint – figyelemmel az ágazaton belül az egyes adózók eltérő teherviselő képességére – sávosan progresszív.

7. §

A Javaslat szerint az adót az állami adó- és vámhatósághoz kell önadózás keretében megfizetni, az adó a központi költségvetés bevétele. Az adóévi adóról szóló bevallást az adóév utolsó napját követő ötödik hónap utolsó napjáig kell benyújtani, s ekkor esedékes az adó megfizetése is, illetve ha az előző adóévben megfizetett adóelőleg több mint a tényleges adó, akkor a különbözetet az adóalany az adóvisszatérítés szabályai szerint az adóévi adóról szóló bevallás benyújtásának napjától igényelheti vissza az állami adó- és vámhatóságtól.

A Javaslat értelmében adóra az adóév utolsó napját követő ötödik hónap utolsó napjáig, kezdő vagy átalakulással létrejött vállalkozó esetében pedig az adóköteles tevékenység megkezdését követő 15 napon belül előleget kell bevallani, melyet két egyenlő részletben, főszabály szerint az adóév hetedik hónapjának 20., illetve tizedik hónapjának 20. napjáig, kezdő és átalakulással létrejött vállalkozó esetében pedig a bejelentkezéssel egyidejűleg és az adóév utolsó napjáig kell megfizetni.

A Javaslat szerint az adóévi adóelőleg összege, ha az adóévet megelőző év 12 hónapnál nem volt rövidebb, akkor az adóévet megelőző évben folytatott adóköteles tevékenységből származó nettó árbevétel és az adóalany által alkalmazandó adómérték szorzata. Ha az adóévet megelőző adóév 12 hónapnál rövidebb volt, akkor pedig az előző adóévi, adóköteles tevékenységből származó nettó árbevételt 12 hónapra kell átszámítani, s az adóalany által alkalmazandó adómértékkel kiszámítani az adót.

Az adóköteles tevékenységet adóévben kezdő vállalkozó esetén az adóévi várható adó összegével egyezik meg az adóelőleg összege. Az átalakulással létrejött adózó esetén az adóelőleget a jogelőd adóköteles tevékenységből származó árbevétel-adatból kell számítani, mégpedig arányosan, az átalakulás során megszerzett vagyoni arányában.

A Javaslat azt is rögzíti, hogy az adófizetésre nem kötelezett adóalanynak adó- és adóelőleg-bevallás benyújtási kötelezettsége nincs.

8. §

A törvény a kihirdetését követő napon lép hatályba, figyelemmel arra, hogy a veszélyhelyzeti kormányrendelettel kihirdetett kiskereskedelmi különadó már hatályos közteher, a Javaslat szerinti adó pedig tartalmilag ezzel, a már létező közteherrel azonos.

9. §

Az év közbeni hatályban lépésre tekintettel a szabályozás speciális módust rögzít az első adóév adóalapjának, adójának meghatározására. A Javaslat speciális határidőt ír elő az első adóévi adóelőleg összegére, teljesítésére és számítására is.

A javaslat – az adminisztrációt egyszerűsítő okból – azt rendeli el, hogy a kiskereskedelmi adóról szóló kormányrendelet hatálya alatti időszakra jutó adót is a törvényi szabályok alapján fizetendő adóval együtt kell teljesíteni. Ennek módja az, hogy a törvényjavaslat szerinti első adóévi időarányos adóösszeg megállapítása a kormányrendelet hatályba lépésétől kezdődne. Ezzel együtt a kormányrendelet hatálya alatt és szabályai szerint megfizetett adóelőleg betudható a törvényi szabályok szerinti a megfizetett adóelőleg összegébe, az első adóév adóelszámolása során. Ezzel összefüggésben nem kell megállapítani, bevallani, megfizetni a veszélyhelyzeti kormányrendelet hatálya alatti időszakra járó adót, továbbá nem kell a kormányrendelet szerinti havi adóelőleg-összeget sem megfizetni a törvény hatálybalépése napját magában foglaló hónapot követő hónapokra (a kormányrendelet szerint a veszélyhelyzet időszakának minden hónapjában kell adóelőleget fizetni).

Ha a kormányrendelet hatálya alatt, de a törvény hatályba lépése előtt véget ért az adóalany adóéve, akkor az adómegállapítási, bevallási és adófizetési kötelezettséget a kormányrendeletnek megfelelően a veszélyhelyzet megszűnését követő 30. napig kell teljesíteni a megszűnt adóévre. Ezen adóalany új adóévére vonatkozóan kell teljesíteni az adókötelezettséget akként, hogy az első adóévre járó időarányos adót az újonnan keletkezett adóév

első napjától kezdődően kell számítani. Az átmeneti rendelkezések egyértelművé teszik, hogy a kormányrendelet és a törvény ugyanazon adónemre, a kiskereskedelmi adóra vonatkozik, és a Kormány rendelet hatályba lépésének napjától az adót minden adózónak csak egyszer kell megfizetni.

10. §

A módosítás – annak érdekében, hogy ne álljon fenn egyidejűleg a törvényi és a kormányrendeleti szintű kiskereskedelmi adókötelezettség – hatályon kívül helyezi a törvényjavaslat szerinti kiskereskedelmi adóval azonos kiskereskedelmi adót megfogalmazó kormányrendeletet.

Végső előterjesztői indokolás

az egyes adózási tárgyú törvényeknek a koronavírus-járvány gazdasági hatásainak mérséklése érdekében szükséges módosításáról szóló 2020. évi XLVI. törvényhez

(Az indokolás az Indokolások Tárában közzétételre kerül.)

ÁLTALÁNOS INDOKOLÁS

Ezen indokolás a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18. § (3) bekezdése, valamint a Magyar Közlöny kiadásáról, valamint a jogszabály kihirdetése során történő és a közjogi szervezetszabályozó eszköz közzététele során történő megjelöléséről szóló 5/2019. (III. 13.) IM rendelet 20. §-a alapján a Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő Indokolások Tárában közzétételre kerül.

A Versenyszféra és a Kormány Állandó Konzultációs Fóruma 2016. november 24-én megállapodtak a minimálbér, a garantált bérminimum és a reálbérek emeléséről, valamint a munkáltatói bérterhek csökkentéséről. A megállapodásnak megfelelően a Kormány kezdeményezi a szociális hozzájárulási adó csökkentésének következő ütemét. Így a törvényjavaslat szerint 2020. július 1-jétől 17,5 százalékról 15,5 százalékra csökken az adó mértéke.

A javaslat tartalmazza továbbá a szociális hozzájárulási adó kulcsának csökkentésével összefüggésben a kisvállalati adó kulcsának csökkentését, illetve a személyi jövedelemadó, a kisadózó vállalkozások tételes adója, valamint az egyszerűsített közteherviselési hozzájárulás szabályainak pontosítását.

A Kormány a koronavírus járvány elleni védekezés költségvetési fedezetének megteremtése érdekében létrehozta a Járvány Elleni Védekezési Alapot. A Járvány Elleni Védekezési Alap bevételeinek, forrásainak biztosítása kiemelt érdek a járványügyi helyzettel kapcsolatos védekezés érdekében. Meg kell tehát teremteni a szükséges forrásokat, azonban olyan módon, hogy az adóteher-eloszlás az adóalanyok teherbíró képességének alaptörvényi követelményét ne sértse.

Mindezek alapján a Kormány javaslatot tesz a hitelintézetek járványügyi helyzettel összefüggő különadójának bevezetésére, az általános adófizetési kötelezettséget meghaladó közteherviselésre képes adófizetők, azaz a hitelintézetek együttműködésére, segítőkészségére számítva. A javaslat ezzel összefüggésben arról is rendelkezik, hogy a befizetett összeget a bankok 5 év alatt egyenlő részletekben érvényesíthetik a pénzügyi szervezetek különadója terhére.

A koronavírus-járvány gazdasági hatásainak mérséklése és a beruházások ösztönzése érdekében kedvezőbbé válik a fejlesztési tartalék felhasználása, mivel eltörlésre kerül az adózás előtti eredmény 50%-ára vonatkozó korlát.

RÉSZLETES INDOKOLÁS

1. §

A szociális hozzájárulási adó 2020. évi évközi 15,5 százalékra történő csökkentésével összefüggésben szükséges az összevont adóalap megállapításánál alkalmazott szabályok módosítása. Amennyiben egy adott jövedelem után a magánszemély kötelezett a szociális hozzájárulási adó megfizetésére (feltételezve, hogy az költségként nem

elszámolható, vagy azt nem térítik meg a magánszemély számára), úgy a megállapított jövedelem 87 százalékát kell jövedelemként figyelembe venni. Ugyanezen szabály az adóelőleg megállapítására vonatkozó rendelkezések között is megjelenik.

2. §

Átmeneti rendelkezés, amely kimondja, hogy a fejlesztési tartalék esetében az adózás előtti nyereség összegében meghatározott felső határ a 2019-ben kezdődő adóévre választás szerint alkalmazható. Amennyiben az adózó a 2019-ben kezdődő adóévre már benyújtotta a bevallását és elfogadott számviteli beszámolóval rendelkezik, akkor ezeket önellenőrzés, illetve számviteli ellenőrzés útján módosítania kell a kedvezmény igénybevétele kapcsán. Amennyiben az adózó a 2019-ben kezdődő adóévre a bevallását még nem nyújtotta be, ám elfogadott számviteli beszámolóval rendelkezik, akkor ezt szükséges ellenőrzés útján módosítania.

Átmeneti rendelkezés mondja ki, hogy az adózás előtti nyereség összegében meghatározott felső határ első alkalommal a 2020-ban kezdődő adóévre alkalmazandó.

3. §

A fejlesztési tartalékképzés alapján igénybe vehető társasági adóalap-csökkentő tétel az adóévi adózás előtti nyereség összegéig vehető igénybe, de továbbra is legfeljebb adóévenként 10 milliárd forint lehet.

4. §

A szociális hozzájárulási adó 2020. évi évközi csökkentésével összefüggésben szükséges módosítás, melynek értelmében az egyszerűsített közteherviselési hozzájárulásról szóló 2005. évi CXX. törvényben meghatározott kifizető által fizetendő ekho mértéke is 15,5 százalékra csökken.

5. §

A járványügyi helyzetre tekintettel a Különadó törvény vagy a kormányrendelet alapján 2020-ra megfizetett összeget a hitelintézet 2021-től kezdődően, évente egyenlő részletekben adóvisszatartás formájában az adója csökkentéseként felhasználhatja. A felhasználás korlátja a 2020. adóévre megállapított járványügyi különadó meghatározott százaléka.

6. §

A Javaslat e §-ban a hitelintézet számára a 2020. adóévre vonatkozóan egy új különadót ír elő. Az adó alapja a pénzügyi szervezetek különadó alapjának 50 milliárd forintot meghaladó része. A különadó mértéke 0,19 százalék. A javaslat lehetőséget ad a sportkedvezmény érvényesítésére a pénzügyi szervezetek különadójában foglaltaknak megfelelően, azzal, hogy az így érvényesített összeg a hitelintézet részére a támogatására tekintettel rendelkezésre álló kedvezményi keretösszeget csökkenti.

A hitelintézet a különadót 2020. június 10-ig külön nyomtatványon megállapítja és az adókötelezettséget 2020. június 10-ig, 2020. szeptember 10-ig és 2020. december 10-ig egyenlő részletekben megfizeti. A határidők e különadót tekintve egyformán vonatkoznak a 2009. december 31-éig és az azt követően jogelőd nélkül létrejött hitelintézetekre.

7. §

Jogtechnikai szövegcsérés módosítások.

8. §

Hatályon kívül helyező rendelkezés.

9. §

A szociális hozzájárulási adó 2020. évi évközi csökkentésével összefüggésben módosítani szükséges a kisadózók ellátási alapját, tekintettel arra, hogy a tételes közterhen belül a szociális hozzájárulási adó rész csökken, így

az egyéni járulékoknak megfelelő adórész növekszik, ezért az ellátások alapjaként is magasabb összeget szükséges figyelembe venni.

A javaslat továbbá a kisvállalati adó, illetve adóelőleg mértékét csökkenti 2021. január 1-jétől.

10. §

A szociális hozzájárulási adó mértékét meghatározó rendelkezés módosítása.

11. §

Hatályba léptető rendelkezés.

12. §

A törvény hatálybalépésével egyidejűleg szükséges hatályon kívül helyezni az azonos tartalmú, alacsonyabb szintű jogszabályt.

Végső előterjesztői indokolás az egyes jogállási tárgyú és egyéb honvédelmi kérdésekkel foglalkozó törvények módosításáról szóló 2020. évi XLVII. törvényhez

ÁLTALÁNOS INDOKOLÁS

Ezen indokolás a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18. § (3) bekezdése, valamint a Magyar Közlöny kiadásáról, valamint a jogszabály kihirdetése során történő és a közjogi szervezetszabályozó eszköz közzététele során történő megjelöléséről szóló 5/2019. (III. 13.) IM rendelet 20. §-a alapján a Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő Indokolások Tárában közzétételre kerül.

A Javaslát a jogalkalmazás során feltárt hiányosságok, a jogszabályváltozások, valamint a tapasztalatok alapján a Magyar Honvédség személyi állományát érintő, valamint egyéb honvédelmi kérdéseket szabályozza a következő törvények módosításával:

- a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja.tv.)
- a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.),
- a központi államigazgatási szervekről, valamint a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 2010. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: Ksztv.),
- a Magyar Köztársaság területén szolgálati céllal tartózkodó külföldi fegyveres erők, valamint a Magyar Köztársaság területén felállított nemzetközi katonai parancsnokságok és állományuk nyilvántartásáról, valamint jogállásukhoz kapcsolódó egyes rendelkezésekről szóló 2011. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Küfe tv.),
- a honvédelemről és a Magyar Honvédségről, valamint a különleges jogrendben bevezethető intézkedésekről szóló 2011. évi CXIII. törvény (a továbbiakban: Hvt.)
- a honvédek jogállásáról szóló 2012. évi CCV. törvény (a továbbiakban: Hjt.),
- a honvédségi adatkezelésről, az egyes honvédelmi kötelezettségek teljesítésével kapcsolatos katonai igazgatási feladatokról szóló 2013. évi XCVII. törvény (a továbbiakban: Haktv.),
- honvédelmi alkalmazottak jogállásáról szóló 2018. évi CXIV. törvény (a továbbiakban: Haj.tv.),
- a fővárosi és megyei kormányhivatalok működésének egyszerűsítése érdekében egyes törvények módosításáról szóló 2019. évi CX. törvény.

RÉSZLETES INDOKOLÁS

1. §-hoz

Az Szja tv. módosításának a célja – az elhunyt katonák árváinak járó kiegészítő támogatáshoz hasonlóan – a honvédelmi alkalmazottak árváinak járó kiegészítő támogatás adómentességének megteremtése.

2–3. §-hoz

A Javaslat célja a Tny. és Haj.tv. közötti összhang megteremtése a Haj.tv. azon módosítása kapcsán, amely az árvák kiegészítő támogatását bevezeti elhunyt honvédelmi alkalmazottak esetében is.

4. §-hoz

A Javaslat a Ksztv. módosítására irányul, annak érdekében, hogy a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Kit.) 29. § (3) bekezdésében biztosított különleges irányítási jogkör alapján eljáró – de adott esetben nem szakmai vezetői vagy felsővezetői álláshelyet betöltő – személy részére is biztosítható legyen kiadmányozási jog.

5–8. §-hoz

A Küfe tv. javasolt módosításának célja a Magyarország és az Amerikai Egyesült Államok közötti, a védelmi együttműködésről szóló megállapodásból (Defense Cooperation Agreement, a továbbiakban: DCA) fakadó adómentességi kérdések jogszabályi rendezése, miszerint a DCA-ben új kategóriaként megjelenő USA vállalkozókra vonatkozóan a jelenleg hiányzó mentességi igazolás kiadmányozásának jogkörét szükséges megteremtteni.

9. §-hoz

A módosítás célja egyes értelmező rendelkezések pontosítása:

- az átszervezés fogalmának pontosításával a Magyar Honvédség parancsnoka jogkörének megteremtése az alapító okirat módosításával nem járó szervezeti változások elrendelésére, mely megteremti a Hvt. 39. § (2) bekezdésének jogállási háttérét (pl. rendelkezési állományba helyezés);
- a közkatona és a pályakezdő fogalmának módosítására figyelemmel lehetőség lesz a polgári életből is hivatalos állományba vételre, valamint pontosításra kerül, hogy az állománycsoport váltást követően nem lesz a katona ismét pályakezdő;
- szolgálati érdek fogalmának pontosítása: a szolgálati érdek a katonai szolgálat általános jellegű alapfogalma, nem kizárólag egy-egy szervezethez, a szolgálati helyhez (Hjt. 2. § 36. pont) kapcsolódik, hanem általános jelleggel a Honvédség rendeltetéséhez, feladatainak végrehajtásához. Szolgálati érdek értelmezhető honvédelmi szervezeten kívüli szolgálatteljesítés során is, átfogó jelleggel. Téves szövegcsere történt 2019. január 1-jével, amelynek következtében a „Honvédség és a honvédségi szervezet” helyébe a „honvédelmi szervezet” lépett (egyesszám – konkrét szervezet), így a logikai összefüggés megszakadt.

10. §-hoz

A Javaslat megszünteti a hivatásos állományba vételhez szükséges két éves honvédségi jogviszonyra vonatkozó előírást, illetve további pontosítást tartalmaz. Új lehetőségként jelenik meg továbbá a polgári életből történő hivatásos állományba vétel tiszt és altiszt esetén.

11. §-hoz

A Javaslat célja a bürokrácia csökkentés:

1. Összevonásra kerül a jelenleg még különálló állományba vételi okmány (parancs/szerződés) és az első beosztásba kinevezési okmány.
2. A jelenlegi gyakorlattól eltérően az állományba vételkor már megkapja az első rendfokozatot a katona és az első beosztásba is ki lesz nevezve, nem csak az alapképzést követően.
3. a 35. és a 36. § összevonásra kerül (a jelenlegi 36. § törlésre kerül).

12. §-hoz

Egyszerűsítésre és pontosításra kerülnek a próbaidős szabályok és tartalmazzák a polgári életből hivatásos állományba vételre vonatkozó rendelkezéseket is.

13. §-hoz

A Javaslat az állományba vételkor kezdő rendfokozat megállapításának megkönnyítése érdekében pontosítja és módosítja a megállapítás követelményrendszerét, ismételt állományba vételkor nem kell külön engedélyt kérni, ha a leszerelési rendfokozat megegyezik az állományba vételi rendfokozattal, illetve a hivatásos állományba vétel erősítése érdekében (és a szerződéses jogviszony kivezetésének első lépcsőfokaként) nemcsak szerződéses állományba lehet visszavenni a törvényben meghatározottak szerint leszerelt katonát, illetve további jobb értelmezhetőséget biztosító szövegpontosítás.

14. §-hoz

A Javaslat szerint – mivel a katona már az állományba vételkor megkapja az első rendfokozatát és a honvéd eskü szövege, valamint a tiszt/altiszt eskü szövege megegyezik – egy eskütételre kerül sor, az állományba vételkor.

15. §-hoz

A Javaslat a rendelkezési állományba helyezés jogkörét módosítja: a jelenleg miniszteri jogkörként meghatározott – az állomány ezredes vagy tábornoki rendfokozattal rendszeresített, vezetői beosztást betöltő tagját beosztásából indokolás nélkül rendelkezési állományba helyezésének – jogkörét a munkáltatói jogkört gyakorló számára teszi lehetővé. A Javaslat pontosítja továbbá, hogy mely esetekben nem szükséges az állomány tagjának beleegyezése az alacsonyabb beosztásba helyezéshez.

16. §-hoz

A Javaslat a rendelkezési állomány szabályait módosítja, pontosítja: megteremti a kirendelés megszüntetését követő rendelkezési állomány lehetőségét, ha az érintett továbbfoglalkoztatása tervezett.

17. §-hoz

A Javaslat a más szerves vezénylés gyakorlati tapasztalatok alapján történő pontosítását tartalmazza.

18. §-hoz

A Hjt. és a pedagógusok előmeneteli rendszeréről és a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény köznevelési intézményekben történő végrehajtásáról rendelkező 326/2013. (VIII. 30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) rendelkezéseinek harmonizálásával kapcsolatos módosítási javaslat.

A Hjt. és a Korm. rendelet közötti összhang megteremtése érdekében a Hjt.-ben meg kell teremteni annak lehetőségét, hogy a Korm. rendelet szerinti készenlétbe és ügyeletbe beoszthatóak legyenek a katonák, azonban annak ellentételezésére – a katonák sajátos jogviszonyából adódóan – a Hjt. szabályai legyenek az irányadók. Emellett a szolgálatteljesítési időkeretben történő foglalkoztatási lehetőség megteremtésével megnyílik az út a katonák részére a szombaton és vasárnap történő munkavégzésre (szolgálatteljesítésre), túlszolgálat elrendelése nélkül.

19. §-hoz

A méltatlansági, fegyelmi és büntető eljárás szabályainak módosítása egészségkárosodási ellátás megállapításával kapcsolatos eljárás esetén.

20. §-hoz

Szövegpontosítás az egyértelműség érdekében (több esetben is kérdésként merült fel, hogy a kezdő beosztások az általános előmeneteli rendbe tartoznak-e).

21. §-hoz

A Javaslat célja a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) és a Hjt. közötti összhang biztosítása. A Be. 701. §-ának (2) bekezdése szerint a parancsnok a nyomozó hatósági jogkörét a nyomozószerv, vagy az e feladat ellátásával megbízott nyomozótiszt útján is gyakorolhatja. A feladatkörrel történő megbízás jogállási háttere 2013. július 1-jével megszűnt, így indokolt beazonosítani, hogy a Be. szerinti „megbízás” milyen jogállási formában (kijelölés) valósul meg.

22. §-hoz

A Javaslat szövegpontosítást tartalmaz.

23. §-hoz

Az állomány megtartását támogató szabálymódosítás.

24. §-hoz

Megszüntetésre kerül az általános előmeneteli rendben a maximális várakozási idő, minden előmeneteli rendben csak kötelező várakozási idő marad, ezért az (1) és (2) bekezdésben ennek megfelelően szövegpontosítás történik, míg a (3) bekezdés törlésre kerül.

25. §-hoz

A Javaslat a túlszolgálat időtartamát emeli 300-ról 400 órára évenként az alábbi indokok alapján: időkeret alkalmazása esetén a munkáltatói jogkört gyakorló a túlszolgálatot nem előre rendeli el, hanem annak időtartamát az időkeret lejártakor állapítja meg. Az állomány tagjával a szolgálatteljesítési időkeret befejező időpontjával el kell számolni [Hjt. 97. § (4) bek.], melynek során az időkeret időtartama alatt teljesített szolgálat elszámolását a honvédek jogállásáról szóló 2012. évi CCV. törvény egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 9/2013. (VIII. 12.) HM rendelet 119/A. §-a alapján kell végrehajtani (pl. napi számított szolgálatteljesítési idővel kell teljesítettként figyelembe venni többek között a szabadság, az egészségügyi szabadság időtartamát is). A szolgálatteljesítés alakulását az állományilletékes parancsnok az időkeret lejártá előtt is figyelemmel kíséri, de létszámproblémák, megnövekedett igénybevétel miatt nem biztos, hogy szolgálatteljesítési idő szervezése keretében fel tudja oldani a túlszolgálat keletkezését, így átlépheti az éves keretet.

26. §-hoz

A Javaslat megteremti annak a lehetőségét, hogy miniszteri rendeletben meghatározott egyes beosztások esetében a törvény általános szabályaitól eltérően, egyedi illetmény-megállapítás történjen.

27. §-hoz

A Javaslat egyrészt megteremti annak szabályozását, hogy kettős rendfokozattal rendszeresített beosztásba helyezéskor a munkáltatónak minden esetben döntenie kell az illetmény alapjául szolgáló besorolási kategóriáról:

- a) Ha az állomány tagja által viselt rendfokozat elmarad a rendszeresített rendfokozattól, a munkáltató mérlegelési jogkörben választhatja az állomány tagja által viselt, a rendszeresített vagy – figyelemmel arra, hogy a kettős beosztás hármas is lehet – a kettő közti rendfokozatot. Rendszeresített rendfokozat eléréséig a munkáltató nem választhat a viselt rendfokozatnál alacsonyabb besorolási kategóriát.
- b) Ha a viselt és a rendszeresített rendfokozat megegyezik, a munkáltató nem mérlegelhet a döntés során, a besorolási kategória a törvény szerint e rendfokozat.
- c) Ha az állomány tagja által a viselt rendfokozat meghaladja a rendszeresített rendfokozatot, a munkáltató nem mérlegelhet, a besorolási kategória a törvény szerint a rendszeresített rendfokozat. Ez alól kivételt jelentene az átszervezés.

A Javaslat tartalmazza továbbá az átszervezéssel összefüggő szabályokat: alacsonyabb beosztásba helyezés kérelmére vagy beleegyezéssel valósulhat meg. Az átszervezés azonban alátámaszthat sajátos szabályokat: nem szükséges az alacsonyabb beosztásba áthelyezéshez az érintett beleegyezése, ha szolgálati beosztása átszervezés

miatt megszűnt, és az állomány érintett tagjának viselt rendfokozata azonos (vagy alacsonyabb), mint az új beosztás rendszeresített rendfokozata.

A Javaslat meghatározza továbbá az alacsonyabb beosztásba áthelyezett katona alapilletményének számítására vonatkozó szabályokat.

A Javaslatok célja a honvédelmet érintő új kihívásokra történő rugalmasabb és gyorsabb reakálás lehetőségének megteremtése, az esetleges átszervezések során a strukturális változtatások hatékony lebonyolítása feltételeinek biztosítása.

28. §-hoz

A Javaslat az MH személyi állománya bővítésének, utánpótlásának hatékonyabbá tételét célozza az egyszeri szerződéskötési díj és az önkéntes tartalékos rendszer részeként egy speciális kategória bevezetésével. A Javaslat biztosítja a szerződéses állomány tagja számára, hogy az első szerződéskötéskor egyszeri juttatásban részesüljön, amelynek mértékét a miniszter rendeletben határozhatja meg.

29. §-hoz

Az élelmezés természetbeni megváltásának jogalapját teremti meg a Javaslat.

30. §-hoz

A Javaslat pontosítást tartalmaz: a hatályos szabályozásból hiányzik, hogy a szolgálati panasz elbírálására jogosult milyen tartalmú döntéseket hozhat. E jogkör a Hjt. 184. § (2) bekezdésével összhangban kerül megállapításra.

31. §-hoz

A rendelkezés célja megteremteni az összhangot a nemzetbiztonsági szolgálatokra vonatkozó jogállási szabályok között, mivel hasonló rendelkezést a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény tartalmaz a polgári nemzetbiztonsági szolgálatok állományára nézve annak érdekében, hogy a tág értelemben vett kormányzati, közigazgatási tevékenységeket oly módon lehessen nemzetbiztonsági szakértők biztosításával támogatni, hogy a jogállási, biztonsági és képzési sajátosságok tekintetében az érintettek nem kerülnek ki teljességgel a nemzetbiztonsági szolgálat állományából.

32. §-hoz

A Javaslat szövegpontosítást tartalmaz.

33. §-hoz

A Hjt. az önkéntes tartalékos rendszeren belül elkülönülten szabályozza azokat az önkéntes tartalékos katonákat, akik szerződésben vállalják, hogy a tényleges szolgálati idejüket egybefüggően kívánják teljesíteni. Esetükben a szabályozás kimondja, hogy az általános 3–6 hónapig terjedő próbaidő helyett 3 hónap próbaidő kell kikötni a szerződésben. Az érintett önkéntes tartalékos körből a szolgálati járandóságban részesülők kizárásra kerülnek, figyelemmel arra, hogy a szabályozás célja a jelentkezők kiképzése, amely a korábban hivatásos vagy szerződéses jogviszonyban állók esetében nem indokolt.

34. §-hoz

A „bevonulási parancs” pontosítása.

A Hjt. meghatározza az önkéntes tartalékosok behívásának a rendjét, amelytől eltérő szabályok megállapítása indokolt, figyelemmel arra, hogy az az önkéntes tartalékos katona, aki a szerződésében vállalja, hogy a tényleges szolgálatteljesítést egybefüggően látja el, a szerződésben meghatározott időpontban kell, hogy bevonuljon. A 214. § (1a) bekezdése szerinti önkéntes tartalékos katona esetében nem alkalmazhatóak a 216. § (2) bekezdésében meghatározott időpontok, figyelemmel az egybefüggő tényleges szolgálatteljesítésre.

35. §-hoz

Az általános szabályoktól eltérő tényleges szolgálatteljesítésre figyelemmel a törvény a 214. § (1a) bekezdése szerinti önkéntes tartalékos katona esetében eltérő illetménymegállapításra és egyéb juttatásokra jogosult, amelyek részletszabályait a miniszter jogosult rendeletben megállapítani.

36. §-hoz

A törvény meghatározza a 214. § (1a) bekezdése szerinti önkéntes tartalékos katona esetében a kártérítési felelősségét, abban az esetben, ha a kár gondatlan károkozás útján keletkezett. Az egyéb károkozás tekintetében a 214. § (1a) bekezdése szerinti önkéntes tartalékos katona az általános kártérítési szabályok szerint felel.

37. §-hoz

A Javaslat célja az illetménypótlékok, egyéb pótlékok, a kiegészítő illetmények, valamint a szerződéskötési díj és a rendelkezésre állási díj mértékének, illetve az ezek jogosultságával, megállapításával, kifizetésével kapcsolatos szabályok megalkotására vonatkozó felhatalmazó rendelkezés pontosítása.

38. §-hoz

A Javaslat átmeneti rendelkezéseket tartalmaz:

– a szolgáltatón kívüli állományra vonatkozó módosító rendelkezések visszamenőleges hatályú alkalmazására vonatkozó javaslat, annak érdekében, hogy a már jelenleg is ilyen állományban lévőket ne érje hátrány.

39. §-hoz

A Hjt. 4. mellékletének módosítására irányuló javaslat.

40. §-hoz

A Javaslat szövegcsere módosításokat tartalmaz.

41. §-hoz

A Javaslat hatályon kívül helyező rendelkezéseket tartalmaz.

42–43. §-hoz

A Javaslat célja az adatkezelési jogalapot megteremteni a Haj.tv. azon módosítása kapcsán, mely az árvák kiegészítő támogatását bevezeti az elhunyt honvédelmi alkalmazott esetében is.

44. §-hoz

A hadköteles nyilvántartásban történő adatkezelés és adatszolgáltatás a nyilvántartáshoz, illetve a nyilvántartásból a törvény módosításával 2020. január 1-jével a katonai szolgálat felső korhatáráig egyértelműen szabályozásra került, a hatósági bizonyítvány (igazolás) kiadása azonban az adatkezelés céljaként nem került rögzítésre. Az irattár tehát nem kezelheti az adatokat, a hadköteles nyilvántartásnál pedig a cél meghatározás nem történt meg. E hiányosság megszüntetését célozza a javaslat.

45. §-hoz

Az adatszolgáltatókkal történt előzetes egyeztetés tapasztalatai azt mutatják, hogy a TAJ szám a leginkább közös és az adatszolgáltatók többsége által kezelhető adat, mely az érintett azonosíthatóságát biztosítja (a személyi azonosító kezelésére és nyilvántartására az érintett szervezetek nem jogosultak).

46–47. §-hoz

A módosítás a Kit. alapján létrejött új – a Honvédelmi Minisztérium vonatkozásában releváns – jogviszony-típusokat határozza meg, annak érdekében, hogy ezen jogviszonyba tartozók esetében is kezelhetők legyenek a munkáltatói igazolvány kiállításához szükséges személyes adatok.

48. §-hoz

A Javaslat célja a Haj.tv. hatályának kiterjesztése a miniszter által az állam nevében alapított szakképző intézményre (honvédségi szakképző intézményre).

49–50. §-hoz

A Javaslat célja szövegpontosítás.

51. §-hoz

A honvédelmi alkalmazottak fegyelmi felelősségi szabályainak törvényi lába megteremtésével összefüggésben szükséges pontosítást tartalmazza a Javaslat.

52. §-hoz

A Javaslat a gyakorlati tapasztalatok miatt szükséges egyértelműsítő rendelkezéseket tartalmaz.

53. §-hoz

Tekintettel a honvédelmi ágazatban foglalkoztatottak közalkalmazotti jogviszonyával összefüggő egyes kérdések rendezéséről szóló 27/2008. (XII. 31.) HM rendelet, valamint a honvédelmi alkalmazottak jogállásával összefüggő kérdésekről szóló 21/2018. (XII. 28.) HM rendelet módosításáról szóló 3/2020. (II. 25.) HM rendeletre, szükséges a keresetkiegészítésre vonatkozó rendelkezések megfelelő módosítása.

54. §-hoz

A Javaslat a gyakorlati tapasztalatok miatt szükséges egyértelműsítő rendelkezéseket tartalmaz.

55. §-hoz

A Javaslat célja megteremteni az árvák kiegészítő támogatásának jogintézményét az elhunyt honvédelmi alkalmazott esetében.

56. §-hoz

A honvédelmi alkalmazottak fegyelmi felelősségi szabályainak megteremtése figyelemmel arra, hogy ezen szabályok jelenleg az egyes honvédelmi szervezetek kollektív szerződéseiben vannak szabályozva, a kollektív szerződések azonban 2020. december 31-ével kivezetésre kerülnek.

57. §-hoz

A kegyeleti gondoskodás és a fegyelmi felelősség részletszabályainak megalkotásához szükséges felhatalmazó rendelkezést tartalmazza a Javaslat.

58. §-hoz

A Haj.tv. hatályának a honvédségi szakképző intézményekre történő kiterjesztése miatt szükséges átmeneti rendelkezéseket tartalmazza a Javaslat.

A Javaslat tartalmazza továbbá az árvák kiegészítő támogatásának megteremtése miatt szükséges átmeneti rendelkezéseket.

59. §-hoz

A Javaslat szövegcserés módosításokat, pontosításokat tartalmaz.

60. §-hoz

A Javaslat hatályon kívül helyező rendelkezéseket tartalmaz.

61. §-hoz

A Javaslat célja a Tny. 2019. évi CX. törvénnyel módosított 2021. január 1-jén hatályba lépő rendelkezéseivel történő összhang megteremtése.

62. §-hoz

A Javaslat a törvény hatálybalépésének időpontját határozza meg.

Végső előterjesztői indokolás**az egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvény módosításáról szóló 2020. évi XLVIII. törvényhez***ÁLTALÁNOS INDOKOLÁS*

Ez az indokolás a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18. § (3) bekezdése, valamint a Magyar Közlöny kiadásáról, valamint a jogszabály kihirdetése során történő és a közjogi szervezetszabályozó eszköz közzététele során történő megjelöléséről szóló 5/2019. (III. 13.) IM rendelet 20. § (2) bekezdése alapján a Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő Indokolások Tárában közzétételre kerül.

A civil szervezetekre vonatkozó szabályok folyamatos felülvizsgálatával, a gyakorlati tapasztalatok beépítésével, az eljárási szabályok egyszerűsítésével a jogalkotó annak az alkotmányos kötelességének tesz eleget, amely feladatául jelöli ki az egyesülési jog zavartalan gyakorlásának biztosítását, védelmét.

A támogatásokat érintő módosító javaslatok ösztönzőleg hatnak a civil szervezetek saját bevételeinek növelésére, és lehetővé teszik, hogy minél több helyi hatókörű egyesület és alapítvány részesülhessen támogatásban. A módosítás célja ennek megfelelően:

- a kedvezményezett kör kibővítése azokkal az 5000 fő és az alatti lakosságszámú településen működő civil szervezetekkel, amelyeknek vezető tisztségviselője egyben polgármester is;
- a civil információs centrumok elnevezésének módosítása azt hangsúlyozza, hogy az értékteremtő és valódi társadalmi beágyazódottsággal rendelkező egyesületek és alapítványok tevékenységét a Civil közösségi szolgáltató központok térítésmentes szolgáltatásokkal segítik.

*RÉSZLETES INDOKOLÁS***1. §**

A kizárólag az 5000 fő és az alatti lakosságszámú településeken működő civil szervezetek NEA és Magyar Falu Program keretében történő támogatásait érintő rendelkezés lehetővé teszi, hogy ezek a helyi hatókörű, helyi beágyazódottságú szervezetek akkor is részesülhessenek támogatásban, ha a vezető tisztségviselőjük egyben polgármester is. A kivételi szabály megalkotását a helyi civil szervezetek működési környezetének ismerete, a gyakorlati tapasztalatok teszik szükségessé.

2. §

A hatályos szabályok szerint a Tanács és a kollégiumok tagjai – választásuk szerint – költségátalányt vagy költségtérítést vehetnek igénybe. A költségátalány egy hónapra járó összege a mindenkori kötelező legkisebb munkabér havi összegének fele, költségtérítés esetén pedig a mindenkori kötelező legkisebb munkabér havi összegének kétharmada. Az adminisztrációigényes költségtérítés kivezetésével a kollégiumi tagok költségátalányát a mindenkori kötelező legkisebb munkabér havi összegének kétharmadára indokolt emelni, azzal, hogy az öt kollégium elnöke és a NEA Tanács elnöke a mindenkori kötelező legkisebb munkabér havi összegének 100%-ára lenne jogosult. Az emelés indoka az évről évre emelkedő pályázati szám, a NEA keretének emelkedésével járó munkateher növekedése.

3. §

A civil információs centrumok elnevezésének módosításával azt a törekvést kívánjuk megerősíteni és kihangsúlyozni, hogy a Civil közösségi szolgáltató központok térítésmentes szolgáltatásokkal segítsék az értékteremtő és valódi társadalmi beágyazódottsággal rendelkező egyesületek és alapítványok tevékenységét.

A testületi tagokkal kapcsolatos civil szervezeti összeférhetetlenség pontosítását tartalmazó rendelkezés, összhangban a közpénzekből nyújtott támogatások átláthatóságáról szóló törvény szerinti, a testületi tag és közeli hozzátartozója pályázattal kapcsolatos személyes érintettségi viszonyát megjelenítő fogalommal.

4. §

Hatályt vesztő rendelkezések.

Olyan rendelkezések hatályon kívül helyezését tartalmazza, amelyeket az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény szabályozási tárgyköre lefed, így azokról külön törvényben nem indokolt rendelkezni.

A közérdekű önkéntes tevékenységről szóló 2005. évi LXXXVIII. törvény szerint a hatósági nyilvántartásban szereplő civil szervezetekre vonatkozó adatoknak az eddigi – a Civil Információs Portálon történő – közzétételi kötelezettség a határkört érintő tárcát, az Emberi Erőforrások Minisztériumát illeti.

A civil információs centrum cím visszavonásával kapcsolatos eljárás szabályozása nem törvényi szinten kerül rendezésre, hanem a szakmai együttműködési megállapodásokban.

A minisztérium által működtetett szakmai monitoring rendszer, amelynek alapja a Magyar Államkincstár Országos Támogatás-ellenőrzési Rendszere, szükségtelemmé teszi a jelentős költségvetési támogatásban részesülő szervezetek külön nyilvántartását. A bürokráciacsökkentés jegyében, tekintettel arra, hogy a nyilvántartásban szereplő adatok rendelkezésre állnak, a vagyonnevelésközlés-eljárás fenntartása nem indokolt.

5. §

Hatályba léptető rendelkezés.

Végső előterjesztői indokolás**az egyes törvényeknek a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzésére vonatkozó európai uniós jogi szabályozás módosításával összefüggő jogharmonizációs célú módosításáról szóló 2020. évi XLIX. törvényhez***ÁLTALÁNOS INDOKOLÁS*

Ez az indokolás a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18. § (3) bekezdése, továbbá a Magyar Közlöny kiadásáról, valamint a jogszabály kihirdetése során történő és a közjogi szervezetszabályozó eszköz közzététele során történő megjelöléséről szóló 5/2019. (III. 13.) IM rendelet 20. §-a alapján a Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő Indokolások Tárában közzétételre kerül.

Az Európai Unió Hivatalos Lapjában 2017. május 24-én megjelent a polgári rendeltetésű lőfegyverekre és lőszerekre vonatkozó tagállami szabályozás lehetséges kereteit kijelölő, a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló, 1991. június 18-i 91/477/EGK tanácsi irányelv (a továbbiakban: Irányelv) módosítása, amely módosítás – az Európai Unió valamennyi tagállamához hasonlóan – Magyarországra is jogharmonizációs kötelezettséget ró. Az európai uniós és a magyarországi szabályozás közötti összhang megteremtésének, illetve fenntartásának érdekében tehát szükségessé vált a tárgykör tekintetében irányadó hazai jogszabályok – mindenekelőtt a polgári rendeltetésű lőfegyverekre, lőszerekre és a hozzájuk kapcsolódó más hasonló technikai eszközökre vonatkozó elsődleges jogszabályi előírásokat megállapító, a lőfegyverekről és lőszeréről szóló 2004. évi XXIV. törvény (a továbbiakban: Ftv.), valamint az annak végrehajtását szolgáló, a fegyverekről és lőszeréről szóló 253/2004. (VIII. 31.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) – jogharmonizációs célú módosítása.

Az Irányelvet érintő – formailag a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló 91/477/EGK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2017. május 17-i (EU) 2017/853 európai parlamenti és tanácsi irányelvben (a továbbiakban: Módosító Irányelv) foglalt – módosítások hazai jogrendbe történő átültetése egyszersmind továbbá az átdolgozott Irányelv végrehajtására szolgáló,

- a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló 91/477/EGK tanácsi irányelv értelmében a tűzfegyverek és alapvető alkotóelemeik megjelölésére vonatkozó műszaki leírások megállapításáról szóló, 2019. január 16-i (EU) 2019/68 bizottsági végrehajtási irányelv (a továbbiakban: 1. Végrehajtási Irányelv), valamint
- a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló 91/477/EGK tanácsi irányelv szerinti riasztó- és jelzőfegyverekre vonatkozó műszaki előírások meghatározásáról szóló, 2019. január 16-i (EU) 2019/69 bizottsági végrehajtási irányelv (a továbbiakban: 2. Végrehajtási Irányelv)

implementációját is elengedhetetlenné teszi, amire az érintett szabályozási tárgykörök elválaszthatatlan logikai egységének folytán úgyszintén a Módosító Irányelv átültetését célzó jogszabály-módosítás keretében kell sort keríteni.

Az európai uniós szabályozási környezetben bekövetkezett mindeme változások ugyanakkor nem tekinthetők a magyarországi fegyverjogszabályok teljeskörű felülvizsgálatára okot adó fejleménynek. Az érintett jogszabályok revízióját és jogharmonizációs célú módosítását éppen ezért a jelen keretek között kizárólag annyiban indokolt elvégezni, amennyiben mindez a módosuló európai uniós követelményeknek való megfelelés érdekében feltétlenül szükséges.

A Módosító Irányelv 2. cikk (5) bekezdésében foglalt előírás értelmében a tagállamoknak mindemellett közölniük kell a Bizottsággal a nemzeti joguknak az Irányelv által szabályozott területen elfogadott főbb rendelkezései szövegét.

RÉSZLETES INDOKOLÁS

1. §

Az 1. § (1) és (2) bekezdéséhez

az Ftv. 2. § 11. és 29. pontját illetően:

A tűzfegyverek irányelvi meghatározását, illetve jogi természetét érintő alapvető jelentőségű fejlemény, hogy a szigorodó európai uniós szabályozás értelmében bizonyos körben megszűnik a hatástalanított eszközöknek a működőképes tűzfegyverektől elkülönülő besorolása. Ennek eredményeképpen a hatástalanított eszközök egy részét a „valódi” tűzfegyverek körébe kell besorolni.

Az Irányelv 1. cikk (1) bekezdés 6. pontjának a módosított szövege értelmében a továbbiakban a deaktivált eszközök is csupán abban az esetben minősülhetnek hatástalanított tűzfegyvernek, ha a hatástalanításuk módja megfelel az e célból kidolgozott műszaki szabványkövetelményeknek, az uniós jogalkotó meggyőződése szerint ugyanis egyedül ezen szabványkövetelmények alkalmazása képes végérvényesen kizárni a működőképes lőfegyverre történő visszaalakítás lehetőségét. A szóbanforgó követelményeket a hatástalanított tűzfegyverek végleges működésképtelenségét biztosító hatástalanítási előírásokra és technikákra vonatkozó közös iránymutatások meghatározásáról szóló, 2015. december 15-i, 2015/2403 bizottsági rendelet (a továbbiakban: Bizottsági Rendelet) rögzíti. Ha egy deaktivált eszköz hatástalanítása ezzel szemben nem felel meg az uniós szabvány kritériumainak, úgy az esetleges engedélymentes tagállami besorolás fenntartására a továbbiakban nincs jogszerű lehetőség, azaz a „valódi”, működőképes lőfegyverek megszerzésére és tartására, valamint a velük való tevékenységvégezésre vonatkozó szigorúbb szabályokat a tagállamoknak az ilyen eszközökre is megfelelően ki kell terjeszteniük.

Az Irányelv újonnan beépült 10b. cikk (7) bekezdésében foglalt rendelkezés mindazonáltal lehetőséget kínál a tagállamoknak arra, hogy saját fegyverjogszabályaikban kifejezetten mentesítsék a tűzfegyverre történő átminősítés alól mindazokat a hatástalanított eszközpéldányokat, amelyek már a Bizottsági Rendelet 2016. április 8. napján bekövetkezett kötelező alkalmazását megelőzően is ilyennek minősültek, feltéve, hogy az előzőleg rájuk nézve irányadó volt hatástalanítási rendszabályok a harmonizált műszaki szabvánnyal egyenértékűnek minősített biztonsági szinten garantálták a működőképes lőfegyverekké történő visszaalakíthatatlanságukat.

A mindezen – koncepcionális jelentőségű – változásoknak megfelelő módosításokat a hazai szabályozáson is át kell vezetni.

E cél érdekében az Ftv. 2. § 11. és 29. pontjában foglalt fogalom-meghatározások szövegében rögzíteni kell, hogy

- a törvény immár a Bizottsági Rendelet 2016. április 8. napja óta fennálló kötelező alkalmazását követően hatástalanított tűzfegyvereket is „valódi” lőfegyvereknek tekinti, míg
- az ugyanezen határnapot megelőzően deaktivált tűzfegyverpéldányok ezzel szemben változatlanul a „hatástalanított lőfegyverként” definiált – és ilyenként az Ftv. 2. § 29. pont a) pont ab) alpontjában rögzített kizárás értelmében a kötelező tűzfegyverre minősítés alól mentes – eszközök körébe tartoznak abban az esetben, ha a hatástalanításuk módja megfelel a Bizottsági Rendelet kötelező alkalmazását megelőzően hatályban volt jogszabályokban meghatározott műszaki követelményeknek, illetve garantálja az azokéval egyenértékű biztonsági szintet.

az Ftv. 2. § 30. pontját illetően:

Az Irányelv módosított 4. cikk (1) bekezdése az ott meghatározott jelölési és nyilvántartási követelményeket a szintén módosított 1. cikk (1) bekezdés 2. pontja által definiált alapvető alkotóelemek teljes körére kiterjeszti, amely fogalomkörbe az ún. „szán” korábban nem tartozott bele. Ennek megfelelően az Ftv. 2. § 30. pontjában foglalt értelmező rendelkezést is indokolt kiegészíteni ugyanezen fogalommal, amely módosítás eredményeképpen továbbá a normaszöveg immár a tényleges műszaki tartalomnak megfelelő logikai sorrendben vonultatja fel a törvény értelmében tűzfegyver fődarabnak (lőfegyverdarabnak) minősülő egyes alkatrészek megnevezését.

Az 1. § (3) és (4) bekezdéséhez, valamint a 14. § b) pontjához és a 2. mellékletéhez

Az Irányelv 10a. cikk (2) bekezdéséből következően a tagállamoknak tűzfegyverre kell minősíteniük a kizárólag vaktöltények, irritáló anyagok, egyéb hatóanyagok vagy pirotechnikai jelzőtöltények kilövésére tervezett, „tölténytartóval” – vagyis az utóbbi fegyverrész esetében az alapul fekvő műszaki tartalmat a megfelelő

szakkifejezés segítségével megjelölve, helyesebben: töltényűrrrel – rendelkező azon eszközöket, amelyek átalakíthatóak sörét, golyó vagy lövedék gyúlékony hajtóanyag segítségével történő kilövésére.

Az ilyen eszközök esetében korábban fennállott engedély- vagy bejelentésmentes besorolás a továbbiakban kizárólag azon darabok esetében lesz fenntartható, amelyek

- eleve nem rendelkeznek saját töltényűrrrel, vagy
- rendelkeznek ugyan saját töltényűrrrel, azonban megfelelnek a 2. Végrehajtási Irányelv Mellékletében rögzített műszaki követelményeknek.

Az Irányelv 10a. cikk (2) bekezdésében alkalmazott meghatározásnak a magyarországi fegyverjogi szabályozás hatálya alá vont eszközfajták közül műszaki jellemzőiknél fogva egyrészt a színházi fegyverek, másrészt a gáz- és riasztófegyverek felelnek meg. A szigorodó irányelvi szabályozás által megkövetelt tűzfegyverre minősítést ezért úgyszintén az e gyűjtőfogalmak valamelyikének a hatálya alá tartozó fegyverpéldányokra kiterjedő módon kell elvégezni, ha a fenti a) és b) pontban meghatározott feltételek rájuk nézve nem teljesülnek.

Az implementált szabályozás ennek megfelelően módosítja mind a gáz- és riasztófegyverekkel, mind a színházi fegyverekkel szemben támasztott törvényi követelmények rendszerét, az előbbi fegyverkör esetében e besorolás létjogosultságát a saját töltényűrrrel eleve nem rendelkező példányok mellett immár csupán a harmonizált műszaki elvárásokat kielégítő darabok tekintetében ismerve el, míg a színházi fegyverek esetében – a „színházi tűzfegyver” megnevezés segítségével – terminológiai síkon is kifejezésre juttatva a jogszabályi besorolás megváltozását.

E módosítás egyúttal a szóbanforgó eszközfajták jogi megítélésében előzőleg fennállott arra az alapvető különbségre is figyelemmel van, miszerint a magyarországi szabályozás már a Módosító Irányelv implementációját megelőzően is engedélyköteles tevékenységnek tekintette a színházi fegyverek teljes körének a megszerzését és tartását, a gáz- és riasztófegyverek esetében ezzel szemben csupán az önvédelmi célú viselést nevesítette a hatóság egyedi felhatalmazását igénylő cselekményként, míg az ilyen szándék hiányában történő pusztá birtoklást nem kötötte hasonlóan szigorú állami kontrollhoz.

A gáz- és riasztófegyverek esetében a tűzfegyverre történő átminősítésre ezért csupán abban a körben kerül sor, amelyre nézve mindezt az európai uniós szabályozás feltétlenül megköveteli. A törvénymódosítás tehát egyáltalán nem érinti az Irányelv 10a. cikk hatálya alól kivett – a saját töltényűrrrel eleve nem rendelkező, valamint a 2. Végrehajtási Irányelvben meghatározott paramétereknek megfelelő – fegyverpéldányokat, amely eszközök tehát az implementált szabályozás alapján is a kötelező hatósági engedélyeztetés vagy bejelentés alól mentes, szabadon megszerezhető és tartható gáz- és riasztófegyvereknek fognak minősülni.

Mivel ugyanakkor a 2. Végrehajtási Irányelv nem deklarálja kifejezetten a saját időbeli és tárgyi hatályát, a kizárólag vaktöltények, irritáló anyagok, egyéb hatóanyagok vagy pirotechnikai jelzőtöltények kilövésére tervezett eszközökre vonatkozóan előírt besorolás-felülvizsgálati kötelezettség esetében nem határozható meg egyértelműen az irányelvi módosítások által az érintett fegyverfajtákon belül ténylegesen felölelt eszközök köre. Annak érdekében tehát, hogy a szükséges műszaki vizsgálatokat elvégezni hivatott szakértői apparátusra, valamint a fegyvertartók széles körére egyaránt jelentős mérvű adminisztratív többletterheket hárító felülvizsgálati kötelezettség hatálya alól a magyarországi jogalkotó az érintett eszközök lehető legnagyobb hányadát mentesítse, a felülvizsgálati kötelezettséggel terhelt eszközök köréből az implementált szabályozás a fentiek mellett továbbá az önvédelmi célra viselni engedélyezett, valamint a szigorodó követelményrendszer hatálybalépését megelőzően gáz- és riasztófegyverként már jogszerűen forgalomba került fegyverpéldányokat is kivonja, az előbbi csoport esetében különös figyelemmel arra, hogy a megfelelő mértékű hatósági kontroll érvényesülését a már előzőleg is fennállott tagállami engedélyezési mechanizmus rájuk nézve eleve maradéktalanul biztosítja.

A kötelező tűzfegyverre nyilvánítás hatálya az implementált szabályozás értelmében így végül csupán azokra a rendeltetésszerűen kizárólag gáztöltény vagy riasztótöltény működtetésére alkalmas – saját töltényűrrrel rendelkező – eszközökre terjed ki, amelyek esetében egyrészt az önvédelmi célú viselést a hatóság előzőleg nem engedélyezte, másrészt gáz- és riasztófegyverekként még nem kerültek legalisan forgalomba, harmadrészt továbbá nem felelnek meg a velük szemben támasztott harmonizált műszaki szabványkövetelményeknek. Mindezek az eszközök a továbbiakban immár a „valódi” – engedély- vagy bejelentés-köteles – lőfegyverek körébe nyernek besorolást, miután a korábban fennállott „szabadon birtokolható” besorolásnak az esetükben való fenntartása az uniós jogba ütközne. A szóbanforgó eszközök törvényi besorolásának a fentiek szerint bekövetkező megváltozásából mindemellett az is egyenesen következik, hogy az immár a módosított tűzfegyver-definíció

hatálya alá tartozó egykori gáz- és riasztófegyverek önvédelmi célú viselése a továbbiakban nem engedélyezhető, a jogszerű birtoklásuk érdekében tehát a jövőben – akár önvédelmi célú – lőfegyvertartási engedélyt kell szerezni abban az esetben, ha ennek a jogszabályban meghatározott feltételei az adott eszközre, valamint a kérelmezőre nézve egyaránt maradéktalanul teljesülnek.

A színházi fegyverek ezzel szemben egyöntetűen – valamennyi eszközpéldányra kiterjedő módon – az Ftv. 2. § 29. pontja szerinti tűzfegyverek körébe kerülnek át, tekintet nélkül az Irányelv által mentesítési okként meghatározott műszaki paramétereknek az esetükben való meglétére vagy hiányára. A tűzfegyverre történő átminősítés mindazonáltal korántsem jelenti a színházi fegyverekre vonatkozó fegyvertartási szabályok radikális mérvű szigorítását, az ilyen eszközök engedély nélküli megszerzése és tartása ugyanis a Módosító Irányelv hatálybalépését megelőzően sem volt megengedett. Az implementált szabályozás megalkotása ezért a jogszerű birtokosok helyzetét legfeljebb annyiban teszi terheesebbé, amennyiben a tűzfegyvernek minősülő eszközök biztonságos kezelését és használatát helyenként – például a jelölés és a tárolás terén – a színházi fegyverekre irányadó előírásoknál szigorúbb rendszabályok hivatottak szavatolni. Az Irányelv 10a. cikk (2) bekezdésében felkínált kedvezménynek a színházi fegyverekre történő kiterjesztése ezzel szemben azért nem lenne megfelelő megoldás, mivel ez voltaképpen a 2. Végrehajtási Irányelvben lefektetett műszaki követelményeket kielégítő fegyverhányad felszabadítását jelentené a már előzőleg is fennállott engedélyköteles besorolás alól. Márpedig a biztonság magasabb szintjét garantáló nemzeti szabályozás enyhítése nyilvánvalóan nem szolgálhat az uniós követelmények átültetésére irányuló jogalkotás céljával.

Az Irányelv 10a. cikk (2) bekezdése szerinti tűzfegyverre minősítést kizáró műszaki paramétereket az Ftv. újonnan beépülő 2. melléklete állapítja meg, mégpedig az európai uniós jogalkotó részéről a 2. Végrehajtási Irányelv Mellékletében meghatározott tartalommal megegyező módon.

Az 1. § (5) bekezdéséhez

A lőfegyvertartás hatósági engedélyezését a törvény valamennyi esetben az ún. lőfegyvertartási cél igazolásához köti, ami amellet, hogy az engedélyköteles eszközök birtoklásának a voltaképpeni jogcíméül szolgál, egyszersmind továbbá az arra feljogosított címzettekhez kerülő egyes fegyverpéldányok jogszerű használatának, illetve felhasználási módjának a kereteit is megfelelően kijelöli.

A lőfegyverektől való definíciószerű elkülönülésük okán a fegyvertartás céljának az igazolását az előzőleg hatályban volt szabályozás a színházi fegyverek esetében annak ellenére nem követelte meg a jogszerű birtokosoktól, hogy a szóbanforgó eszközök megszerzéséhez és tartásához részükről valamennyi esetben a színpadi előadások és a filmforgatások során, illetve a hagyományőrző rendezvények alkalmával történő felhasználás kizárólagos szándéka társult, ami ugyanakkor az Ftv. 2. § 43. pontjában ezidáig nevesített egyetlen jogcímnek sem feleltethető meg maradéktalanul. A fegyverbirtoklás voltaképpeni indokát a színházi fegyverek használatának jellegzetes körülményei e jogcímek közül leginkább a filmgyártási célhoz teszik hasonlatossá. Mivel ugyanakkor az egyrészt a filmgyártási célú lőfegyverekre, másrészt a színházi fegyverekre vonatkozó követelményrendszer eltérő sajátosságai az utóbbi eszközfajta lőfegyverre (tűzfegyverre) történő átminősítését követően sem teszik indokolttá a két különböző kategória egybeolvasztását, az egykori színházi fegyverek rendeltetésszerű használhatóságát a továbbiakban is megfelelő módon biztosító újabb önálló lőfegyvertartási jogcím törvénybeiktatásáról kell gondoskodni. E kötelezettségének az implementált szabályozás – egyszersmind a kulturális örökségápolás célját szolgáló fegyvertartás létjogosultságát immár terminológiai síkon is kifejezésre juttatva – az ún. színházi és hagyományőrző használati cél bevezetése útján tesz eleget.

Az 1. § (6) bekezdéséhez

az Ftv. 2. § 48. pontját illetően:

Mivel a tűzfegyverek és a löszerek Ftv. szerinti kategóriáin belül további alkategóriák is megkülönböztethetőek, a törvényszöveg terminológiai egységének a megteremtése érdekében szükséges az „alkategória” fogalmának az értelmező rendelkezések körében történő tételes meghatározása.

az Ftv. 2. § 49. pontját illetően:

A magyarországi fegyverjogszabályok a Módosító Irányelv megjelenését megelőzően is ismerték és használták az „átalakítás” fogalmát, anélkül azonban, hogy akár a szóbanforgó tevékenység mibenlétét, akár az e fogalomkörbe vonható eszközfajtaikat definíciószerűen meghatározták volna. E többrétű fogalomhasználat

következményeképpen „átalakításon” az egyes tűzfegyver-kategóriákon belüli átmenetet biztosító beavatkozások mellett a tűzfegyvernek eredetileg nem minősülő egyes további fegyverfajták tűzfegyverré válását, valamint az ezzel éppen ellentétes irányú változásokat eredményező munkálatok összességét is hasonlóképpen érteni lehetett, olyannyira, hogy az „átalakítás” fogalmának a jogszabálysöveg által kölcsönzött különböző jelentéstartalmai is elsősorban az ez utóbbi viszonylatok között végbemenő keresztmozgásokat voltak hivatva megfelelő módon kifejezésre juttatni.

Mindenekelőtt az Irányelv módosuló 4. cikk (4) bekezdés d) pontjában fogalt rendelkezés ehhez képest az „átalakítás” eddigiekben alkalmazott értelmezési tartományát egy újabb további, speciális jelentéstartalommal szélesíti ki, amennyiben ugyanezen fogalomkörbe az egyes fegyverek jogi státuszának a megváltozását eredményező átalakításokhoz hasonlóan immár a tűzfegyver-besoroláson belül bekövetkező szándékos változtatásokat is bevonja, az ezekhez kapcsolódó adattartalmakat egyszersmind továbbá a tűzfegyvereket érintő hatósági nyilvántartási kötelezettségnek is a nélkülözhetetlen jövőbeni tárgyává téve.

Ennek megfelelően a magyarországi fegyverjogszabályokban is önálló értelmező rendelkezés normatív tartalmaként kell meghatározni „a tűzfegyver kategóriájának, illetve alkategóriájának a megváltozását eredményező átalakítás” fogalmának a sajátos jelentését, aminek a hiányában az ehhez kapcsolódó adatok és információk hatósági nyilvántartására vonatkozó tagállami kötelezettség nem lenne megfelelő módon teljesíthető.

Az Ftv. 2. §-ának új 49. pontjaként beépülő fogalom-meghatározás szövegezése a fentieknek megfelelően egyértelművé teszi, hogy a tűzfegyver kategóriájának, illetve alkategóriájának a megváltozását eredményező átalakítás kizárólag az egyes tűzfegyver-kategóriák és -alkategóriák közt végbemenő átmenetek különböző esetköreit öleli fel, vagyis csupán azokat a tevékenységeket, amelyeknek az eredményeképpen az érintett eszköz előzőleg fennállott tűzfegyver-minősítése az átalakítási munkálatok elvégzését követően sem változik meg. Mindebből tehát egyenesen következik, hogy az Ftv. 4/G. §-aként a csupán a fentiek szerinti szűkebb értelemben vett átalakításra nézve egyidejűleg törvénybeiktatott rendelkezések sem vonatkoznak mindazon tevékenységekre, amelyek nyomán az előzőleg tűzfegyvernek minősülő eszközökből az Ftv. 2. § 29. pontjában definiált körbe nem tartozó más fegyverek, avagy éppen ellenkezőleg: az átalakítást megelőzően másfajta fegyvernek tekintett eszközökből a munkálatok elvégzését követően tűzfegyverek válnak.

A kategoriális, illetve az alkategoriális besorolás megváltozását eredményező átalakítás fogalmának a további szándékolt sajátosságaként az – az Ftv. 2. § 48. pontjában egyidejűleg definiált „alkategória” fogalmával ellentétben – a lőszerek esetében egyáltalán nem értelmezhető.

az Ftv. 2. § 50. pontját illetően:

Az irányelvi módosítások átültetésének az eredményeként újabban a hatástalanított, illetve a korábban alkalmazott előírások értelmében szabadon megszerezhető és tartható volt eszközök bizonyos hányada is a tűzfegyverek körébe nyer besorolást, következésképpen megszűnik a lőfegyver-fogalom azon korábbi sajátossága, miszerint e meghatározás alá kizárólag a hatóság engedélyének a birtokában megszerezhető és tartható, a közrendre és a közbiztonságra jelentette veszélyességük folytán a legszigorúbb állami felügyeletet igénylő fegyverfajták tartozhattak.

Az immár a hatósági engedélyezés hatókörén kívül eső egyes eszközökre is kiterjesztett lőfegyver-gyűjtőfogalom további megkülönböztetés nélküli, egységes alkalmazásából eredő esetleges visszasságok megelőzése és kiküszöbölése céljából ezért a törvény felállítja az ún. „egyedi jóváhagyást igénylő lőfegyverek” gyűjtőkategóriáját: e csoportba azok a lőfegyverek tartoznak bele, amelyeknek a hatósági engedély hiányában történő megszerzését és tartását, illetve amelyekre nézve az adott tevékenység engedély nélküli végzését maga a fegyvertörvény kifejezetten kizárja.

A szóbanforgó fogalom-meghatározás alapvető sajátossága, hogy annak értelmezési tartományát a törvény nem szűkíti le kizárólag a megszerzés és a tartás hatósági engedélyhez kötött voltára, hanem a közrendre és a közbiztonságra nézve veszélyt jelentő eszközökkel összefüggésben állami ellenőrzés alá vont további tevékenységekre is kiterjeszti. Az értelmező rendelkezés szövegezése mindazonáltal egyértelművé teszi, hogy az „egyedi jóváhagyást igénylő” besorolás szempontjából kizárólag a magában az Ftv.-ben lefektetett igazgatási tárgyú szabályozás tekinthető irányadónak, az ettől különböző tárgykörökre irányuló ágazati előírások ezzel szemben önmagukban véve nem alapozhatják meg ugyanezt a minősítést.

A jogszabályi definíció további jellegzetes ismérve, hogy alkalmazási köre kizárólag a lőfegyvernek minősülő eszközökre terjedhet ki. Az „egyedi jóváhagyást igénylő” jogszabályi besorolás tehát a lőfegyverdarabok és az alkatrészek, illetve a más hasonló tartozékok esetében annak ellenére nem értelmezhető, hogy az ezekre nézve irányadó igazgatási rendszabályok a szóbanforgó eszközök némelyikével történő jogszerű tevékenységvégzést nemkülönböztetve a hatóság kifejezett engedélyéhez kötik.

Az „egyedi jóváhagyást igénylő” lőfegyverek köre ugyanakkor természetesen nem esik egybe az Ftv. 1. melléklete szerinti „B – Engedélyköteles” kategóriába tartozó eszközök csoportjával, hiszen az implementált szabályozás által újonnan bevezetett gyűjtőfogalom az utóbbi körbe tartozó lőfegyverfajták mellett az ágazati joganyag szerinti „A – Tiltott” kategóriába sorolt tételeket is hasonlóképpen magában foglalja. Olyannyira, hogy az „egyedi jóváhagyást igénylő lőfegyver” megnevezés bevezetése maga is éppen az arra irányuló jogalkotói törekvéseket hivatott elsősorban visszatükrözni, hogy e fogalom jelentéstartalmát a jogalkalmazói gyakorlat számára úgy szintén egyértelműen megkülönböztethetővé tegye az „engedélyköteles lőfegyverek” gyűjtőfogalmától, mindeközben továbbá terminológiai síkon is maradéktalanul képes legyen kifejezésre juttatni az e körbe tartozó eszközöket érintő tevékenységvégzésnek a hatósági részről folytatott engedélyezéshez definíciószerűen hozzárendelt voltát.

az Ftv. 2. § 51. pontját illetően:

A tűzfegyver-fogalom egyes hatástalanított, illetve a korábban hatályban volt szabályozás értelmében színházi fegyvernek, illetőleg gáz- és riasztófegyvernek tekintett eszközökre történő kiterjesztése – az Irányelvet érintő módosítások átültetését megelőzően hatályban volt szabályozás alaplogikájától végérvényesen elszakadva – egyszersmind a rendeltetésszerű használatra ténylegesen alkalmatlan, vagyis a korábban fennállott működőképességüktől utóbb megfosztott, illetve az éleslőszer befogadására és kilövésére a műszaki paramétereiknél fogva eleve sem képes lövőeszközök hatósági felügyelethez kötött fegyverkörbe történő beemelésével is természetesen együttjár.

A valóban löképes daraboknak a tűzfegyverként immár úgy szintén a „lőfegyverek” fogalomkörébe tartozó egyes hatástalanított fegyverpéldányoktól, illetve egykori színházi fegyverektől, valamint gáz- és riasztófegyverektől való megkülönböztethetővé tétele érdekében ezért a törvény újonnan vezeti be az ún. „működőképes lőfegyver” fogalmát, amely halmaz értelemszerűen a légfegyverek lőfegyvernek minősülő példányait, tűzfegyverek esetében továbbá az Ftv. 2. § 22. pontja szerinti löszerek befogadására, illetve kilövésére definíciószerűen alkalmatlan eszközökön felüli fegyverhányadot foglalja magában.

E distinkció igazgatási jogi értelemben mindenekelőtt a Vhr.-ben rögzített joganyag szempontjából bír kiemelt jelentőséggel, figyelemmel arra, hogy a végrehajtási típusú szabályozás által ezidáig kizárólag a lőfegyverek működőképes hányadára nézve megállapított egyes biztonsági rendszabályok a hatástalanított eszközök esetében vagy eleve nem értelmezhetőek, avagy a betartásuk nem feltétlenül várható el a működésképtelen fegyverpéldányokat tartó címzettektől.

A működőképes lőfegyver fogalmának az ágazati joganyagban való meghonosítása mindemellett az irányadó büntetőjogi, valamint szabálysértési jogi szabályozásnak az alapul fekvő igazgatási tárgyú rendszabályokkal való összehangolását is nagyban elősegíti.

2. §

A 2. § (1) és (2) bekezdéséhez

Mivel az Irányelv módosuló 5. cikk a) pontjában foglalt rendelkezés kifejezetten kizárja a tűzfegyverek adásvétel útján történő megszerzésének a 18. életévüket be nem töltött személyek számára történő tagállami lehetővé tételét, az Ftv. irányadó rendelkezéseinek a szövegében is deklarálni kell, hogy a 18. éven aluli személyek részére kiállított lőfegyvertartási engedély az abban megjelölt tűzfegyver adásvétel útján történő megszerzésére nem jogosít.

E megszorítás ugyanakkor – az ezirányú kifejezett európai uniós követelmények hiányában – egyrészt nem tejed ki a tűzfegyvernek nem minősülő léglőfegyverekre, másrészt értelemszerűen nem eredményezi a szükséges hatósági engedélyek birtokában előzőleg szabályszerűen megvásárolt lőfegyverek tartásának az utólagos jogellenességét. A szóbanforgó kizárás továbbá nem képezi akadályát a tűzfegyverek adásvételtől különböző jogcímen

alapuló megszerzésének, köztük mindenekelőtt a tulajdonjog öröklés, illetve ajándékozás útján bekövetkező átszármaztatásának.

A 2. § (3) bekezdéséhez

1. Az Irányelv módosuló 10. cikk (1) bekezdésének második mondata a továbbiakban hatósági engedély meglétéhez köti
 - egyrészt a 20 tölténynél nagyobb befogadóképességű, a központi gyújtású félautomata tűzfegyverekhez tartozó,
 - másrészt a 10 tölténynél nagyobb befogadóképességű, a hosszú tűzfegyverekhez tarozó töltőszerkezetek megszerzését.

Az e követelményeknek való megfelelés érdekében az implementált szabályozás előírja, hogy mindezek az eszközök jogszerű módon kizárólag az ugyanilyen tűzfegyver tartására jogosító engedély birtokában szerezhetőek meg.

Az ilyen szerkezetek beszerzését a törvényalkotó kizárólag a rendeltetésszerű használatukra alkalmas tűzfegyvert jogszerűen birtoklók számára kívánja lehetővé tenni, ennek megfelelően a töltőszerkezetek megszerzése az Ftv. 3. § (1) bekezdése szerinti engedélyköteles tevékenységek körében a továbbiakban sem kerül nevesítésre. A szabályozás e sajátosságából következően a szóbanforgó eszközöknek a befogadásukra alkalmas tűzfegyverek hiányában történő önálló tartására jogosító hatósági engedély nem adható.

Az Irányelv rendelkezései továbbá nem követelik meg a tagállamokról az ilyen eszközök tartásának a visszamenőleges hatályú engedélykötelessé nyilvánítását, az Ftv. 3. § (3) bekezdésének ezirányú módosítása ezért a korábban hatósági engedély nélkül jogszerűen megszerzett és tartott hasonló eszközök visszaszolgáltatására vonatkozó kötelezettséget sem keletkeztet.

2. Az alapul fekvő irányelvi követelményeknek megfelelően az implementált szabályozás immár az előzőleg hatástalanított lőfegyvernek, színházi fegyvernek, illetve gáz- és riasztófegyvernek tekintett bizonyos eszközcsoportokat is a tűzfegyver-fogalom hatálya alá vonja, amely eszközök műszaki paraméterei ugyanakkor egyáltalán nem teszik lehetővé az éleslőszer befogadását, illetve a „valódi” tűzfegyverekhez használt lőszernek a segítségükkel történő kilövését.

A rendeltetésüknek fogva löporral, valamint gyúeleggyel ellátott lőszernek önmagában vett veszélyességét, illetve az esetleges visszaélésük felhasználásuk jelentette biztonsági kockázatokat szem előtt tartva tehát az Ftv. 3. § (3) bekezdésének módosuló szövege a filmgyártási célú eszközök mellett a továbbiakban immár az implementált szabályozás hatálybalépésének a következtében újonnan tűzfegyverré váló valamennyi eszközfajta esetében egyöntetűen kizárja a lőszernek a fegyvertartásra való tekintettel történő megszerzése lehetőségét.

A rendeltetésszerű használat lehetőségét mindazonáltal e módosítás a legkevésbé sem csökkenti vagy korlátozza, a szóbanforgó eszközök jellegadó ismervét ugyanis változatlan módon épp az éleslőszer befogadására, illetve kilövésére való definíciószerű alkalmatlanságuk jelenti.

3. §

Az Irányelv módosuló 5. cikk (1) bekezdés a) pontjában foglalt rendelkezés értelmében a tűzfegyverek megszerzésének a szülői engedéllyel rendelkező kiskorúak számára történő lehetővé tétele kizárólag abban az esetben megengedett, ha a fegyver, valamint az ahhoz tartozó lőszer tárolására vonatkozó követelményeknek való megfelelés a kiskorú szülője (törvényes képviselője) vagy a lőfegyverrel történő tevékenységvégzést felügyelő – lőfegyver tartására a saját jogán is jogosult – nagykorú személy részéről biztosítottak.

Az Ftv. 3/A. § (6) bekezdését érintő módosítás az e követelménynek való megfelelés érdekében szükséges pontosításokat vezet át a törvény szövegén.

4. §

az Ftv. 4/F. §-át illetően:

Az Irányelvben lefektetett európai uniós követelményrendszer szigorítása az egyrészt a „hatósági engedélyhez kötött”, másrészt a „bejelentés-köteles” besorolás formájában megjelenő kontrollmechanizmus hatókörét

a továbbiakban egyes, az előzőleg hatályban volt szabályozás értelmében a tagállamok részéről az állami felügyelet alól teljes egészében mentesített fegyverkörbe beosztott eszközfajtára is kiterjeszti.

Ennek megfelelően az európai uniós szabályozás szerinti „C” kategória hatálya alá azok a tűzfegyverek nyertek besorolást, amelyek jogszerű tartását a tagállamok – az Irányelv 8. cikk (1) bekezdésében foglalt előírás értelmében – kizárólag az általuk birtokolt eszközt a hatóságnak bejelentő címzettek számára tehetik lehetővé. Az e körbe tartozó eszközöket az engedélyköteles tűzfegyverekénél enyhébb megítélés alá helyező európai uniós követelményrendszer megalkotását egyfelől a szóbanforgó fegyverfajták felett érvényesülő tagállami kontroll változatlan módon fennálló szükségességének, másfelől ugyanakkor a közrendre és a közbiztonságra jelentett veszélyességük azokénál csekélyebb mértékének a felismerése ihlette.

Mivel a magyarországi fegyverjogi szabályozás előzőleg nem ismerte a bejelentés intézményét, ezt az Irányelvet érintő módosítások átültetésének a során újonnan kell meghonosítani a hazai jogrendben annak érdekében, hogy az állami felügyelet kiterjesztése ne eredményezzen rögtön engedélyköteles besorolást mindazon – a korábbi szabályozás értelmében szabadon tartható volt – fegyverfajták esetében, amelyekre nézve az irányelvi szabályozás mindössze a tagállami hatóságok számára történő bejelentés kötelezővé tételével is megelégszik.

A fentieknek megfelelően átalakított „C – Bejelentéshez kötött” kategóriát tehát a törvény a továbbiakban kizárólag a hatósági engedély megszerzését nem igénylő, az irányadó európai uniós követelmények értelmében ugyanakkor kötelező állami ellenőrzés alá vont tűzfegyverek számára tartja fenn. Az ilyen eszközt tartó címzett – akár személyesen, akár képviselője útján – köteles bejelenteni a rendőrség számára a tűzfegyverrel összefüggésben a lőfegyverek központi nyilvántartásában a törvény alapján nyilvántartandó, a bejelentés megtételének az időpontjában általa ismert adatokat.

A bejelentések fogadására felhatalmazott rendőrségi szerveket, valamint a bejelentési kötelezettség teljesítésének a különleges eljárási szabályait a Vhr. irányadó rendelkezései alapítják meg.

az Ftv. 4/G. §-át illetően:

Az implementált szabályozás újabb jelentéstartalommal ruházza fel a lőfegyverek „átalakításának” a fogalmát, amennyiben az egyes fegyverek Ftv. 2. § 38. pontja szerinti minőségének a megváltozását eredményező átalakítás mellett a továbbiakban a tűzfegyverek kategóriájának, illetve alkategóriájának a szándékolt megváltoztatását is e fogalomkörbe vonja. A kategoriális besorolásra is kiható átalakítás további elvégzése nyomán az érintett tűzfegyver osztályozásában bekövetkezett változásokat az Irányelv módosított 4. cikk (4) bekezdés d) pontjában foglalt rendelkezés mindemellett valamennyi esetben hatósági nyilvántartási kötelezettség tárgyává teszi, miáltal az átalakítási tevékenység eredményének a megfelelő dokumentációját biztosítani hivatott nemzeti előírások megalkotása a továbbiakban a tagállamok részéről sem mellőzhető.

Mivel annak végzését közrendvédelmi, illetve közbiztonsági megfontolások alapján kizárólag a szükséges szakértelemmel és jogosultsággal rendelkezők számára indokolt lehetővé tenni, amely tevékenység ugyanakkor a lőfegyvergyártáshoz és -javításhoz képest semmiféle további, speciális felkészültséget, szakismereteket és infrastrukturális háttérrel nem igényel, a törvény deklarálja, hogy a tűzfegyver kategóriájának, illetve alkategóriájának a megváltozását eredményező átalakításokat a jövőben csakis a lőfegyver gyártására, illetve javítására jogosult címzettek végezhetik. [A fent meghatározott értelemben vett átalakítás önálló elemként továbbra sem jelenik meg az Ftv. 3. § (1) bekezdése alapján hatóságiengedély-kötelesnek minősülő tevékenységek körében.]

Az Irányelv módosított 4. cikk (4) bekezdés d) pontjának megfelelően továbbá a tagállamok hatósági lőfegyver-nyilvántartásainak a kötelező adattartalmát újabban a tűzfegyverek kategóriáját vagy alkategóriáját megváltoztató átalakításokra vonatkozó információkra is ki kell terjeszteni. A törvényszöveg ezzel összefüggésben deklarálja, hogy az átalakítás tekintetében irányadó végrehajtási rendelkezések az elektronikus úton történő adattovábbítást kötelezővé tehetik, illetve előírhatják, hogy az átalakítást kizárólag az elektronikus úton történő adattovábbításhoz meghatározott technikai feltételekkel rendelkezők végezhetik. E megszorítás, valamint az annak megfelelő tartalmú rendeleti szabályozás az Irányelv 4. cikk (4) bekezdésének az utolsó mondatában foglalt tagállami kötelezettség teljesítését szolgálja.

az Ftv. 4/H. §-át illetően:

Mindenekelőtt az Irányelv nyilvántartási tárgyú rendelkezései számos esetben tekintik a tűzfegyverek tagállami regisztrációját övező hatósági feladatellátás elsődleges viszonyítási alapjának az érintett fegyverpéldányok megsemmisítését, illetve a megsemmisítés időpontját.

Tekintettel arra, hogy a lőfegyverek, lőszer megsemmisítésének a szabályait a magyar jogrendszerben ezidáig kizárólag alacsonyabb jogforrási szintű előírások rögzítették, indokolt a közrendre és a közbiztonságra a rendeltetésük és a fizikai jellemzőik folytán a legnagyobb mértékű veszélyforrást jelentő eszközök megsemmisítését a hatóság ezirányú döntéséhez kötő szabályt törvényi szintre emelni annak érdekében, hogy a szóbanforgó eszközök teljes életciklusának a hatósági nyomonkövetését megkövetelő európai uniós kötelezettségek a továbbiakban is megfelelően teljesíthetők maradjanak.

A lőfegyver és a lőszer megsemmisítését – a korábban hatályban volt szabályozáshoz hasonlóan – az implementált szabályozás is a rendőrség kifejezett ezirányú döntéséhez köti, amely döntés további előfeltétele, hogy az a tulajdonos hozzájárulásán vagy a jogszabály rendelkezésén alapuljon (mint például a büntetőeljárás, illetve a szabálysértési eljárás során elkobzott dolgok esetében).

Ennek hiányában a megsemmisítésre kizárólag abban az esetben kerülhet sor, ha a tulajdonos személye ismeretlen, és kilétének a megállapítására a továbbiakban sincs kilátás.

A lőfegyverek megsemmisítésére vonatkozó adattartalomnak az Irányelv módosított 4. cikk (4) bekezdés d) pontja szerinti kötelező hatósági nyilvántartásba vételével összefüggésben a törvény deklarálja, hogy az irányadó végrehajtási rendszabályok az elektronikus úton történő adattovábbítást kötelezővé tehetik, illetve előírhatják, hogy a lőfegyver megsemmisítését kizárólag az elektronikus úton történő adattovábbításhoz meghatározott technikai feltételekkel rendelkezők végezhetik. E megszorítás, valamint az annak megfelelő tartalmú végrehajtási szabályozás az Irányelv 4. cikk (4) bekezdésének az utolsó mondatában foglalt tagállami kötelezettség teljesítését szolgálja.

5. §

1. Az Irányelv módosuló 4. cikk (4) bekezdésében foglalt előírások mind a tagállami fegyvernyilvántartások által felölelt adattartalom, mind a regisztrációs időtartam tekintetében kiszélesítik a polgári rendeltetésű lőfegyverekkel és az állami ellenőrzés alá vont egyéb eszközökkel összefüggő információk hatósági rögzítésére, illetve megőrzésére vonatkozó kötelezettséget. Az uniós szabályozás továbbá a tűzfegyverek mellett az Irányelv 1. cikk (1) bekezdés 2. pontjában definiált alapvető alkotóelemeket – a magyar szabályozás terminológiája szerint az ún. tűzfegyver-fődarabokat vagy lőfegyverdarabokat – úgyszintén önálló eszközökként rendeli nyilvántartásba venni, amely eszközökre vonatkozó információtartalmat ugyanakkor a magát a fegyvert érintő adatsorral is összekapcsolhatóvá kell tenni abban az esetben, ha az alkotóelemek valamely komplett lőfegyverbe kerülnek beépítésre.

A mindezen uniós követelményeknek való megfelelés érdekében az Ftv. 5. §-át érintő módosítások egyrészt kiegészítik a lőfegyverek központi nyilvántartásának az adattartalmát a lőfegyverek kategoriális besorolásának az esetleges megváltozásával összefüggő információkkal és a lőfegyverbe épített fődarabok egymáshoz rendelése érdekében szükséges adatokkal, másrészt – az Irányelv rendelkezésének megfelelően – a megsemmisítéstől számított 30 évre emelik a tűzfegyverekkel, illetve a tűzfegyver-fődarabokkal kapcsolatos adatok megőrzési idejét.

A kötelező megőrzési időtartam fentiek szerinti kiterjesztése – ezirányú európai uniós kötelezettség hiányában, továbbá az irányadó alkotmányos, illetve adatvédelmi megfontolásokat szem előtt tartva – nem terjed ki a tűzfegyvernek, illetőleg tűzfegyver-fődarabnak nem minősülő eszközökkel kapcsolatban nyilvántartott adattartalmakra.

A bejelentés jogintézményének a hazai jogrendben történő meghonosítása nyomán a lőfegyverek központi nyilvántartásában az engedélyköteles eszközök tartására feljogosított címzettek személyazonosító adatai mellett immár a bejelentési kötelezettségüket szabályszerűen teljesítő lőfegyvertartók hasonló adatai is megjelennek. Ennek hiányában ugyanis a bejelentési kötelezettség értelmét veszítené, illetve nem lenne alkalmas arra, hogy maradéktalan megfelelést biztosítson az Irányelv 4. cikk (5) bekezdéseként lefektetett, a lőfegyvereknek a tulajdonosaikkal való mindenkorai összekapcsolhatóságát megkövetelő európai uniós kötelezettségnek. (A kétfajta minőség, illetve pozíció jogági sajátosságokra visszavezethető elválásának az eshetőségével is számolva

a mindenkori összekapcsolhatóságot az implementált szabályozás a polgári jogi értelemben vett tulajdonos helyett egyes esetekben az igazgatási jog szerinti fegyvertartó személyére nézve biztosítja.)

2. A lőfegyver megsemmisítésig tartó teljes életciklusának a nyomonkövethetővé tétele érdekében – az Irányelv módosított 4. cikk (4) bekezdés d) pontjaként rögzített követelménynek megfelelően – gondoskodni kell a megsemmisített lőfegyverek, valamint a hozzájuk kapcsolódó adattartalom nyilvántartásba vételéhez szükséges jogi feltételek megteremtéséről.

E jogpolitikai célt szolgálva a törvény elrendeli az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv központi szerve által vezetett, a lőfegyverek központi nyilvántartásának a részét képező újabb adatbázis felállítását, amely a megsemmisített tűzfegyverekre, valamint a megsemmisítés körülményeire vonatkozó tárgyi adatokat hivatott rögzíteni a megsemmisítés időpontjától számított 30 évig. [A megsemmisítésüket megelőzően kizárólag hatósági engedély birtokában vagy a bejelentés megtételét követően tartható volt eszközökkel kapcsolatba hozható címzettek személyes adatai a nyilvántartásban az Ftv. 5. § (2) bekezdés a), illetve c) pontja alapján kerülnek megőrzésre.]

6–7. §

1. Az egyazon szabályozási tárgykört felölelő törvényi rendelkezések egymással való összhangjának a változatlan fenntartása érdekében a lőfegyverek központi nyilvántartásában rögzítendő adattartalom kezelésére vonatkozó előírások módosításával egyidejűleg a lőfegyverek, lőszeres és a hatástalanított lőfegyverek vizsgálatára jogosult szervezet adatszolgáltatásának a rendjét megállapítani hivatott előírásokat is megfelelően pontosítani kell.

Az alapul fekvő irányelvi követelményeknek megfelelően az implementált törvényi szabályozás az eddigi húszról a vizsgálatra jogosult szervezet oldalán is harminc évre emeli a tűzfegyverek körébe újonnan besorolást nyert deaktivált eszközökre vonatkozó tárgyi adatok adattovábbítást követő megőrzési idejét, amely határidőt értelemszerűen ebben az esetben is az adott példány megsemmisítésének az időpontjától kell számítani.

2. Az implementált szabályozás mindemellett számos újabb feladattal ruházza fel a lőfegyverek, lőszeres és a hatástalanított lőfegyverek vizsgálatára jogosult szervezetet. Ezek ellátásának az elősegítése érdekében indokolt megteremteni a szóbanforgó szervezetnek a lőfegyverek központi nyilvántartásában rögzített adattartalomhoz való hozzáférését, amely jogosultság hiányában többek között az Ftv. 11/A. § (2) bekezdés a) pontján alapuló adatszolgáltatás esetében az adattovábbítást követően bekövetkező megsemmisítés időpontjához rendelt adat-nyilvántartási kötelezettség tényleges tartama sem lenne pontosan meghatározható a vizsgáló oldalán.
3. Az Irányelv 13. cikk (4) bekezdése újabb tevékenységi körrel egészíti ki a tagállamok hatóságainak az adminisztratív feladatait, amennyiben deklarálja az illetékes tagállami szerveknek az uniós szintű nemzetközi kapcsolattartással összefüggő kötelezettségeit.

Az uniós jog által a tagállami hatóságok számára újonnan megállapított feladatkört a magyarországi fegyvertörvény szövegében is megfelelően rögzíteni kell.

8. §

Az Irányelv módosított 10. cikk (2) bekezdésében foglalt követelmény értelmében a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az uniós jog szerint kereskedőnek vagy közvetítőnek – az Ftv. 2. § 18. pontjában foglalt fogalom-meghatározás alapján: lőfegyver-kereskedőnek – minősülő személyek visszautasíthassák a lőszeres teljes tárainak (vagyis maguknak a lőszereseknek), illetve a lőszeralkatrészeknek a megszerzésével kapcsolatos olyan ügyletek teljesítését, amelyeket jellegük vagy nagyságrendjük miatt észszerűen gyanúsak ítélnak, ezen ügyleteket továbbá kötelesek legyenek jelenteni az illetékes hatóságok számára.

Figyelemmel ugyanakkor arra, hogy a beszerezni kívánt eszközöknek a gyanús minősítést az eseti mérlegeléstől függetlenül is automatikusan megalapozó abszolút mennyiségét az irányelvi szabályozás maga sem határozza meg, a biztonsági szempontból kritikus volumen számszerű megállapításának az implementált magyarországi szabályozás megalkotása során úgyszintén nincs helye.

Mindenekelőtt e megfontolásokat szem előtt tartva, az érintett eszközök birtokának az átruházásával járó szerződéskötés egyoldalú megtagadását, valamint a résztvevő személy(ek) előzőleg beszerezett személyes adatainak az esettel kapcsolatos további lényeges információkkal egyetemben a lőfegyverek központi nyilvántartását vezető

hatóság részére történő kötelező rendelkezésre bocsátását a törvény abban az esetben teszi lehetővé, ha különösen az ügylet célja, a beszerezni kívánt mennyiség, a teljesítés, illetve a fizetés módja vagy a vevőnek (megrendelőnek) a fizetés feltételeire vonatkozó nyilatkozata az eszköz esetleges jogellenes felhasználásának a szándékára utalna. E szabályozás – egyszersmind a Módosító Irányelv (19) preambulum-bekezdése által nevesített gyanúokkal is egybevetve – az irányelvi követelményeknek megfelelő módon képes szavatolni, hogy a továbbiakban ne kerülhessen sor a közrendre, illetve a közbiztonságra nézve kiemelt veszélyt jelentő eszközöknek a már a lebonyolításuk pillanatában is gyanúsnak ítélt tranzakciók keretében történő beszerzésére.

Az esetleges jogellenes felhasználási szándék gyanúját keltő ügyletek kereskedői részről történő megtagadását megengedő szabályozás alapvető garanciális elemeként a törvény mindazonáltal rögzíti, hogy a szerződéskötés megtagadásának kizárólagos alapjául nem szolgálhat olyan tény, esemény, cselekmény vagy körülmény, amelyre a hatóság engedélye kiterjed.

9. §

Az Irányelv módosított 4. cikk (4) bekezdése által a tűzfegyverekre és az alapvető alkotóelemekre vonatkozó adattartalom esetében megkövetelt, a megsemmisítés időpontjától számított harminc éven át tartó kötelező nyilvántartási időt az Ftv. 21. § (3) bekezdésének hatálya alá tartozó tűzfegyverekhez, valamint tűzfegyver-fődarabokhoz köthető információkra is ki kell terjeszteni.

A szigorodó uniós követelményeknek megfelelően meghosszabbított kötelező nyilvántartási határidő – az Ftv. 5. § (2) bekezdésének módosítása során alkalmazott törvényalkotói megoldáshoz hasonlóan, ugyanazon alkotmányos, illetve adatvédelmi megfontolások alapján – e körben sem terjednek ki a tűzfegyvernek, illetőleg tűzfegyver-fődarabnak nem minősülő eszközökkel kapcsolatos adattartalmakra.

10. §

az Ftv. 21/A. §-át illetően:

Az alapul fekvő európai uniós követelményrendszer szigorításának az előzőleg jogszerűen folytatott tevékenységekre is kiterjedő hatályát főszabály szerint el nem ismerő törvényalkotói jogértelmezésnek megfelelően az Ftv. 21/A. §-a deklarálja, hogy a módosuló előírások a jogharmonizációs célú jogszabály-módosítások hatálybalépésének az időpontjában folyamatban lévő közigazgatási hatósági eljárások során nem alkalmazhatóak. Az ezzel ellentétes tartalmú szabályozás törvénybeiktatása ugyanis arra a nemkívánatos eredményre vezetne, miszerint az egyes engedélyköteles tevékenységekkel szemben újonnan támasztott többletkövetelmények teljesülése a majdaniakhoz hasonlóan az implementált szabályozás hatálybalépését megelőzően előterjesztett kérelmek esetében is a hatósági feljogosíthatóság feltételét képezné.

az Ftv. 21/B. §-át illetően:

Annak érdekében, hogy a tűzfegyverek és a lőszerek kategorizációjának a terén Módosító Irányelv átültetése folytán bekövetkező változások az engedélyköteles eszközök előzőleg fennállott besorolására se legyenek érdemi kihatással, a törvény deklarája, hogy a jogharmonizációs célú jogszabály-módosítások hatálybalépése nem érinti az annak időpontjában jogszerűen tartott eszközök korábbi besorolását, kivéve azt az esetet, ha ezekre nézve utólag kívánnak az ország területére történő behozatalra, az ország területére történő kivitelre, illetve az ország területén történő átszállításra jogosító hatósági engedélyt szerezni. Ez utóbbi esetben az országhatárt átlépő szállítást a hatóság immár az implementált szabályozás szerinti besorolás, illetve követelményrendszer alapján fogja engedélyezni, ellenkező esetben ugyanis a szóbanforgó tevékenység egyes fegyvertartói csoportok számára akár el is lehetetlenülhetne mindazon eszközfajtákra nézve, amelyeknek az általuk történő birtoklását a magyarországitól különböző implementációs modellt követő tagállamok jogszabályai a továbbiakban nem teszik lehetővé.

A kategoriális besorolást érintő változások főszabály szerinti kizárólagos jövőbeni hatályú átültetése mindemellett a külföldre vitel implementált szabályozás alapján történő ismételt engedélyezését is megköveteli az európai lőfegyvertartási engedélybe előzőleg a korábban fennállott besorolásnak megfelelően bejegyzett eszközt transzferálni kívánó fegyvertartóktól abban az esetben, ha a kategóriaváltást elszenvedő eszközfajták bevitelére és birtoklására az egykori engedélyesek számára a fogadó tagállam szigorúbb szabályai alapján immár nem megengedett.

A tűzfegyver, valamint a lőszer országhatárt átlépő szállítására jogosító engedély kiadásának mindazonáltal ilyen esetben sincs helye azon kérelmezők számára, akiknek az esetében az engedélyezés implementált szabályozás szerinti feltételi részben vagy egészben hiányoznak.

az Ftv. 21/C. §-át és 21/D. §-át illetően:

1. A Módosító Irányelvben foglalt szigorítások hatálybalépése, valamint mindezen követelményeknek a magyar jogrendszerbe történő átültetése a törvényalkotó jogértelmezése szerint főszabályként nem járhat az előzőleg fennállott jogosultságoknak a korábban hatályban volt szabályozás számára ismeretlen többletfeltételekhez kötésével, illetve a tevékenységvégzésre való egyéni feljogosítottság ezek hiánya folytán bekövetkező utólagos megszűnésével.

E jogértelmezésnek megfelelően a törvény deklarálja, hogy a Módosító Irányelv átültetésére szolgáló módosítások hatálybalépése általában nem érinti az előzőleg kiadott engedélyek érvényességét, az ezekben megjelölt tevékenységek tehát változatlanul a korábban hatályban volt szabályozás által megkövetelt feltételek teljesülése esetén folytathatóak tovább a szükséges engedélyekkel már rendelkező jogosultak részéről.

A hatóságiengedély-köteles tevékenységfajtákat övező követelményrendszer szigorításának az időbeli hatályát csupán a jövőre nézve elismerő implementációs modell alkalmazása mindenekelőtt azon a jogalkotói megfontoláson alapul, miszerint a szigorú állami felügyeletet igénylő tevékenységfajtáknak a magyarországi fegyverjogszabályok alapján eleve fennálló engedélyköteles volta már a Módosító Irányelv megalkotását és hatálybalépését megelőzően is megfelelő garanciát nyújtott a visszaélésszerű tevékenységvégzéssel szemben.

Az ugyanezen alapvetésen nyugvó szabályrendszer mindazonáltal értelemszerűen nem alkalmazható az Irányelvet érintő szigorítások következtében újonnan engedély- vagy bejelentés-kötelessé váló tevékenységek esetében, amelyekre vonatkozóan tehát az előzőleg nélkülözött hatósági kontroll bevezetése a továbbiakban legalább abban a tárgyi körben nem mellőzhető, amelynek a Módosító Irányelvvel való érintettségét a magyarországi jogalkotó is elismeri. (A Bizottsági Rendelet kötelező alkalmazását megelőzően hatástalanított tűzfegyverek, valamint a legkésőbb 2023. január 1. napjáig piacra kerülő gáz- és riasztófegyverek például eleve kívül rekednek az engedély- vagy bejelentés-kötelessé minősítés hatókörén.)

Az e körbe tartozó tevékenységfajtáknak az implementált szabályozás hatálybalépését követő továbbfolytatása tehát csupán azon egykori jogosultak számára engedhető meg, illetve azon fegyvertartók esetében minősülhet jogszerűnek, akik a törvény által e célból megállapított türelmi idő lejártáig teljesítik az adott tevékenységre nézve újonnan megkövetelt szigorúbb feltételeket.

A „C – Bejelentéshez kötött” kategóriába tartozó eszközökre vonatkozó újkeletű bejelentési kötelezettségüket a címzettek ennek megfelelően legkésőbb 2022. december 31. napján teljesíthetik: e határidő lejártát követően a lőfegyverek központi nyilvántartásában nem regisztrált – kategóriaazonos – lőfegyverek tartása immár nem minősül jogszerűnek.

Az újonnan támasztott bejelentési kötelezettség szabályszerű teljesítésének az elősegítése érdekében biztosított átmeneti időszak tartama alatt bekövetkező tulajdonos-, illetve birtokosváltás eshetőségével számolva a törvény mindemellett lehetővé teszi a bejelentési kötelezettség alá eső eszközt tartó személy vagy szervezet, illetve az ezek képviselőitére jogosult számára, hogy – legkésőbb 2023. január 1. napjáig – írásbeli tájékoztatást kérjen az adott eszköz előző fegyvertartók eljárása nyomán bekövetkezett esetleges hatósági regisztrációjáról, avagy ennek hiányáról. A nyilvántartást kezelő szerv által e körben nyújtott tájékoztatás személyes adatot nem tartalmazhat.

2. A magyarországi fegyverjogszabályok a Módosító Irányelv hatálybalépését megelőzően is a hatóság kifejezett engedélyéhez kötötték a színházi fegyverek megszerzését és tartását, amely eszközöket a szigorodó irányelvi szabályozás értelmében a tagállamoknak kötelező módon tűzfegyverekké kell nyilvánítaniuk.

A jogszabályi besorolás e módosítását az alapul fekvő európai uniós követelmények implementációja során az elkövetkező időkben forgalomba kerülő fegyverpéldányok mellett a jogosultak birtokában már meglévő színházi fegyverek teljes körére nézve is egyöntetűen el kell végezni, a kizárólag a jövőben megszerzendő darabokra kiterjedő tűzfegyverre minősítés ugyanis az egyazon törvényi fogalomkörbe tartozó eszközök tartásához szükséges hatósági engedélyfajták nyomomonkövethetetlen megkettőződését eredményezné.

Tekintettel ugyanakkor arra, hogy az irányadó jogszabályi előírások korábban sem tettek különbséget az egyrészt a tűzfegyvernek, másrészt a színházi fegyvernek minősülő eszközök birtoklására feljogosítható címzettekkel szemben támasztott normatív feltételek között, a színházi fegyverek kötelező tűzfegyverre nyilvánítása a jogszzerű birtokosok helyzetét legfeljebb annyiban teszi terhesebbé, amennyiben a tűzfegyvernek minősülő eszközök biztonságos kezelését és használatát helyenként – például a jelölés és a tárolás terén – a színházi fegyverekre korábban irányadó volt előírásoknál szigorúbb rendszabályok hivatottak szavatolni.

Az implementált joganyagban immár színházi tűzfegyverként megnevezett eszközök tartásához megkövetelt újfajta hatósági engedélyek megszerzésére a törvény úgyszintén 2023. január 1. napjáig biztosít lehetőséget a korábbi jogosultak számára.

az Ftv. 21/E. §-át illetően:

A Módosító Irányelv átültetésének nyomán a szabályozási környezetben bekövetkező változások egyes eszközfajták esetében az implementáció főszabály szerinti kizárólagos jövőbeni hatályú végrehajtása mellett is a korábban fennállott törvényi besorolás, illetve jogi státusz megváltozását eredményezi, ami a tevékenységvégzést övező jogosultságok és kötelezettségek további alakulására is döntő jelentőségű befolyással bír.

Azon fegyvertartók számára tehát, akik a jogharmonizációs célú jogszabály-módosítások hatálybalépését követően nem tudnak vagy nem kívánnak megfelelni az implementált szabályozás támasztotta újabb követelményeknek, biztosítani kell a fegyvertartással, illetve a korábban folytatott tevékenységvégzéssel való önkéntes felhagyás lehetőségét, egyszersmind ugyanakkor az ilyen módon „feleslegessé” váló veszélyes eszközök további sorsát is megnyugtató módon elrendezve.

E célkitűzést szem előtt tartva, az Ftv. 21/E. §-aként beépülő átmeneti rendelkezés valamennyi, az implementált szabályozás értelmében egyedi jóváhagyást igénylő tűzfegyvernek minősülő eszközfajtát érintően a rendőrség kötelezettségévé teszi a jogosultak részéről továbbtartani nem kívánt daraboknak a hozzájuk tartozó lőszerez egyetemben történő átvételét abban az esetben, ha ezt az adott eszközpéldányra nézve a lőfegyverek központi nyilvántartásában tulajdonosként megjelölt jogalany, ennek hiányában a tulajdonjogát valószínűsítő fél – vagy ezek törvényes képviselője – kezdeményezi. Annak érdekében ugyanakkor, hogy e lehetőség ne kínáljon kibúvót az irányadó jogszabályi rendelkezések által a címzettekkel szemben mindenkor támasztott kötelezettségek előírászerű teljesítése alól, a rendőrségnek történő önkéntes átadást a törvény csupán a jogszzerűen birtokolt eszközökre nézve teszi lehetővé, és pedig kizárólag abban az esetben, ha a kezelésükre vonatkozó jogszabályi előírások a törvényben foglaltaktól különböző követelményeket nem állapítanak meg. Ez utóbbi megszorítás a korábban kiadott lőfegyvertartási engedélyben megjelölt egyes eszközfajták engedély-visszavonást követő sorsát eltérő módon elrendező – a lőterekről, a lőfegyverek, lőszerek hatósági tárolásáról, a fegyvertartáshoz szükséges elméleti és jártassági követelményekről szóló 49/2004. (VIII. 31.) BM rendelet 12. § (1) bekezdésében lefektetett – rendeleti szabályozásnak hivatott változatlan módon érvényt szerezni.

A mechanizmus önkéntes jellegéből következik, hogy annak törvénybeiktatása az érintett eszközök magánúton történő – szabályszerű – elidegenítésének természetesen nem képezi akadályát, az Ftv. 21/E. §-a szerinti kisegítő lehetőséget igénybevevő jogosultakat ugyanakkor a rendőrségnek átadott eszközök fejében ellenérték nem illeti meg.

11. §

az (1) bekezdéshez

Az Irányelv 10a. cikkéhez kapcsolódó 2. Végrehajtási Irányelv 3. cikk második mondatában foglalt előírás értelmében a tagállamok az európai uniós szabályozás által meghatározott körben elvégzett ellenőrzések eredményeinek a rendelkezésre bocsátása céljából kötelezően kijelölik az e feladat ellátásáért felelős nemzeti kapcsolattartó pontot.

Ezen európai uniós kötelezettségnek megfelelően a törvényben rögzített felhatalmazások köre kiegészül a nemzeti kapcsolattartó pont kormányrendeleti úton történő kijelölésére szóló újabb felhatalmazással.

a (2) bekezdéshez

A tűzfegyverek és az egyéb eszközök átalakítását, illetve megsemmisítését végző címzettek számára újonnan előírt törvényi kötelezettségek teljesítésének az előmozdítása érdekében az Ftv. kiegészül a lőfegyverek központi

nyilvántartásába való elektronikus adattovábbításhoz szükséges technikai követelményeknek a miniszteri rendeleti úton történő meghatározására szóló felhatalmazással.

A módosítás mindemellett pontosítja a törvényi felhatalmazás szövegét a hatósági tárolás, a leadás, az értékesítés, valamint a megsemmisítés tekintetében rendeleti úton szabályozható dologi kör mibenlétét illetően.

12. §

A Módosító Irányelv 2. cikk (3) bekezdésében, valamint a 2. Végrehajtási Irányelv 4. cikk (1) bekezdésében lefektetett jogalkotási követelmény értelmében az implementációt elvégezni hivatott jogszabályok szövegében az átültetni kívánt európai uniós normákra is hivatkozni kell, illetve a módosító jogszabályokhoz a hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. E követelménynek megfelelően gondoskodni kell az Ftv.-ben foglalt jogharmonizációs záradék kiegészítéséről.

13. §

az a) ponthoz és az 1. melléklethez

Az Irányelv I. Mellékletének módosítása elengedhetetlenné teszi az Ftv. hatálya alá tartozó egyes eszközök műszaki paraméterek szerinti kategóriákba sorolásának a felülvizsgálatát, illetőleg a jelenleg meglévő tűzfegyver- és lőszer-kategóriák bizonyos eszközfajtákkal történő kiegészítését. Ennek eredményeképpen az Ftv. 1. melléklete a továbbiakban az Irányelvben rögzített felosztáshoz igazodva állapítja meg a tűzfegyverek és a lőszeres technikai sajátosságokon alapuló besorolását megjelenítő kategóriákat, illetve alkategóriákat.

Az alapul fekvő irányelvi követelményeknek megfelelően a kategóriák száma az eddigi négyről a továbbiakban háromra csökken – hiszen az európai uniós jog szerinti „D” kategóriába tartozó eszközök jellegadó sajátosságaiknál fogva eleve nem tartoznak az Irányelvben lefektetett szabályozás hatálya alá –, mégpedig oly módon, hogy a törvényalkotó által elvégzett osztályozás immár az egyes kategóriákba tartozó eszközök egymástól eltérő jogi státuszát is megfelelően kifejezésre juttassa. Eszerint az „A – Tiltott” kategóriába nyerne besorolást a hatósági engedélyezésből a törvény erejénél fogva kirekesztett eszközfajták, a „B – Engedélyköteles” kategóriába kerülnek azok az eszközök, amelyeknek a megszerzése és tartása kizárólag a szükséges hatósági engedéllyel felruházott jogosultak számára megengedett, míg a „C – Bejelentéshez kötött” kategóriát a törvény a jogszerűen csupán az előírt regisztrációs kötelezettség teljesítését követően tartható tűzfegyverek számára tartja fenn.

A kategoriális besorolás átalakítása – a jogszabály által tételesen meghatározott körben – egyrészt egyes, az előzőleg az engedélyköteles körbe tartozó eszközök megszerzésének és tartásának a hatósági engedélyezésből történő kizárását, másrészt bizonyos eszközfajták újkeletű engedélykötelessé minősítését eredményezi, amely változásokkal összefüggésben ugyanakkor indokolt felhívni a figyelmet a következőkre:

1. A meghatározott műszaki paraméterekkel rendelkező tűzfegyverek és lőszeres „A – Tiltott” kategóriába történő átsorolása nem jelenti automatikusan a megszerzésük és a tartásuk végérvényes jogszabályi betiltását, hiszen az Irányelv módosítása során az európai uniós jogalkotó egyszersmind a szóbanforgó eszközökkel való jogszerű tevékenységvégzés tagállami engedélyezésére lehetőséget biztosító kivételes rendelkezéseket is megállapította annak érdekében, hogy az újonnan bevezetett szigorítások ne jelentsenek a kelleténél nagyobb mértékű jogkorlátozást a címzettek nézvé, valamint a továbbiakban se lehetetlenítsék el teljeskörűen az e körbe tartozó eszközökhöz való legális hozzáférést.

Az „A” kategóriájú eszközökre kirótt kategorikus törvényi tilalmat bizonyos körben feloldani hivatott kivételes szabályozás megalkotásának a jogalapja a hazai joganyagban is rendelkezésre áll, az Ftv. 4. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt törvényi rendelkezés értelmében ugyanis az e kategóriába sorolt eszközök tartása a hatóság részéről csupán valamely jogszabály eltérő rendelkezésének a hiányában nem engedélyezhető. A főszabály szerint törvényi tilalommal sújtott eszközök hatósági engedélyezéséhez szükséges különös jogszabályi rendelkezések ennek megfelelően ezidáig is a fegyvertörvény végrehajtására szolgáló kormányrendeletben kerültek rögzítésre, amely gyakorlattal a jogalkotó a jelen keretek között sem kíván szakítani. A magyarországi fegyverjogszabályok jogharmonizációs célú módosítására nézve mindez tehát azt jelenti, hogy az implementált szabályozás hatálybalépésének a nyomán az „A – Tiltott” kategóriába átsorolt mindazon eszközök jogszerű tartásának a lehetővé tétele érdekében szükséges kivételes rendelkezések, amely eszközök tartásának engedélyezését

az irányelvi szabályozás a továbbiakban sem kívánja megtiltani a tagállami hatóságok számára, változatlanul a kormányrendeleti szintű szabályanyagban nyernék elhelyezést.

2. Az egyszersmind a különböző kategóriákba tartozó eszközök eltérő jogi státuszát is kifejezésre juttató törvényi osztályozás bevezetésével egyidejűleg a „B – Engedélyköteles” kategóriát az európai uniós jogi szabályozás által oda újonnan besorolt eszközfajták mellett az Ftv. korábbi osztályozása szerinti „C” kategóriájú tételek teljes körével is ki kell egészíteni. Az irányelvi követelmények megváltozása ugyanis a törvényalkotó meggyőződése szerint nem adhat okot a magyarországi szabályozás alapján korábban is engedélyköteles besorolással bírt bármely eszközfajta e kötelezettség alól történő utólagos „felszabadítására”.

Mindazon eszközök tehát, amelyeknek a megszerzését, tartását és használatát a törvényalkotó akár a szigorított európai uniós előírásokat, akár a magyarországi fegyverjogi szabályozás történeti hagyományait követve a hatósági engedélyezéshez kívánja kötni, a továbbiakban egységesen az Ftv. 1. melléklete szerinti „B – Engedélyköteles” kategóriába nyernék besorolást, az utóbbi esetben tekintet nélkül arra, hogy e körben az európai uniós jog alapján fennáll-e az enyhébb tagállami szabályozás lehetősége.

3. Az újonnan megállapított „C – Bejelentéshez kötött” kategória a fentiekhez képest kizárólag az implementált szabályozás hatálybalépését megelőzően mindenfajta hatósági közreműködés nélkül is szabadon megszerezhető és tartható volt azon eszközfajtákat tartalmazza, amelyekre nézve az irányelvi szabályozás nem követeli meg a tagállamoktól az „engedélyköteles” besorolás alkalmazását.

14. §

A normaszöveg koherenciáját megteremteni, illetve fenntartani hivatott, jogtechnikai jellegű szövegpontosításokat tartalmazó módosító rendelkezések.

15. §

az (1) bekezdéshez

1. Mivel az implementált szabályozás egyrészt a lőfegyver gyártására, illetve javítására a hatóság részéről fel nem jogosított címzettek számára tiltott tevékenységként nevesíti a tűzfegyverek kategóriájának, illetve alkategóriájának a megváltozását eredményező átalakítást, másrészt különleges feltételekhez és rendszabályokhoz köti a lőfegyverek – valamint a velük az Ftv. 3. § (1) bekezdés a) pontja szerinti összevonás értelmében egy tekintet alá eső lőfegyverdarabok – megsemmisítését, a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (Szabs. tv.) 183. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt szabálysértési tényállást indokolt kiterjeszteni az e tevékenységek tekintetében irányadó ágazati rendszabályok megszegésének az esetkörére is.

A lőfegyver és a lőszer (töltény) – de nem a lőfegyverdarab! – kifejezett jogszabályi felhatalmazás hiányában történő megsemmisítése, illetve e tevékenység hatósági engedélyezése az irányadó magyarországi szabályozás szerint korábban sem volt megengedett, a lőterekről, a lőfegyverek, lőszerek hatósági tárolásáról, a fegyvertartáshoz szükséges elméleti és jártassági követelményekről szóló 49/2004. (VIII. 31.) BM rendelet 16. § (1) bekezdésében foglalt előírás értelmében ugyanis a szóbanforgó eszközök megsemmisítésére kizárólag a hatóság egyedi döntésének nyomán, fegyvermester által végrehajtva kerülhetett sor. A mindeme rendszabályok megsértését megakadályozni, illetve megtorolni hivatott szankciót mindazonáltal az irányadó ágazati szabályozás a tárgykört érintő jogsértések elkövetéséhez mindezidáig nem társított.

A módosított irányelvi követelményeknek megfelelően immár a megsemmisítésre vonatkozó adattartalom kötelező hatósági nyilvántartását is előíró szabályozás bevezetését követően a hatóság látóköréből történő kivonás szándékával ilyenként hivatalosan bejelentett, ténylegesen megsemmisíteni ugyanakkor elmulasztott lőfegyvereknek és lőfegyverdaraboknak a feketepiacon való esetleges megjelenése azonban nyilvánvaló módon számottevő mértékű kockázati tényezőt jelenthet a közbiztonságra, vagy akár a nemzetbiztonságra nézve is. Az inkriminált cselekmények társadalomra való veszélyességének a megnövekedett mértékéhez igazodva ezért a lőfegyverek és a lőfegyverdarabok megsemmisítésére vonatkozó igazgatási rendszabályok megszegését a továbbiakban szabálysértési jogi szankciókkal szükséges fenyegetni.

Minekután továbbá az irányadó európai uniós, valamint nemzeti előírások a lőszer megsemmisítésére vonatkozó adattartalmak kötelező hatósági nyilvántartásba vételét pillanatnyilag nem követelik meg, a Szabs. tv. 183. § (1) bekezdésének módosuló a) pontjaként rögzítendő törvényi tényállás alapján szabálysértési szankcióval az implementált szabályozás alapján is kizárólag a lőfegyver, illetve a lőfegyverdarab megsemmisítésére vonatkozó ágazati rendszabályok megsértői lesznek sújthatóak.

2. Az implementált szabályozás újabb jelentéstartalommal ruházza fel a lőfegyverek „átalakításának” a fogalmát, amennyiben az egyes fegyverek Ftv. 2. § 38. pontja szerinti minőségének a megváltozását eredményező átalakítás mellett a továbbiakban a tűzfegyverek kategóriájának, illetve alkategóriájának a szándékolt megváltoztatását is e fogalomkörbe vonja. Tekintettel arra, hogy a szóbanforgó tevékenységnek a közrendre és a közbiztonságra nézve veszélytelen, illetve állampolgári szempontból elfogadható mértékű kockázattal járó folytatása különleges szakértelem és jogosultság meglétét igényli, a fentiek mellett az Ftv. új 4/G. §-aként egyidejűleg beiktatandó – az átalakítást végzőktől a lőfegyver gyártására, illetve javítására szóló jogosultságot megkövetelő – biztonsági rendszabályt is szükséges körülbástyázni az igazgatási tárgyú szabályozás keretein túlmutató szankciókkal. A szóbanforgó átalakítási tevékenység a lőfegyvergyártáshoz és -javításhoz képest semmiféle egyedi karakterrel nem bír, vagyis nem igényel további, speciális felkészültséget, szakismereteket és infrastrukturális hátteret, ezért az átalakításra vonatkozó rendszabályok megsértőinek a cselekményét a jogellenes lőfegyvergyártást vagy -javítást fenyegetőekkel azonos – szabálysértési jogi – eszközökkel szükséges szankcionálni.
3. Az Irányelv módosított 10. cikk (1) bekezdés második mondatában foglalt kötelezettségnek megfelelően az Ftv. 3. § (3) bekezdése a továbbiakban egyrészt a központi gyújtású félautomata tűzfegyverre szerelhető, 20 löszert meghaladó befogadóképességű töltőszerkezetek, másrészt a hosszú tűzfegyverre szerelhető, 10 löszert meghaladó befogadóképességű töltőszerkezetek megszerzését is a megfelelő hatóság engedély meglétéhez köti. E kötelezettség megsértését a törvényalkotó úgyszintén szabálysértési szankciók kilátásba helyezése útján kívánja megelőzni, illetve megtorolni, figyelemmel arra is, hogy a szóbanforgó eszközök korábban fennállott engedélymentes besorolása az újkeletű törvényi kötelezettség megszegésének az esetén sem teszi indokolttá a súlyosabb – a büntetőjog területére tartozó – szankciók alkalmazását.

a (2) bekezdéshez

1. Az implementált szabályozás újabb rendszabállyal egészíti ki a hatástalanított lőfegyverek tekintetében irányadó jogszabályi előírások körét, amennyiben a Vhr. párhuzamosan beépülő rendelkezése a továbbiakban megtiltja a Bizottsági Rendelet III. MELLÉKLETE szerinti tanúsítvánnyal nem rendelkező deaktivált tűzfegyvereknek az uniós tagállamok területére történő kivitelét, valamint az ország területére az Európai Unió tagállamának területéről történő behozatalát.

Mivel az Irányelv 16. cikke megköveteli a tagállamoktól az implementált nemzeti szabályozást sértő cselekmények hatékony, arányos és kellő visszatartó erővel bíró szankcionálását, a hatástalanított lőfegyverek országhatárt átlépő szállítására vonatkozó újabb rendszabály megszegését fenyegető szankciórendszer megalkotása is elengedhetetlen. Ez azonban – az érintett eszközök hatóságiengedély-köteles besorolásának a hiányában – értelemszerűen nem öltheti a fegyverjogszabályokban meghatározott közigazgatási jogi joghátrányok formáját.

A működőképességük hiánya folytán a közrendre és a közbiztonságra nézve tényleges veszélyt aligha jelentő lőfegyverek igazgatási rendszabályokba ütköző nemzetközi szállítását megvalósító jogellenes cselekmények társadalomra való veszélyessége mindazonáltal nyilvánvaló módon nem éri el a bűncselekménnyé nyilvánításhoz szükséges mértéket. A szóbanforgó deliktumot a törvény ezért szabálysértési tényállásként építi be a jogrendszerbe azzal, hogy ennek tárgyi hatálya értelemszerűen nem terjed ki a légfegyvernek minősülő hatástalanított fegyverpéldányok – mint a működőképességüktől megfosztott tűzfegyvereket érintő európai uniós követelményekkel nem terhelte eszközkategória – jogellenes transzferálására.

2. A Szabs. tv. 183. § (2) bekezdés a) pontjára irányuló törvénymódosítás mindemellett a kérdéses eszközfajta lőfegyverré történő átminősítésével egyidejűleg kiemeli a színházi fegyverekre vonatkozóan elkövetett jogellenes cselekményeket a lőfegyvernek nem minősülő egyes további fegyverfajtákat érintő deliktumok köréből. Az implementált ágazati joganyag által immár a „színházi tűzfegyver” összefoglaló megnevezéssel illetett eszköztípusra nézve változatlanul irányadó igazgatási jellegű rendszabályok megsértése így a továbbiakban úgyszintén a Szabs. tv. 183. § (1) bekezdés a) pontjaként rögzített – kizárólag a lőfegyvernek minősülő eszközfajta esetében alkalmazható – szabálysértési tényállás keretei között lesz szankcionálható.

16. §

A Szabs. tv. 169. § (2) bekezdés b) pontjában lefektetett törvényi tényállás a jelen módosítás hatálybalépéséig a nyilvános rendezvényen lőfegyver birtokában történő megjelenést rendelte szankcionálni, amely szabályozás jogpolitikai indokát nyilvánvaló módon a rendeltetésszerű használatra képes eszközöknek a közrendre, illetve a közbiztonságra való objektív veszélyessége jelentette.

Az igazgatási jogi lőfegyver-fogalomnak az Ftv. 2. § 16. pontja és 29. pont b)–d) alpontja szerinti, ténylegesen működésképtelen eszközökre történő kiterjesztése folytán ugyanakkor megszűnik a valamennyi lőfegyver nyilvános rendezvényen való birtoklása útján elkövetett rendzavarás egyöntetű üldözéséhez fűződő jogpolitikai érdek, hiszen a rendeltetésszerű használatra, vagyis az éleslőszer befogadására, illetve kilövésére definíciószerűen nem alkalmas – a környezetükre nézve tehát tényleges veszélyt nem jelentő – eszközök nyíltszíni birtoklására vonatkozó tilalom fenntartásának a szükségessége közbiztonsági, illetve közrendvédelmi indokok segítségével a továbbiakban aligha támasztható alá.

A Szabs. tv. 169. § (2) bekezdés a) pontjának első fordulatába ütköző rendzavarás szabálysértése ezért a módosított szabályozás értelmében immár kizárólag az alapul fekvő ágazati jogszabályok értelmében működőképes lőfegyvernek minősülő eszközök – vagyis egyrészt az Ftv. 2. § 16. pontjának a hatálya alá tartozó légfegyverek, másrészt az Ftv. 2. § 29. pont a) alpontjában definiált tűzfegyverpéldányok – nyilvános rendezvényen történő birtoklása útján lesz elkövethető.

17–18. §

A fegyverjogszabályok irányadó előírásait övező büntetőjogi tényállások eredeti formájukban valamennyi esetben a kizárólag a rendeltetésszerű működésre való alkalmasságukra figyelemmel engedélykötelesnek nyilvánított eszközök számára fenntartott lőfegyver-fogalom hatálya alá tartozó eszközöket érintő jogellenes cselekményeket rendelték szankcionálni, mégpedig azon jogalkotói meggyőződés konklúziójaként, miszerint az ilyen eszközök birokosainak címzett ágazati rendszabályok megsértése az érintett eszközök működőképességéből származó objektív veszélyesség folytán egyszersmind a társadalom egészére nézve is szükségképpen veszélyt jelent. A lőfegyver-fogalom egyes nem engedélyköteles, illetve az éleslőszer kilövésére definíciószerűen alkalmatlan eszközökre történő kiterjesztése folytán azonban megszűnik az e körbe tartozó fegyverekkel való visszaélések egyöntetű üldözésére ösztönző jogpolitikai igény, hiszen az implementált szabályozás hatálybalépését megelőzően hatósági engedély hiányában is szabadon tartható volt – például a közbiztonságra a tényleges működőképesség hiányában legfeljebb elenyésző mértékű veszélyt jelentő – eszközökkel elkövetett jogsértések további kriminalizálásához nem minden esetben fűződik össztársadalmi érdek.

A lőfegyverek, lőszerek megszerzésének és tartásának az ellenőrzésére vonatkozó igazgatási tárgyú joganyag jogharmonizációs célú módosítása ezért – a szabálysértési jogi előírásokhoz hasonlóan – egyszersmind a Büntető Törvénykönyvben (Btk.) lefektetett szabályozás felülvizsgálatát is elengedhetetlenné teszi az alábbiak szerint:

1. Az Ftv. módosított 2. §-ának 29. pont b)–d) alpontja az ott meghatározott, egyes esetekben a hatóság engedélyének a hiányában is jogszerűen megszerezhető és tartható, illetve a lőfegyvernek a tartásiengedély-köteles besorolásuk ellenére sem minősülő eszközöket úgyszintén a lőfegyverek fogalomkörébe vonja, amely gyűjtőfogalmat ugyanakkor a jelen módosítását megelőzően hatályban volt szabályozás kizárólag a működőképes lőfegyverként valamennyi esetben engedélyköteles eszközök számára tartotta fenn. Az adminisztratív lőfegyver-fogalom nem szükségképpen engedélyköteles, illetve nem feltétlenül működőképes eszközökre történő kiterjesztése nyomán tehát mindazon törvényi tényállások esetében, ahol a bűncselekményi minősítés kifejezetten az engedély nélkül történő tevékenységvégzést hivatott szankcionálni, a kriminalizált tevékenységek köréből a továbbiakban ki kell zárni a hatóság engedélyét az irányadó igazgatási rendszabályok értelmében eleve nem igénylő, valamint a „valódi” lőfegyverekéhez hasonló működőképességük hiánya folytán ténylegesen veszélytelen eszközöket érintő cselekményeket, hiszen ezekre nézve az engedélykötelezettség büntetendő áthágása vagy fogalmilag nem követhető el, vagy a veszélytelen eszközökre történő elkövetés okán nem érdemel bűncselekményi elbírálást.

E logikát követve a Btk. 325. § (1) bekezdés a) vagy c) pontjába, illetve d) pontjának második és harmadik fordulatába ütköző, a lőfegyver engedély nélküli vagy az engedély kereteit túllépő megszerzésében és tartásában, illetve az országhatárt átlépő illegális szállításában tetet öltő bűncselekmények alkalmazási körét a szabályozás

– az Ftv. 2. § 51. pontjában újonnan rögzített fogalom-meghatározásnak is megfelelően – kizárólag a működőképes lőfegyvereként továbbra is szükségképpen engedélyköteles eszközökkel megvalósuló visszaélésekre szűkíti le. Az irányadó igazgatási tárgyú előírások ugyanis a szóbanforgó tevékenységeket kizárólag az „A”, illetve a „B” kategóriába tartozó – ténylegesen működőképes – lőfegyverekre nézve nyilvánítják engedélykötelesnek, míg a „C” kategóriába sorolt – az éleslőszer befogadására, illetve kilövésére definíciószerűen nem alkalmas – lőfegyverek esetében mellőzik ugyanezt a minősítést. (A „C2.” kategóriájú lőfegyverek európai uniós tagállamok területére irányuló, országhatárt átlépő szállítását a magyar szabályozás ugyan a megfelelő hatósági kísérőokmányok meglétéhez köti, ám e kötelezettség megszegését a törvény bűncselekmény helyett szabálysértésként rendeli szankcionálni.) A Btk. 325. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt törvényi tényállást ugyanakkor a szabályozás a továbbiakban is érintetlenül hagyja, miután az Ftv. 3. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt – a jelen keretek között nem módosuló – igazgatási rendszabály a lőfegyverek gyártását a kategoriális besorolásuktól függetlenül valamennyi esetben a hatóság engedélyéhez köti. A Btk. 325. § (1) bekezdés e) pontjában foglalt előírás hasonló megfontolásokon alapuló módosítása ehhez képest azért szükségtelen, mivel a meglévő hatósági engedély szabta kereteken túlterjeszkedő tevékenységvégszítésben testet öltő bűncselekmény elkövetését a törvény eleve csupán a hatóság engedélyével rendelkező jogalanyok számára, míg a lőfegyver jogosulatlan személy részére történő átadását kizárólag az engedéllyel tartott eszközökre nézve teszi lehetségessé.

E körben is indokolt rámutatni arra, hogy a Btk. 325. § (1) bekezdés a) vagy c) pontjába, valamint d) pontjának a megszerzésre és a tartásra vonatkozó fordulataiba ütköző lőfegyverrel vagy lőszerrel visszaélés tényállásának az alkalmazásában „működőképes lőfegyvernek” tekintendő eszközök köre természetesen nem esik egybe az Ftv. 1. melléklete szerinti „B – Engedélyköteles” kategóriába tartozó eszközök csoportjával, hiszen a büntetőjogi értelemben releváns gyűjtőfogalom az utóbbi körbe tartozó lőfegyverfajták mellett az ágazati joganyag szerinti „A – Tiltott” kategóriába sorolt tételeket is magában foglalja. A büntetőjogi megítélés szempontjából tehát valamennyi esetben az a döntő tényező, hogy az adott tényállás szövegében elkövetési magatartásként nevesített tevékenységfajta jogszerű folytatását az irányadó igazgatási rendszabályok – akár az „A – Tiltott” kategóriába tartozó eszközökre is kiterjedő módon – vajon a hatóság engedélyéhez kötik-e, avagy sem.

2. A Btk. 165. § (4) bekezdésében írtak szerint a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés miatti büntetőjogi felelősségrevonást a lőfegyver használatára és kezelésére vonatkozó szabály megszegése is megalapozhatja, amely bűncselekményt az követi el, aki valamely foglalkozási szabály megszegésével más vagy mások életét, testi épségét vagy egészségét gondatlanságból közvetlen veszélynek teszi ki, vagy ilyen módon testi sértést okoz.

A „lőfegyver” fogalmát az implementált szabályozás hatálybalépését megelőzően hatályban volt igazgatási rendszabály kizárólag a rendeltetésszerű használatra alkalmas, vagyis a ténylegesen működőképes eszközök számára tartotta fenn, míg a használatuk foglalkozási rendszabályokkal történő körülbástyázásának, valamint a nem szabályszerű alkalmazásukkal szembeni – büntetőjogi eszközöket igénylő – állami fellépés szükségessége nyilvánvalóan a szóbanforgó eszközök közrendre és közbiztonságra jelentette objektív veszélyességében gyökerezett.

Az Ftv.-ben lefektetett lőfegyver-fogalomnak a működőképességüktől megfosztott, illetve az éleslőszer befogadására vagy kilövésére alkalmatlan egyes eszközökre történő kiterjesztése ezzel szemben az ez utóbbi körbe tartozó lőfegyverpéldányok foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés szempontjából fennálló relevanciáját is megszünteti, hiszen a szóbanforgó lőfegyverek jellegadó ismérve éppen a rendeltetésszerű használatra – e hiányosság eredményeképpen pedig a testi sértés okozására, valamint az életet, a testi épséget, illetve az egészséget fenyegető veszély előidézésére – való definíciószerű alkalmatlanságukban áll.

A kizárólag az eredeti törvényalkotói szándéknak megfelelő alkalmazási körre szorító büntetőjogi szabályozás fenntartása érdekében tehát a Btk. 165. § (1) bekezdésébe ütköző foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés bűncselekmény szempontjából tekintetbe vehető lőfegyver-kezelési szabályok értelmezési tartományát az Ftv. 2. § 51. pontjában definiált működőképes lőfegyverekre nézve megállapított rendszabályokra szükséges leszűkíteni, hasonlóan a párhuzamosan módosuló igazgatási normákhoz, amelyek a hatástalanított, illetve az éleslőszer befogadására vagy kilövésére alkalmatlan eszközöket úgyszintén végérvényesen kirekesztik a lőfegyverek használatára és kezelésére vonatkozó ágazati előírások hatálya alól.

3. A lőfegyver igazgatási jogi fogalmának a módosítása a fentiek mellett továbbá a Btk. 459. § (1) bekezdés 5. pont a) alpontjában foglalt értelmező rendelkezés megfelelő módosítását is elengedhetetlenné teszi. Az ott meghatározott „fegyveres elkövetést” ugyanis egyfelől az alapul fekvő igazgatási tárgyú szabályozás értelmében lőfegyvernek minősülő eszköz bűncselekmény-elkövetés során történő birtoklása alapozza meg, nyilvánvaló módon az ilyen eszközöknek az akár az emberi élet kioltására való alkalmasságában rejlő fokozott veszélyforrás egyenes következményeként. A korábban hatályban volt szabályozás változtatás nélküli fenntartása ehhez képest a büntetőszabály alkalmazási körének a fokozott mértékű biztonsági kockázatot ténylegesen nem jelentő működésképtelen lőfegyverek bűnelkövetéskori birtoklásának az esetére történő kiterjesztését jelentené, amely nemkívánt következmény egyedül a szóbanforgó törvényi előírásnak a működőképes lőfegyverekre történő korlátozása útján küszöbölhető ki.

Ugyanezen módosítás mindazonáltal értelemszerűen nem érinti a „fegyveres elkövetést” a Btk. 459. § (1) bekezdés 5. pontjának a záró szövegrésze értelmében másfelől megalapozó további törvényi esetkört, hiszen a súlyosabb büntetőjogi minősítést ilyen esetben a „valódi” – ténylegesen működőképes – lőfegyverrel történő bűncselekmény-elkövetés mellett az ilyen eszköz látszatát keltő utánzatok bűnelkövetési célú felhasználása is hasonlóképpen kiváltja, teljességgel megfosztva ez utóbbi körben a jelentőségétől a lövés leadására képes, illetve az ugyanerre alkalmatlan eszközök közt tett igazgatási jogi distinkciót.

19. §

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 2. § (3) bekezdéseként lefektetett alkotmányossági alapkövetelmény értelmében a jogszabályok hatálybalépésének időpontját úgy kell megállapítani, hogy elegendő idő álljon rendelkezésre az alkalmazásukra való felkészülésre.

Az Irányelvet érintő módosításokat a magyar jogrendbe átültetni hivatott szabályanyag 2021. január 1-jén esedékes hatálybaléptetése – az Ftv.-be újonnan beépülő átmeneti rendelkezésekkel kiegészülve – valamennyi módosuló előírás esetében megfelelő hosszúságú és méltányos, egyszersmind az irányadó alkotmányos követelményeknek is maradéktalanul megfelelő tartamú felkészülési időt biztosít a címzettek számára a megváltozó szabályozás alkalmazására történő felkészüléshez, illetve a jogkövető magatartás érdekében szükséges további teendők elvégzéséhez.

Külön kiemelés érdemel e körben az implementált szabályozás azon sajátossága, miszerint a címzettekkel szemben újonnan támasztott kötelezettséget megállapító rendszabályok alkalmazását a hatálybalépésük helyett a megfelelő hosszúságú felkészülési idő biztosítása érdekében törvénybeiktatott átmeneti rendelkezések kínálta moratórium lejártá alapozza meg. A korábbi időpontban bekövetkező hatálybalépés ennél fogva nem jelenti a módosuló követelmények megsértéséhez fűződő hátrányos jogkövetkezmények azonnali beálltát.

20. §

A Módosító Irányelv 2. cikk (3) bekezdésében foglalt követelménynek megfelelően a módosító norma szövegébe beépülő jogharmonizációs záradékot megállapítani hivatott rendelkezés.

Végső előterjesztői indokolás**az egyes törvényeknek a felnőttképzési tevékenység ösztönzésével összefüggő módosításáról szóló 2020. évi L. törvényhez**

Ezen indokolás a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18. § (3) bekezdése, valamint a Magyar Közlöny kiadásáról, valamint a jogszabály kihirdetése során történő és a közjogi szervezetszabályozó eszköz közzététele során történő megjelöléséről szóló 5/2019. (III. 13.) IM rendelet 20. §-a alapján a Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő Indokolások Tárában közzétételre kerül.

A felnőttképzés irányítása hatékonyságának alapkérdése, hogy milyen gyorsan képes reagálni a munkaerő-piaci változásokra. Ennek feltétele, hogy az irányításhoz szükséges minden adat és információ egy helyen a szabályozó rendelkezésére álljon. Ennek biztosítása érdekében jelen szabályozás pontosítja a felnőttképzés adatszolgáltatási rendszerébe történő adatszolgáltatás szabályait, másrészt létrehozza a munkaerő-piaci előrejelző rendszert abból a célból, hogy a felnőttképzés tartalma és kimenete a piaci igényekhez igazítható legyen rövid-, közép- és hosszú távon is. A munkaerő-piaci változásokra való gyors reagálás eszköze a nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű képzések állam általi támogatása is.

A felnőttképzésben való részvétel szempontjából alapkérdés, hogy a képzésben részt vevő személyek számára a képzéshez és a képzés során a megélhetéshez a finanszírozás biztosított legyen. Ennek érdekében jelen módosítás megteremti a felnőttképző által a képzésben részt vevő személy számára fizethető ösztöndíj lehetőségét, valamint megteremti a képzési hitel kialakításának alapfeltételét a képzési hitelt nyújtó szervezet és a felnőttképzési adatszolgáltatási rendszer adatbázisainak összekapcsolásával.

A felnőttképzési tevékenység folytatása során alapprobléma, hogy a felnőttképzőket olyan adminisztrációs feladatok terhelik, amelyek sem a felnőttképzési államigazgatási szerv, sem a felnőttképző, sem a képzésben részt vevő személy számára nem bírnak értékkel. A módosítás ezen probléma kiküszöbölése érdekében csökkenti a felnőttképző adminisztrációs terheit. Ehhez alkalmazásra kerülnek egyéb jogszabály által adott egyszerűsítési lehetőségek, illetve technikailag fejlettebb megoldások. Az egyszerűsítés érinti a más jogszabályokon alapuló képzésekhez kapcsolódó adminisztrációs kötelezettségekkel történő összehangolást is. A javasolt módosítás tovább fehériti a felnőttképzési költségek elszámolását és így erősíti ezek ellenőrizhetőségét.

RÉSZLETES INDOKOLÁS**1. §**

A módosítás alapján a felnőttképzési tevékenység keretében szervezett oktatás vagy képzés, továbbá az ehhez kapcsolódóan szervezett vizsga költségeit annak viselője akkor ismerheti el a vállalkozási tevékenység érdekében felmerült költségként, ráfordításként, ha annak megszervezése a szervező jogszabályban meghatározott alapfeladata vagy annak megszervezésére felnőttképzési tevékenység keretében kerül sor és ahhoz kapcsolódóan a jogszabályban előírt adatszolgáltatási kötelezettség teljesítésre került.

2., 14. §

A módosítás meghatározza a nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű képzések fogalmát, amely szerint nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű képzés az országos vagy helyi kiterjedésű, kiemelt jelentőségű munkaerő-piaci cél megvalósítása érdekében szervezett képzés. A képzés nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségűvé minősítésére a felnőttképzésért felelős miniszter jogosult. A minősítés feltételeit a Kormány rendeletben határozza meg.

A törvényjavaslat 16. § (3) bekezdésével összefüggésben – a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 5. § (2) bekezdés c) pontjára tekintettel – értelmező rendelkezésként meghatározásra kerül a felhatalmazó rendelkezésben szereplő komplex felzárkózási képzés fogalma úgy, hogy az figyelemmel van az érintett jogrendszeri terminológia megfelelő tartalommal történő alkalmazására.

A nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű képzésre az állam által biztosítható támogatás.

3. §

Felnőttképzési tevékenység a szolgáltatási tevékenység megkezdésének és folytatásának általános szabályairól szóló törvény szerint bejelentés alapján végezhető.

A felnőttképzési államigazgatási szerv felnőttképzési tevékenységet bejelentés és engedély nélkül, a szakképző intézmény a törvényben meghatározott esetben felnőttképzési tevékenységet engedély nélkül is végezhet.

4. §

A módosítás pontosítja a felnőttképzők nyilvántartásának törvényi szabályozási szintet igénylő adatkörét.

5. §

A módosítás pontosítja a felnőttképzési szakértők adataival kapcsolatos adatkezelés időtartamát.

6. §

A módosítás a közigazgatási szabályszegések szankcióiról szóló 2017. évi CXXV. törvény 2. § (4) bekezdésével és 13. § (3) bekezdésével összhangban a felnőttképzési szakértővel szemben alkalmazható jogkövetkezményeket, így az eltiltást és annak időtartamát a jelenlegi kormányrendeleti szintű szabályozás helyett törvényi szinten állapítja meg.

7. §

A felnőttképző és a képzésben részt vevő között a felnőttképzési jogviszony felnőttképzési szerződés alapján jön létre, azonban a felnőttképzési szerződést kizárólag az engedélyhez kötött felnőttképzési tevékenység esetén szükséges írásban megkötni, a bejelentéshez kötött felnőttképzési tevékenység esetén az írásbeliség nem kötelező. A módosítás célja a felnőttképzők adminisztrációs terheinek csökkentése.

8. §

A módosítás előírja, hogy a jogszabály alapján szervezett oktatás és képzés esetében sem kell tanúsítványt kiállítani, ha a jogszabály a képzés elvégzése igazolásának más módját határozza meg.

9–10. §

A felnőttképző mind a bejelentéshez kötött, mind az engedélyhez kötött felnőttképzési tevékenység esetén – többek között – a képzésben részt vevő személyek természetes személyazonosító adataira, adóazonosító jelére, illetve elektronikus levelezési címére vonatkozó adatot szolgáltat a felnőttképzési államigazgatási szerv részére a felnőttképzés adatszolgáltatási rendszerében. A módosítás célja, hogy a képzésben részt vevő személyek elégedettségmérésével kapcsolatos adatokat nem a felnőttképző, hanem a képzésben részt vevő személy tölti fel a rendszerbe, a felnőttképzés adatszolgáltatási rendszeréből kapott elektronikus levél útján.

A felnőttképző az általa kiállított tanúsítványra vonatkozó adatszolgáltatási kötelezettségnek legkésőbb a tanúsítvány kiállításának napjáig kell eleget tennie. A tanúsítvány kiállításához szükséges személyes adatok jelentését célszerű a tanúsítvány kiállításának időpontjához kötni, ezáltal jelentősen egyszerűsödik a képzés lebonyolításának adatszolgáltatása is (például a létszámváltozás, vagy a képzés közbeni személyi változások adminisztrációja).

A módosítás révén jogszabály rendelkezhet úgy, hogy a 15. § (1) bekezdésében rögzített adatokat nem a felnőttképző, hanem más szerv teljesíti a felnőttképzési államigazgatási szerv részére a felnőttképzés adatszolgáltatási rendszerébe, ezáltal csökkentve a felnőttképző adminisztrációs terheit.

11. §

A módosítás meghatározza a felnőttképzés adatszolgáltatási rendszerének célját. Ennek alapján a felnőttképzés adatszolgáltatási rendszere az egységes oktatási nyilvántartás olyan szakrendszere, amelyet a felnőttképzési államigazgatási szerv az Fktv. szerinti nyilvántartások vezetésére, valamint a felnőttképzési államigazgatási

szerv hatáskörébe tartozó feladatok ellátására, a munkaerő-piaci előrejelző rendszer működéséért felelős szerv a munkaerő-piaci előrejelző rendszereként, a felnőttképző a felnőttképzési tevékenységével összefüggésben jogszabályban meghatározott adatszolgáltatási kötelezettségének teljesítésére használ.

12. §

A módosítás összekapcsolja a képzési hitelt nyújtó szervezetet a felnőttképzés adatszolgáltatási rendszerével, biztosítva ezzel az adatszolgáltatás szélesebb körét.

13. §

A módosítás célja egy átfogó, teljes körű adatfelvételen alapuló, a jelenleg rendelkezésre álló elemzési technológiával megtámogatott munkaerő-piaci előrejelző rendszer kialakítása. A módosítás létrehozza a munkaerő-piaci előrejelző rendszert, amelynek célja olyan előrejelző és elemző platform kialakítása, amely rövid- közép- és hosszútávon, regionális szinten is képes megbízható módon előre jelezni a munkaerő-piaci igényeket. A munkaerő-piaci előrejelző rendszer lehetővé teszi annak meghatározását, hogy aktuálisan mely szakmák esetében tapasztalható, illetve a következő években mely szakmák esetében várható szakemberhiány. Ezen információk birtokában határozhatók meg a támogatandó felnőttképzési irányvonalak, célok, a felnőttképzés hatékonyságának növelése és a munkaerő-piaci igények minél magasabb szintű kielégítése érdekében. A rendszer lényeges elemei a mesterséges intelligenciára és gépi tanulásra alapuló megoldások, a munkaerő-piaci adatok elemzése (fluktuáció, bérdinamika), a hosszútávú munkaerő-piaci és technológiai trendek elemzése, valamint a jelenlegi kérdőíves megoldás helyett az online elérhető álláshirdetések adatainak big data alapú elemzése.

15. §

A felnőttképzésben való részvétel szempontjából alapkérdés, hogy a résztvevők számára a képzéshez és a képzés során a megélhetéshez a finanszírozás biztosított legyen. Ennek érdekében jelen módosítás megteremti a képzési hitel és az ösztöndíj igénybevételeének lehetőségét, amelyeknek részletes szabályait a Kormány rendeletben állapítja meg. Ez a konstrukció olyan általános felnőttképzési célokat szolgál, mint a kimenet-vezérelt képzés, a képzési hatékonyság elősegítése, illetve a felnőttképzésben részt vevők számának növelése.

16. §

Felhatalmazó rendelkezések.

17. §

A módosítás szerint a felnőttképzést folytató intézmény a Módtv1. hatálybalépését megelőző napon hatályos rendelkezései szerint folytatott felnőttképzési tevékenységével kapcsolatban 2021. január 1-jétől – a Módtv1. hatálybalépését megelőző napon hatályos felnőttképzési adatszolgáltatási kötelezettségén túl – az Fktv. 15. § (1) bekezdésében rögzített határidőig szolgáltat adatot a felnőttképzési államigazgatási szerv részére a felnőttképzés adatszolgáltatási rendszerébe a képzési engedéllyel rendelkező képző intézmények nyilvántartásában szereplő nyilvántartási számára, a képzés jellegére, a képzési díjra és annak költségviselőjére, és a képzésben részt vevő személyek iskolai végzettségére, nemek szerinti megoszlására, természetes személyazonosító adataira, adóazonosító jelére, valamint elektronikus levelezési címére vonatkozóan.

A módosítás rögzíti továbbá, hogy a felnőttképzést folytató intézmény a Módtv1. hatálybalépését megelőző napon hatályos rendelkezései szerint folytatott felnőttképzési tevékenységéről az Országos Statisztikai Adatfelvételi Program szerinti statisztikai célú adatszolgáltatását 2021. január 1-jétől a felnőttképzés adatszolgáltatási rendszere útján teljesíti.

A felnőttképző intézmény számára nehezen értelmezhető helyzetet teremtené, ha két különböző rendszerben, eltérő szabályok alkalmazásával kellene adatszolgáltatási kötelezettségüket teljesíteni. Az adatszolgáltatásra vonatkozó változások érvényesítése az átmenni időszakban indított valamennyi képzés esetében a hatékony adatkezelés biztosítását szolgálja.

18–19. §

A módosítás egyértelművé teszi, hogy az oktatási intézmény által törvényben meghatározott alapfeladata keretében ellátott tevékenység nem minősül felnőttképzési tevékenységnek.

A felnőttképzés irányítása szempontjából kulcsfontosságú, hogy az irányításhoz szükséges minden adat és információ egy helyen a felnőttképzési államigazgatási szerv rendelkezésére álljon. Ennek biztosítása érdekében a módosítás előírja, hogy jogszabály a felnőttképzés adatszolgáltatási rendszerében való adatszolgáltatás Fktv.-ben meghatározott tartalmát nem szűkítheti.

A felnőttképző, ha felnőttképzési tevékenysége bejelentéshez kötött, köteles a működése során a felnőttképzők nyilvántartásában szereplő nyilvántartási számát a felnőttképzési tevékenysége gyakorlása során használt képzési dokumentációban, a felnőttképzési tevékenységével kapcsolatos dokumentumokon és a felnőttképzési tevékenysége keretében kiállított számlán és más számviteli bizonylaton feltüntetni, továbbá arról ügyfeleit és a képzésben részt vevő személyeket tájékoztatni.

A módosítás alapján a képzésben részt vevő személyek elégedettségmérésével kapcsolatos adatokat nem a felnőttképző, hanem a képzésben részt vevő személy tölti fel a rendszerbe a felnőttképzés adatszolgáltatási rendszeréből kapott elektronikus levél útján, amely által nő az adatok objektivitása és pontossága, míg a felnőttképző adatelemzési (átlagszámítás) és adattovábbítási feladatainak kiesésével nő az adatszolgáltatás hatékonysága és csökken az átfutási ideje. A módosítás célja, hogy a képzésben részt vevő személyek közvetlenül szolgáltatassanak elégedettségi adatokat a felnőttképzés adatszolgáltatási rendszerébe, így biztosítva az elégedettségmérés objektivitását, pontosságát és hatékonyságát. A módosítás révén pontosabb adatok kerülnek a felnőttképzés adatszolgáltatási rendszerébe a képzések elégedettségéről. Az erre vonatkozó kérdőívek adatainak rögzítése a központi adatbázisban immár teljes egészében a képzésben részt vevő személyekhez kerül, így gyorsabb, objektívebb és hatékonyabb lesz ezen mutatók mérése.

20. §

Az oktatási nyilvántartásról szóló 2018. évi LXXXIX. törvénnyel – az oktatási azonosító szám kiadása tekintetében – a jogrendszeri koherenciát biztosítja.

21. §

Az Fktv. új 25. §-ához kapcsolódóan szükséges az oktatási nyilvántartásról szóló törvény módosítása.

A módosítás a képzési hitel felnőttképzési ága tekintetében is biztosítja a Diákhitel Központ Zrt. számára történő adattovábbítást a képzési hitelre való jogosultság vizsgálata, adatellenőrzés és a törlesztési kötelezettség fennállásának, illetve szünetelésének megállapítása céljából, a hitelszerződésből eredő jogok gyakorlása és kötelezettségek teljesítése során az ügyfelekkel való kapcsolattartás céljából, valamint a hallgatói hiteltartozások várható visszafizetésével kapcsolatos kockázatelemzés és a kockázati mérték szerinti ügyfélkezelés céljából.

22. §

Az oktatási azonosító számhoz kapcsolódó felhatalmazó rendelkezés szükséges törvényi alapját teremti meg a jogrendszeri koherencia biztosítása érdekében.

23. §

A továbbiakban nincs szükség a szakképzés információs rendszere keretében a felnőttképzés külön kiemelésére, ennek megfelelően a módosítás – a jogrendszeri koherencia biztosítása érdekében – tartalmazza a szükségtelen rendelkezés elhagyását.

24. §

Hatályba léptető rendelkezés.

25. §

Az Európai Unió jogának való megfelelésre utaló záradék.

Végső előterjesztői indokolás

a környezet védelmének általános szabályairól szóló 1995. évi LIII. törvény és a természet védelméről szóló 1996. évi LIII. törvény módosításáról szóló 2020. évi LI. törvényhez

ÁLTALÁNOS INDOKOLÁS

Ezen indokolás a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18. § (3) bekezdése, valamint a Magyar Közlöny kiadásáról, valamint a jogszabály kihirdetése során történő és a közjogi szervezetszabályozó eszköz közzététele során történő megjelöléséről szóló 5/2019. (III. 13.) IM rendelet 20. §-a alapján a Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő Indokolások Tárában közzétételre kerül.

A Kvt. 50. § (1a) bekezdése szerint az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény szerinti gazdálkodó szervezet környezethasználó az Országos Környezetvédelmi Információs Rendszerrel (a továbbiakban: OKIR) kapcsolatos adatszolgáltatási kötelezettségeit elektronikusan teljesíti. A rendelkezés alapján jelenleg a természetes személyeknek (és az adószámmal nem rendelkező egyesületeknek, alapítványoknak) nem kötelező az adatszolgáltatás elektronikus úton történő teljesítése. Az OKIRkapu továbbfejlesztésével 2020. január 1-től egy új és teljes mértékben felhasználóbarát, webes adatszolgáltató felület áll rendelkezésére.

Az Alkotmánybíróság 2019. február 25. napján kelt, 4/2019. (III. 7.) számú határozatában megállapította, hogy az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdéséből és a XXI. cikk (1) bekezdéséből fakadó mulasztással előidézett alaptörvényellenesség áll fenn, mert a hatályos törvényi szabályozás nem írja elő, hogy az eljáró közigazgatási hatóságnak kifejezett megállapítást kell tennie határozata rendelkező részében az ügy környezet- és természetvédelemre gyakorolt hatásáról. Az egészséges környezethez, a tisztességes hatósági eljáráshoz, valamint a jogorvoslathoz való jog érvényesülését is szem előtt tartva, a törvénymódosítás a Kvt.-t, illetve a Tvt.-t egy olyan rendelkezéssel egészíti ki, ami alapján a döntés rendelkező részében konkrétan megállapításra kerül a szakkérdés vizsgálatának ténye, a vizsgálat eredménye, valamint az az alapján meghatározott egyedi előírások. Az indokolási rész emellett tartalmazza a szakkérdés vizsgálata során tett megállapításokat.

A levegőminőség alakulásában a lakossági fűtés mellett kiemelt szerepe van az avar és kerti hulladék égetésének. A javasolt módosítás a levegő minőségének javítását szolgálja. Az avar és kerti hulladék égetés önkormányzati szabályozására vonatkozó felhatalmazás törlésével általánossá válik az avar és kerti hulladék égetésének a levegő védelméről szóló 306/2010. (XII. 23.) Korm. rendelet szerinti tilalma.

A környezet védelmének általános szabályairól szóló 1995. évi LIII. törvény és a természet védelméről szóló 1996. évi LIII. törvény módosításához kapcsolódó jelen indokolás közzététele a Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő Indokolások Tárában a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18. § (3) bekezdésében, valamint a Magyar Közlöny kiadásáról, valamint a jogszabály kihirdetése során történő és a közjogi szervezetszabályozó eszköz közzététele során történő megjelöléséről szóló 5/2019. (III. 13.) IM rendelet 20. § (2) bekezdésében meghatározott rendelkezésen alapul.

*RÉSZLETES INDOKOLÁS***1. §**

A környezeti zaj értékeléséről és kezeléséről szóló 280/2004. (X. 20.) Korm. rendelet zajtérkép-készítési kötelezettséget előíró rendelkezését a környezeti zaj értékeléséről és kezeléséről szóló 280/2004. (X. 20.) Korm. rendelet módosításáról szóló 106/2017. (IV. 28.) Korm. rendelet módosította. A zajtérkép elkészítése

így nem a települési önkormányzatok feladata többé, hanem a környezetvédelemért felelős miniszter által kijelölt költségvetési szervé vagy gazdálkodó szervezeté. A korábbi, „zajtérkép készítésére kötelezett települési önkormányzatok” megfogalmazás tehát már nem megfelelő. A módosítás továbbá törvényi szinten is rögzíti az érintett önkormányzatok intézkedési tervvel kapcsolatos kötelezettségét.

2. §

A Nemzeti Klímavédelmi Hatóságnak az üvegházhatású gázok közösségi kereskedelmi rendszerében és az erőfeszítés-megosztási határozat végrehajtásában történő részvételről szóló 2012. évi CCXVII. törvényben (a továbbiakban: Ügkr. tv.) foglalt feladatellátásához szükséges az Országos Környezetvédelmi Információs Rendszerhez (a továbbiakban: OKIR) való hozzáférés. Az Ügkr. tv. 31. § alapján az ÜHG-egységek kereskedelmével kapcsolatos adatok környezeti információnak minősülnek, amire tekintettel a Nemzeti Klímavédelmi Hatóság adatszolgáltatási kötelezettsége is felmerül. A módosítás biztosítja a Nemzeti Klímavédelmi Hatóság OKIR Rendszerhez való hozzáférését.

3. §

A környezet védelmének általános szabályairól szóló 1995. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Kvt.) jelenleg hatályos rendelkezése az OKIR-ral kapcsolatos elektronikus adatszolgáltatási kötelezettséget – az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény szerinti – gazdálkodó szervezet vonatkozásában ír elő. Az OKIR az OKIRkapu elnevezésű továbbfejlesztésével 2020. január 1-től teljes mértékben felhasználóbarát, webes adatszolgáltató felülettel rendelkezik. A rendelkezések módosításának elsődleges célja, hogy a jövőben valamennyi környezethasználó elektronikus úton teljesítse az OKIR-ral kapcsolatos adatszolgáltatási kötelezettségeit, megszüntetve ez által az egyébként sem használt papír alapú adatszolgáltatás lehetőségét. A módosítás a környezethasználóknak semleges, a környezetvédelmi hatóságoknak azonban kismértékű adminisztrációs terhelést csökkenti, valamint a jogszabály is egyszerűsödik.

4., 9. §

Az Alkotmánybíróság 2019. február 25. napján kelt, 4/2019. (III. 7.) számú határozatában megállapította, hogy az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdéséből és a XXI. cikk (1) bekezdéséből fakadó mulasztással előidézett alaptörvényellenesség áll fenn, mert a hatályos törvényi szabályozás nem írja elő, hogy az eljáró közigazgatási hatóságnak kifejezett megállapítást kell tennie határozata rendelkező részében az ügy környezet- és természetvédelemre gyakorolt hatásáról.

A területi szervezetrendszer átalakítása során a környezetvédelmi és természetvédelmi felügyelőségek jogutódlással megszűntek és integrálódtak a megyei kormányhivatalba. A hatósági rendszer átszervezése következtében az esetek nagy részében a hatóság már nem szakhatósági közreműködés keretében, hanem szakkérdés formájában vizsgálja a környezet- és természetvédelmi kérdéseket.

Az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 81. §-a alapján a hatóság döntésének rendelkező része tartalmazza a hatóság döntését, a szakhatóság állásfoglalását, a jogorvoslat igénybevételevel kapcsolatos tájékoztatást és a felmerült eljárási költséget. Szakkérdés vizsgálatokor, különösen ha az nem állapított meg környezeti, vagy a természeti értékekre gyakorolt hatást, nincs konkrét jogszabályi előírás a szakkérdéssel kapcsolatos megállapítások döntésben való megjelenítésére. Az Ákr. 8. § (3) bekezdése ugyanakkor lehetőséget biztosít arra, hogy miniszteri rendelet kivételével jogszabály az Ákr. szabályaival összhangban álló, kiegészítő eljárási rendelkezéseket állapítson meg. Az egészséges környezethez, a tisztességes hatósági eljáráshoz, valamint a jogorvoslatihoz való jog érvényesülését is szem előtt tartva, a törvénymódosítás a Kvt.-t, illetve a Tvt.-t egy olyan rendelkezéssel egészíti ki, ami alapján a döntés rendelkező részében konkrétan megállapításra kerül a szakkérdés vizsgálatának ténye, a vizsgálat eredménye, valamint az az alapján meghatározott egyedi előírások. Az indokolási rész emellett tartalmazza a szakkérdés vizsgálata során tett megállapításokat.

Az Alkotmánybíróság döntése alapján előkészített törvénymódosítás a Kvt.-ben, illetve a Tvt.-ben már részben meglévő jogszabályi garanciákat erősíti és egyben az egységes jogalkalmazást segíti elő.

5., 8. §

A Kvt. 91. § (5) bekezdése alapján az eljáró környezetvédelmi, illetve természetvédelmi hatóságnak a szakhatósági állásfoglalás megadására tizenöt nap áll rendelkezésre, ha az eljáró hatóság a sürgősséget megkeresésében megindokolja. A hivatkozott rendelkezéssel a közigazgatási bürokráciacsökkentéssel összefüggő törvénymódosításokról szóló 2015. évi CLXXXVI. törvény alapján egészült ki a Kvt., illetve a Tvt. A törvénymódosítás tartalmazta a szakhatóságként eljáró környezetvédelmi hatóság ügyintézési idejének meghatározását, amely korábban kormányrendeleti szinten volt szabályozva. Az ezt követően hatályba lépett az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény azonban már nem határozott meg ügyintézési határidőt arra az esetre, ha a szakhatósági állásfoglalás kérése sürgősségi megkeresés keretében történik. A sürgősségi megkeresés intézménye azonban érdemben nem rövidíti az eljárást, ugyanakkor az indokolási kötelezettség további adminisztrációs terhet ró a hatóságra, miután jogszabályi rendelkezés hiányában a sürgősség szempontjai nincsenek lefektetve. Ezért indokolt a hivatkozott rendelkezések elhagyása.

6. §

A Kvt. 41. § (5) bekezdés c) pontja alapján a Kormány környezetvédelmi feladata különösen: „a jelentős környezetkárosodások, illetve a rendkívüli környezeti események következményeinek felszámolása, ha a kötelezettség másra nem hárítható”. Mindemellett a Kvt. nem rendelkezik egyértelműen arról, hogy az állami felelősségi körbe tartozó kármentesítési beavatkozások milyen döntési alapelvek alapján és milyen eljárás keretében kerülnek végrehajtásra, azaz hogyan történik ennek az Országos Környezeti Kármentesítési Program (OKKP) kormányzati munkamegosztás szerint meghatározott tárca-alprogramba történő besorolása. Mindezek akadályozzák az eljáró környezetvédelmi hatóságok munkáját és az OKKP feladatainak végrehajtását.

Az OKKP végrehajtásának részletes szabályait korábban miniszteri utasítás tartalmazta. A javasolt módosítás alapján a Kormány felhatalmazást kap arra, hogy rendeletben állapítsa meg az Országos Környezeti Kármentesítési Program végrehajtásával, az állami felelősségi körbe tartozó területek kármentesítésével kapcsolatos feladatokat, valamint a barnamezős területek hasznosításával kapcsolatos részletes szabályokat, ideértve a barnamezős területekre vonatkozó adatszolgáltatás és nyilvántartás rendjét. Mindez lehetővé teszi az állami felelősségi körbe tartozó területek kármentesítésével kapcsolatos sajátos eljárási szabályok megalkotását, ideértve a barnamezős területeken történő beruházások vonatkozásában a kármentesítés egyszerűsítését is. Az OKKP végrehajtását segíti elő a barnamezős területekkel összefüggő kataszter, így az adatszolgáltatás és nyilvántartás rendjének megalkotása is.

7. §

A Kvt. 72. §-a szerinti rendelkezést a gyakorlatban úgy alkalmazzák, hogy 5 év lejárta esetén is csak abban az esetben vonja vissza a hatóság az engedélyt, ha az ügyfél nyilatkozott arról, hogy a továbbiakban már nem kíván élni az engedéllyel. Az alkalmazott gyakorlat azonban ellentétes a jogalkotó szándékával, a két feltétel külön-külön fennállása esetén (tehát az 5 év lejáratá esetén az ügyfél nyilatkozata hiányában is) szükséges az engedély visszavonása. Az egységes jogalkalmazás, továbbá az egyes köz- és magánprojektek környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló 2011/92/EU irányelv módosításáról szóló, 2014. április 16-i 2014/52/EU európai parlamenti és a tanácsi irányelvvel való összhang biztosítása érdekében indokolt a Kvt. pontosítása. A rendelkezés így egyben a jogszabályszerkesztésről szóló 61/2009. (XII. 14.) IRM rendelet előírásával is összhangba kerül.

A hatósági jogalkalmazási tapasztalatok azt mutatják, hogy a Kvt.-nek egyes rendelkezéseit, amelyekben az „illetőleg” kötőszó szerepel, pontosítani szükséges. Az egységes jogértelmezés érdekében tehát indokolt egyértelművé tenni azt, hogy az „illetőleg” kötőszó a rendelkezésben vagylagos vagy együttes feltételre vonatkozik. A rendelkezések így egyben a jogszabályszerkesztésről szóló 61/2009. (XII. 14.) IRM rendelet előírásával is összhangba kerülnek.

A levegőminőség alakulásában a lakossági fűtés mellett kiemelt szerepe van az avar és kerti hulladék égetésének. A levegő nem megfelelő minősége miatt kötelezettségi eljárás van folyamatban hazánk ellen. A javasolt módosítás a levegő minőségének javítását, ezáltal a lakosság egészségének védelmét szolgálja. Az avar és kerti hulladék égetés önkormányzati szabályozására vonatkozó felhatalmazás törlésével általánossá válik az avar és kerti hulladék égetésének a levegő védelméről szóló 306/2010. (XII. 23.) Korm. rendelet szerinti tilalma, ezzel a magas levegőterhelésű területeken csökkenthető a légszennyezőanyag kibocsátás.

10. §

A jelenlegi szabályozás alapján a védett, fokozottan védett, közösségi jelentőségű, nemzetközi egyezmény hatálya alá tartozó kiemelt természetvédelmi oltalomban részesülő állatfaj egyedének, hibridjének tartásához, hasznosításához, bemutatásához szükséges engedélyt, a vadon élő állat- és növényfajok számára kereskedelmük szabályozása által biztosított védelemről szóló, 1996. december 9-i 338/97/EK tanácsi rendelet 4. cikke szerinti importengedélyt, az 5. cikke szerinti exportengedélyt és re-export bizonylatot, valamint EU-bizonylatot nem kaphat olyan személy, akit a természet védelmével kapcsolatban elkövetett szabálysértésért jogerősen felelősségre vontak, a határozat jogerőre emelkedésétől számított három évig vagy akit természetvédelmi, illetve állatvédelmi bírsággal sújtottak, a határozat véglegessé válásától számított három évig. A jelenlegi szabályozás azonban túl szigorú, főleg annak fényében, hogy számos engedély kiadása korlátozott időre szól, annak megújítása szükséges és indokolt. A jelenlegi szabályozás következetes alkalmazása számos esetben a korábban jogszerűen tartott egyed elkobzását eredményezi, mely kapcsán a hatóságnak mérlegelési lehetősége sincs. Ez sok esetben nem életszerű, és még az egyed érdekeit sem szolgálja, és így ellentétes a természetvédelmi érdekekkel, hiszen az elkobzott egyed szakszerű és a jogszabályi előírásoknak megfelelő elhelyezése (pl. megfelelő méretű röpdé, akvárium stb.) gyakran gyakorlati nehézségekbe ütközik (nem áll rendelkezésre a hatóság, vagy a tartásra kötelezhető más állami szereplők számára). A szállítás és az új tartási helyszín (szokatlan környezet) még akkor is stresszt jelent az elkobzott egyedeknek, ha a tartási körülmények megfelelnek a jogszabályi és szakmai követelményeknek. A javasolt kiegészítés feloldja ezt a sok éve fennálló problémát, és egyrészt az állampolgároknak nézve kedvezőbb szabályt állapít meg, másrészt megnyugtató módon rendezi természetvédelmi szempontból is a korábban jogszerűen tartott egyedek sorsát, biztosítva azok hosszú távú megőrzését. A természetvédelmi hatóság a tartás jogszerűségét és szakszerűségét a vonatkozó előírások alapján természetesen továbbra is folyamatosan ellenőrzi.

11. §

Hatályba léptető rendelkezés.

**Végző előterjesztői indokolás
az agráriumban létrehozandó krízisbiztosítási rendszer működéséhez szükséges egyes törvények
módosításáról szóló 2020. évi LII. törvényhez**

ÁLTALÁNOS INDOKOLÁS

Ezen indokolás a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18. § (3) bekezdése, valamint a Magyar Közlöny kiadásáról, valamint a jogszabály kihirdetése során történő és a közjogi szervezetszabályozó eszköz közzététele során történő megjelöléséről szóló 5/2019. (III. 13.) IM rendelet 20. §-a alapján a Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő Indokolások Tárában közzétételre kerül.

1. A mezőgazdasági termelést érintő időjárási és más természeti kockázatok kezeléséről szóló 2011. évi CLXVIII. törvény (a továbbiakban: Mkk. törvény) módosításának indokai.

Az elmúlt időszak agrárgazdaságot érintő eseményei és a közeljövő kihívásai [így különösen egyes állatbetegségek, orosz embargó, EU–Dél-amerikai Közös Piac (Mercosur) között tervezett szabadkereskedelmi szerződés] rámutattak arra, hogy szükség van a jelenlegi mezőgazdasági kockázatkezelési eszköztár bővítésére, tekintve, hogy a jelenlegi mezőgazdasági kockázatkezelés nem terjed ki valamennyi mezőgazdasági ágazatra és nem kezeli a mezőgazdasági termelők önhibáján kívüli, időjárási kockázatokon felüli egyéb piaci kockázatait sem. Ezért az Agrárminisztérium mezőgazdasági krízisbiztosítási stabilizáló rendszert kíván bevezetni.

A megvalósítás formája – a Vidékfejlesztési Programban is szereplő – krízisbiztosítási eszköz, amely a növénytermesztést érintő szélsőséges időjárási jelenségek által okozott jövedelemcsökkenés részbeni kompenzálásán túl az állattenyésztést és növénytermesztést érintő egyéb kockázatokból (többek között az állat-, növénybetegségek, piaci árak csökkenése, piacvesztés, árfolyamváltozások, termelés során felmerülő költségek

növekedése) adódó jövedelemcsökkenés részbeli kompenzálására is alkalmas. A termelők öngondoskodását ösztönző új rendszer csökkentheti az előre nem látható kedvezőtlen gazdasági és természeti eseményekből adódó jövedelemcsökkenést.

A több mint 10 éve működő agrárkár-enyhítési rendszertől eltérően, a krízisbiztosítási rendszerben való részvétel önkéntes. Az a termelő csatlakozhat a rendszerhez, aki az 1307/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 9. cikke szerint aktív mezőgazdasági termelőnek minősül.

Amennyiben a termelő mezőgazdasági tevékenységből származó tárgyévi jövedelme a referencia időszak (az előző három év jövedelmének átlaga) mezőgazdasági tevékenységből származó jövedelméhez képest 30%-ot meghaladóan csökken, úgy a krízisbiztosítási rendszer kompenzációt fizet a termelőnek, amelynek összege legfeljebb a jövedelemcsökkenés 69,99%-a lehet.

A rendszer által fizetett kompenzáció 30%-a az alap saját forrásából, vagyis a mezőgazdasági termelők által megfizetett krízisbiztosítási hozzájárulásból és egyéb önkéntes befizetésekből, 70%-a pedig a Vidékfejlesztési Program alapján az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) lehívható vidékfejlesztési és az állam által a központi költségvetésből nyújtott támogatásból áll.

Finanszírozási oldalról a rendszer saját forrása határozza meg az adott évben kompenzációra lehívható vidékfejlesztési támogatás és a mezőgazdasági termelő számára adott évben kifizethető kompenzáció összegét.

A krízisbiztosítási rendszerrel összefüggő végrehajtási, nyilvántartási és egyéb közigazgatási feladatokat krízisbiztosítási szervként – az agrárkár-enyhítési rendszerben már sokéves tapasztalattal bíró – Magyar Államkincstár (MÁK) fogja ellátni. Ennek keretében a mezőgazdasági krízisbiztosítási rendszer pénzeszközeinek Mkk. törvényben, valamint az annak végrehajtására szolgáló rendeletben foglaltaknak megfelelő felhasználásáról a krízisbiztosítási szerv gondoskodik, amely feladat kiterjed az EMVA forrás lehívására is.

Az elfogadott Vidékfejlesztési Programban foglaltaknak megfelelően a krízisbiztosítási eszköz bevezetésének elsődleges feltétele egy állami, az 1305/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet vonatkozó szakasza alapján akkreditált, a krízisbiztosítási pénzeszközt kezelő szervezet kijelölése. Az akkreditációs feltételeket az agrárminiszter határozza meg.

A mezőgazdasági termelő a csatlakozási kérelmének a MÁK-hoz történő benyújtásával, önkéntesen csatlakozhat a rendszerhez, természetes adatok alapján (megművelt földterület, éves átlagos állatlétszám) évente krízisbiztosítási hozzájárulást fizet és adatot szolgáltat a referencia időszaki és a tárgyévi mezőgazdasági jövedelem megállapításához. A mezőgazdasági termelő a kompenzációt a MÁK-tól igényli, amely azt a vidékfejlesztési támogatással együtt fizeti ki. A WTO szabályok alapján kizárólag a mezőgazdasági tevékenységből származó jövedelmek kompenzálhatók, ezért el kell különíteni a mezőgazdasági és a nem mezőgazdasági tevékenységből származó jövedelmet.

2. A fegyveres biztonsági őrsegről, a természetvédelmi és a mezei őrszolgálatról szóló 1997. évi CLIX. törvény módosítása megteremti a mezőőrökről vezetett nyilvántartás személyes adatai kezelésének törvényi alapját, a mezei őrszolgálatról vezetett nyilvántartás FELIR-hez való kapcsolódása vonatkozásában összhangot teremt az élelmiszerláncról és hatósági felügyeletéről szóló 2008. évi XLVI. törvény 38/A. § (2) bekezdés k) pontja szerinti rendelkezéssel, kiszélesíti és egyértelműsíti a mezőőrök képzésére, vizsgáztatására vonatkozó rendeleti szintű felhatalmazás keretét, valamint pótolja az önkormányzati rendelet-alkotás Alaptörvény 32. § (2) bekezdése szerinti felhatalmazás hiányosságait.
3. A mezőgazdasági, agrár-vidékfejlesztési, valamint halászati támogatásokhoz és egyéb intézkedésekhez kapcsolódó eljárás egyes kérdéseiről szóló 2007. évi XVII. törvény jelen pontosítását a végrehajtás során felmerült gyakorlati tapasztalatok indokolják.

RÉSZLETES INDOKOLÁS

1. §

Az Fbtv. 17. §-a a mezei őrszolgálat létrehozását követő eljárást, azaz az őrszolgálat létrehozása mezőgazdasági igazgatási szervnek történő bejelentését, a bejelentés adattartalmát meghatározását, valamint a bejelentés alapján

az őrszolgálat nyilvántartásba vételét szabályozza. A szabályozás lényege nem változik a módosítást követően sem, az előterjesztés nyomán a bejelentés adattartalma kerül pontosításra.

2. §

A rendelkezés a mezei őrszolgálatról vezetett nyilvántartás FELIR-hez való kapcsolódása vonatkozásában összhangot teremt az élelmiszerláncról és hatósági felügyeletéről szóló 2008. évi XLVI. törvény 38/A. § (2) bekezdés k) pontja szerinti rendelkezéssel.

3. §

A mezőőrökről vezetett nyilvántartás személyes adatai kezelésének törvényi alapja jelenleg hiányzik, a módosítás ezt pótolja.

4. §

a) ponthoz: javaslatot tesz az önkormányzati rendelet-alkotás Alaptörvény 32. § (2) bekezdése szerinti felhatalmazás hiányosságai pótlására;

b) ponthoz: a személyes adatok továbbítására vonatkozó rendelkezéseket is törvényi szinten szükséges megadni;

c) és d) ponthoz: a javaslat egyértelműsíti a mezőőrök képzésére, vizsgáztatására vonatkozó rendeleti szintű felhatalmazás keretét azzal, hogy kimondja, hogy a vizsgáztatás mellett a képzés és továbbképzés is a mezőőri feladatellátás feltétele.

5. §

A 2007. évi XVII. törvény 28/B. § (5) bekezdése szerinti, technikai jellegű módosítás biztosítja a kötelező elektronikus kapcsolattartás folyamatának megvalósulását, és így az agrártámogatási eljárás egyes elemeinek a folyamatosságát. Szabályozni kell azonban azt az esetet is, amikor az ügyfél úgy kéri saját részére az irat megküldését, hogy nem alkalmas elektronikus kapcsolattartásra. A módosítás alapján ilyen esetben az irat az iratot benyújtó utolsó személy részére kerül továbbításra elektronikusan azzal, hogy az ügyfelet a mezőgazdasági és vidékfejlesztési támogatási szerv egyéb úton tájékoztatja.

6. §

Az egységes szabályozás érdekében szükséges összhangba hozni a papír alapú és elektronikus másolatként beérkező iratokra vonatkozó szabályozást.

7. §

A Támtv. 38. § (3) bekezdése szerinti pontosítással meghatározásra kerül, hogy az ügyfél az ügyfél-nyilvántartási adatok módosítása iránti kérelmét hogyan és milyen nyomtatványon tudja megtenni. A kérelmek postai úton történő benyújtási módjára, mint az elektronikus út főszabályához képest kivételes módra az egyes jogcímrendeletekben, illetve pályázati felhívásokban indokolt eltérést biztosítani.

8. §

A Támtv. 57/A. § (1a) bekezdését érintő módosítást a 2018. évi országgyűlési választást követő kormányserkezeti átalakításból eredő feladatmegosztások változása indokolja.

9. §

Tekintettel arra, hogy a végrehajtás felfüggesztésének ideje alatt a MÁK a követelését nem tudja érvényesíteni, így ezen periódus alatt az elévülési idő is nyugszik.

10. §

Szabályozási átmenet biztosítása a jogrendszer koherenciájának elősegítése érdekében.

11. §

Jogtechnikai célú, szövegcsere módosítások.

12. §

A 10. § b) pontjában foglalt szövegcsere módosításra való tekintettel a 28/C. § (1) bekezdésének normatív tartalma kiürült, így a bekezdés hatályon kívül helyezése indokolt.

13. §

A szakasz a krízisbiztosítási rendszerhez kapcsolódó új fogalmak meghatározását és az Mkk. törvényben jelenleg hatályos, a krízisbiztosítási rendszer bevezetésével összefüggő fogalom-meghatározások pontosítását tartalmazza.

14. §

A módosítás az Mkk. törvény 7. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti pénzforrás legfeljebb 4%-a felhasználásának a pontosítását tartalmazza a 2021–2027. időszakra vonatkozó Közös Agrárpolitika hazai végrehajtásához szükséges tervezés meghatározott költségeinek kiegészítésével, tekintettel arra, hogy a tervezés keretében a mezőgazdasági kockázatkezelési eszközök kialakítása és továbbfejlesztése is megvalósul. Továbbá egyértelműsítésre kerül, hogy a 4%-os pénzeszköz – adott esetben a központi költségvetési szervnél – fel nem használt részére sem vonatkozik az általános tartalék- és maradványképzési kötelezettség, ezek az összegek továbbra is az Agrárkár-enyhítési előirányzat pénzeszközeit képezik.

15. §

Szükséges annak pontosítása, hogy a mezőgazdasági termelő csak olyan mezőgazdasági biztosítás megléte esetén részesülhet az egyébként járó kárenyhítő juttatás teljes összegében, amely az agrárkár-enyhítéssel lefedett releváns időjárási kockázatra vonatkozik.

16. §

A hivatalos statisztikáról szóló 2016. évi CLV. törvény 28. § (4) bekezdése alapján a Központi Statisztikai Hivatal jogosult a közigazgatási nyilvántartásokhoz való azonnali és ingyenes, valamint egyedi azonosításra alkalmas hozzáférésre. Ennek jogszabályi alapja kerül rögzítésre.

17. §

A mezőgazdasági krízisbiztosítási rendszert megalapozó törvényi rendelkezések kerültek rögzítésre a törvényjavaslatban az alábbiak szerint:

a krízisbiztosítási rendszer létrehozása [19/B. § (1) bekezdés],

a krízisbiztosítási szerv kijelölése a feladatai megnevezésével [19/B. § (2) bekezdés],

a krízisbiztosítási szerv akkreditációjára vonatkozó előírás [19/B. § (3) bekezdés],

a krízisbiztosítási rendszerhez való csatlakozás [19/C. § (1) bekezdés],

a krízisbiztosítási rendszerben lévő tagsági jogviszony megszűnése [19/C. § (2) bekezdés],

a krízisbiztosítási hozzájárulás megfizetésének szabályai [19/C. § (3)–(4) bekezdés],

a krízisbiztosítási kompenzációra való jogosultság feltételei és összege [19/D. § (1)–(4) bekezdés],

a krízisbiztosítási rendszer pénzeszközeire és annak terhére történő kifizetésre, pótbefizetésre vonatkozó szabályok (19/E–19/F. §),

a krízisbiztosítási rendszer tagjának adatszolgáltatási kötelezettsége, valamint a rendszer működése során keletkezett adatok átadására vonatkozó szabályok (19/G. §)

18. §

Felhatalmazó rendelkezés a Kormány részére, hogy a krízisbiztosítási szervet rendeletben jelölje ki, valamint a krízisbiztosítási hozzájárulás mértékét rendeletben állapítsa meg.

Továbbá felhatalmazó rendelkezés az agrárpolitikáért felelős miniszter részére, hogy a krízisbiztosítási rendszer végrehajtásához kapcsolódó egyes részletszabályokat rendeletben állapítsa meg.

19. §

A krízisbiztosítási eszközre vonatkozó uniós jogszabályhely megjelölése.

20. §

Hatályba léptető rendelkezés.

Végző előterjesztői indokolás

az élelmiszerláncról és hatósági felügyeletéről szóló 2008. évi XLVI. törvény és a Magyar Állatorvosi Kamaráról, valamint az állatorvosi szolgáltatói tevékenység végzéséről szóló 2012. évi CXXVII. törvény módosításáról szóló 2020. évi LIII. törvényhez

ÁLTALÁNOS INDOKOLÁS

Ezen indokolás a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18. § (3) bekezdése, valamint a Magyar Közlöny kiadásáról, valamint a jogszabály kihirdetése során történő és a közjogi szervezetszabályozó eszköz közzététele során történő megjelöléséről szóló 5/2019. (III. 13.) IM rendelet 20. §-a alapján a Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő Indokolások Tárában közzétételre kerül.

Az élelmiszerláncról és hatósági felügyeletéről szóló 2008. évi XLVI. törvény (a továbbiakban: Éltv.) módosítása számos, a közelmúltban elfogadott, adott terület átfogó szabályozását célzó uniós jogi aktus végrehajtását, illetve harmonizációját valósítja meg, továbbá a gyakorlati életben felmerült problémák hatékony kezelésére vonatkozóan nyújt megoldást.

A növénykárosítókkal szembeni védekező intézkedésekről, a 228/2013/EU, a 652/2014/EU és az 1143/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 69/464/EGK, a 74/647/EGK, a 93/85/EGK, a 98/57/EK, a 2000/29/EK, a 2006/91/EK és a 2007/33/EK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. október 26-i (EU) 2016/2031 európai parlamenti és tanácsi rendelet [a továbbiakban: (EU) 2016/2031 európai parlamenti és tanácsi rendelet] a korábbi irányelvi szabályozást felváltva átfogóan szabályozza a növényegészségügy területét, amelyre figyelemmel pontosítani szükséges az Éltv. vonatkozó rendelkezéseit.

Az élelmiszer- és takarmányjog, valamint az állategészségügyi és állatjóléti szabályok, a növényegészségügyi szabályok, és a növényvédő szerekre vonatkozó szabályok alkalmazásának biztosítása céljából végzett hatósági ellenőrzésekről és más hatósági tevékenységekről, továbbá a 999/2001/EK, a 396/2005/EK, az 1069/2009/EK, az 1107/2009/EK, az 1151/2012/EU, a 652/2014/EU, az (EU) 2016/429 és az (EU) 2016/2031 európai parlamenti és tanácsi rendelet, az 1/2005/EK és az 1099/2009/EK tanácsi rendelet, valamint a 98/58/EK, az 1999/74/EK, a 2007/43/EK, a 2008/119/EK és a 2008/120/EK tanácsi irányelv módosításáról, és a 854/2004/EK és a 882/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet, a 89/608/EGK, a 89/662/EGK, a 90/425/EGK, a 91/496/EGK, a 96/23/EK, a 96/93/EK és a 97/78/EK tanácsi irányelv és a 92/438/EGK tanácsi határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. március 15-i (EU) 2017/625 európai parlamenti és tanácsi rendelet [a továbbiakban: (EU) 2017/625 európai parlamenti és tanácsi rendelet] az élelmiszerlánc teljes egészére vonatkozóan újraszabályozza a korábban uniós rendeletekben és irányelvekben szereplő követelményrendszert, amelyhez az Éltv. hatósági ellenőrzésre és szankcionálásra vonatkozó rendelkezéseit is igazítani szükséges.

A 93/13/EGK tanácsi irányelvnek, valamint a 98/6/EK, a 2005/29/EK és a 2011/83/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek az uniós fogyasztóvédelmi szabályok hatékonyabb végrehajtása és korszerűsítése tekintetében történő módosításáról szóló, 2019. november 27-i (EU) 2019/2161 európai parlamenti és tanácsi irányelvre [a továbbiakban: (EU) 2019/2161 európai parlamenti és tanácsi irányelv] figyelemmel az előterjesztés rendelkezéseket tartalmaz az élelmiszerek megtévesztő kereskedelmi gyakorlatnak minősülő kettős minőségével kapcsolatban, amelyre vonatkozóan egyre több példát talál az élelmiszerlánc-felügyeleti szerv a hatósági ellenőrzés során. A kettős minőség lényege, hogy egy termék Magyarországon akként kerül forgalmazásra, hogy az megegyezik egy másik tagállamban forgalmazott termékkel, miközben a másik tagállamban forgalmazott termék összetételében vagy jellemzőiben jelentősen eltér a Magyarországon forgalmazott élelmiszertől. Az Éltv. az irányelvnek való megfelelés érdekében az élelmiszer előállítóját, nem hazai előállítású élelmiszer esetében pedig az első magyarországi forgalomba hozót teszi felelőssé ezen gyakorlat fennállásáért.

Az Éltv. módosítása emellett a FELIR azonosító megállapítására vonatkozó 38/B. § újraszabályozásával csökkenti az azonosító beszerzésére kötelezettek adminisztrációs terheit. Az emberi egészség védelme érdekében pedig az élelmiszerlánc-felügyeleti hatóság lehetőséget kap arra, hogy hozzáférhetetlenné tegyen olyan internetes weboldalt, amely hamisított vagy hazánkban engedéllyel nem rendelkező, a törvény hatálya alá tartozó terméket, köztük élelmiszert, állatgyógyászati terméket, növényvédő szert kínál eladásra.

A Magyar Állatorvosi Kamaráról, valamint az állatorvosi szolgáltatói tevékenység végzéséről szóló 2012. évi CXXVII. törvény a szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [a továbbiakban: 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv] 56a. cikk (2) bekezdésének való megfelelést is szolgálja.

RÉSZLETES INDOKOLÁS

1. §

A törvény alkalmazási körét szükséges kiegészíteni a növényi károsítókkal, valamint az azokat potenciálisan tartalmazó anyagokkal folytatott tevékenységekkel.

2. §

A 93/13/EGK tanácsi irányelvnek, valamint a 98/6/EK, a 2005/29/EK és a 2011/83/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek az uniós fogyasztóvédelmi szabályok hatékonyabb végrehajtása és korszerűsítése tekintetében történő módosításáról szóló, 2019. november 27-i (EU) 2019/2161 európai parlamenti és tanácsi irányelv megtévesztő kereskedelmi gyakorlatnak minősíti azt az esetet, amikor egy termék Magyarországon akként kerül forgalmazásra, hogy az megegyezik egy másik tagállamban forgalmazott termékkel, miközben a másik tagállamban forgalmazott termék összetételében vagy jellemzőiben jelentősen eltér – a jogszerű és objektív okok kivételével – a Magyarországon forgalmazott élelmiszertől. Az Éltv. az irányelvnek való megfelelés érdekében az élelmiszer előállítóját, nem hazai előállítású élelmiszer esetében pedig az első magyarországi forgalomba hozót teszi felelőssé ezen gyakorlat fennállásáért. A törvényjavaslat meghatározza, mi tekinthető különösen jogszerű és objektív oknak.

3. §

Az Éltv. 16. §-a tartalmazza a nyomkövetésre vonatkozó előírásokat. Az (1) bekezdést, amely a nyomkövethetőségi eljárás létrehozását írja elő az élelmiszer-előállítás folyamatára, szükséges kiegészíteni a károsítókra vonatkozó növényegészségügyi előírások hatálya alá tartozó növények, növényi termékek és egyéb anyagok nyomkövethetőségére vonatkozó kötelezettséggel.

Az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény értelmében személyes adatok kötelező kezelését törvényi szinten szükséges előírni. Erre figyelemmel a 16. §-t ki kell egészíteni az állatorvosi, valamint növényorvosi vényre, az állatgyógyászati készítmény kereskedelmi forgalmazását végző, a gyógyszeres takarmány, gyógyszeres köztes termék előállító, az állatorvos, az állattartó, a növényvédő szer forgalomba hozója, a növényorvos, valamint a termelő által vezetendő nyilvántartásra és az ebből történő adatszolgáltatásra vonatkozó előírásokkal.

4. §

Az Éltv. 22. §-a jelenleg kizárólag az élelmiszer-vállalkozások számára állapít meg kötelezettségeket a biztonsági és minőségi követelményeknek való folyamatos megfelelés, nyomonkövethetőség, valamint a termékek visszahívhatósága érdekében. Ezen előírások a takarmányvállalkozásokra is vonatkoznak, amelyre figyelemmel a törvényjavaslat módosítja az Éltv. 22. §-át.

5. §

Az Éltv. 23. §-a meghatározza a bejelentési kötelezettség alá tartozó tevékenységeket, amelyet szükséges kiegészíteni az élelmiszerlánc-iparban felhasználható fertőtlenítőszereket előállító létesítményekkel. A bejelentési, nyilvántartásba vételi kötelezettség arra figyelemmel szükséges, hogy az élelmiszer eredetű megbetegedések kivizsgálása során számos esetben derül fény a fertőtlenítésre használt anyagok nem-megfelelőségére, melyek kivizsgálásához a hatóságnak ismerni kell az előállító helyeket. A módosítás nem keletkeztet új kötelezettséget, csak törvényi szintre emeli a jelenleg miniszteri rendeletben szereplő kötelezettséget.

6. §

A törvényjavaslat pontosítja az Éltv. 26. § (1) bekezdését, figyelemmel arra, hogy a növényvédelem teljes egésze az élelmiszerlánc alá tartozik, nemcsak az élelmiszer-biztonsággal kapcsolatos területe. A növényvédelem körbe tartozó növény-egészségügyi feladatok ugyanis számos esetben nem élelmiszer-biztonsági vonatkozásúak.

7. §

A törvényjavaslat pontosítja az élelmiszerlánc-felügyelet szakmai irányítására vonatkozó rendelkezéseket, meghatározva, mely esetekben van közvetlen szakmai utasítási joga az országos főállatorvosnak az élelmiszerlánc-felügyeleti szervek tekintetében.

8. §

A hatályos jogi szabályozás értelmében az élelmiszerekkel kapcsolatos vizsgálatokat – az élelmiszerlánc teljes egésze vonatkozásában – az élelmiszerlánc-felügyeleti hatóság végzi. Az élelmiszerláncban tapasztalható jogsértések visszaszorítása érdekében szükséges kimondani, hogy az élelmiszerlánc felügyeleti hatóság laboratóriuma végezze az élelmiszerekkel és állatgyógyászati készítményekkel kapcsolatos élelmiszer-biztonsági és minőségi vizsgálatokat, amely erre tárgyi eszközeivel és személyi állományával alkalmas.

9. §

Károsítók, növények, növényi termékek vagy egyéb anyagok laboratóriumi karanténban tartására kizárólag állami laboratóriumban vagy az élelmiszerlánc-felügyeleti szerv erre kijelölt laboratóriumában kerülhet sor. A módosítás ennek törvényi háttérét teremti meg.

10. §

Technikai jellegű, szövegpontosító módosítás.

11. §

Az Éltv. 33. § b) pontjának módosítására az élelmiszer- és takarmányjog, valamint az állategészségügyi és állatjóléti szabályok, a növényegészségügyi szabályok, és a növényvédő szerekre vonatkozó szabályok alkalmazásának biztosítása céljából végzett hatósági ellenőrzésekről és más hatósági tevékenységekről, továbbá a 999/2001/EK, a 396/2005/EK, az 1069/2009/EK, az 1107/2009/EK, az 1151/2012/EU, a 652/2014/EU, az (EU) 2016/429 és az (EU) 2016/2031 európai parlamenti és tanácsi rendelet, az 1/2005/EK és az 1099/2009/EK tanácsi rendelet, valamint a 98/58/EK, az 1999/74/EK, a 2007/43/EK, a 2008/119/EK és a 2008/120/EK tanácsi irányelv módosításáról, és a 854/2004/EK és a 882/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet, a 89/608/EGK, a 89/662/EGK, a 90/425/EGK, a 91/496/EGK, a 96/23/EK, a 96/93/EK és a 97/78/EK tanácsi irányelv és a 92/438/EGK tanácsi határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2017. március 15-i (EU) 2017/625 európai parlamenti és tanácsi rendelet [a továbbiakban: (EU) 2017/625 európai parlamenti és tanácsi rendelet] alapján kerül sor, amely értelmében

az alapvetően határállomáson elvégzendő ellenőrzések bizonyos esetekben engedélyezett ellenőrzési helyeken is teljesíthetőek növények, növényi termékek és egyéb anyagok esetében.

12. §

A törvényjavaslat pontosítja az élelmiszerlánc-felügyeleti szerv nyilvántartásba vételre vonatkozó feladatait meghatározó rendelkezést, összhangban az Éltv. 23. § (2) bekezdésének módosításával. A rendelkezés új hatósági feladatot nem keletkeztet.

A fogyasztók élelmiszerekkel kapcsolatos tájékoztatásáról, az 1924/2006/EK és az 1925/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról és a 87/250/EGK bizottsági irányelv, a 90/496/EGK tanácsi irányelv, az 1999/10/EK bizottsági irányelv, a 2000/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv, a 2002/67/EK és a 2008/5/EK bizottsági irányelv és a 608/2004/EK bizottsági rendelet hatályaon kívül helyezéséről szóló, 2011. október 25-i 1169/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikk (2) bekezdése kimondja, hogy „az élelmiszerekkel kapcsolatos tájékoztatásra vonatkozó jogszabályok célja, hogy az Unióban megvalósítsák a jogszerűen előállított és forgalomba hozott élelmiszerek szabad mozgását, adott esetben figyelembe véve, hogy szükség van az előállítók jogszerű érdekeinek védelmére, valamint a jó minőségű termékek előállításának ösztönzésére.” Erre figyelemmel élelmiszerjogi kérdésként kell kezelni és ellenőrizni ezen jogszabályi előírásokat. A rendelkezés új hatósági feladatot nem keletkeztet.

Úgyszintén szükséges felhatalmazást adni az élelmiszerlánc-felügyeleti szervnek a 14/B. §-ban megállapított kötelezettség ellenőrzésére.

13. §

Az Éltv. 38. § (1) bekezdés 22. pontjának módosítása a használatban lévő növényvédelmi gépekre vonatkozó nyilvántartás vezetését írja elő, a növényvédelmi gépek jelenleg is kötelező felülvizsgálatára figyelemmel. A Éltv. 38. § (1) bekezdésének kiegészítése új hatósági feladatot nem keletkeztet.

14. §

A nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény 51. § (6) bekezdése alapján a felsőoktatási intézmények központi nyilvántartást vezetnek a kiadott oklevelekről. Annak érdekében, hogy az állatorvosok és a növényorvosok részére a FELIR azonosítható kiállítható legyen, indokolt ezen nyilvántartásból történő adatszolgáltatás.

A Magyar Állatorvostudományi Egyetemen 2020. februárjában megalakult Digitális Élelmiszerlánc Oktatási, Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Intézet, amellyel való együttműködés érdekében indokolt a FELIR adatok hozzáférhetőségének törvényi biztosítása.

15. §

A FELIR azonosító megállapítására vonatkozó 38/B. § újraszabályozására az azonosító beszerzésére kötelezettek adminisztrációs terheinek csökkentése érdekében kerül sor. A törvényjavaslat értelmében az engedélyezési vagy nyilvántartásba vételi kötelezettséggel járó tevékenység megkezdése előtt az élelmiszerlánc-felügyeleti szerv az engedély megadásakor vagy a bejelentés nyilvántartásba vételekor hivatalból állapítja meg az ügyfél számára a FELIR azonosítót, ha az ügyfél az engedély iránti kérelem benyújtásakor vagy a bejelentés megtételekor azzal nem rendelkezik. Úgyszintén hivatalból vezeti át a FELIR-ben az élelmiszerlánc-felügyeleti szerv az ügyfél adataiban vagy működésében bekövetkezett változást, amennyiben erről tudomást szerez.

16. §

Az (EU) 2017/625 európai parlamenti és tanácsi rendelet 35. cikke lehetővé teszi, hogy a hatósági ellenőrzés keretében végzett mintavétel, analízis, teszt, illetve diagnosztika eredményét szakértő is értékelje. Ez a szakvélemény a dokumentumok felülvizsgálatára irányul. Amennyiben ezen, második szakvélemény alapján vita alakul ki a hatóság és az ellenőrzés alá vont között, a tagállamok dönthetnek úgy, hogy biztosítják egy másik hatósági laboratórium által történő analízis, teszt, diagnosztika elvégzését. Számos esetben ezen második laboratóriumi vizsgálat elvégzése, így különösen, de nem kizárólag, amennyiben külföldi labor igénybevétele szükséges, nem teszi lehetővé a hatósági eljárások 60 napon belüli lefolytatását. Erre figyelemmel biztosítani kell, hogy ezen esetekben az ügyintézési határidő 60 nappal később járjon le, mint az eljárásra egyébként irányadó határidő.

17. §

Az Éltv. 44. §-ának módosítására az egyes rendészeti feladatokat ellátó személyek tevékenységéről, valamint egyes törvényeknek az iskolakerülés elleni fellépést biztosító módosításáról szóló 2012. évi CXX. törvény (a továbbiakban: Rendészeti tv.) fogalomhasználatával való összhang megteremtése érdekében kerül sor. A Rendészeti tv. ugyanis meghatározza, mi minősül az egyes rendészeti feladatot ellátó személy tekintetében a feladataival összefüggő jogellenes cselekménynek, amelyet szükséges az élelmiszer-rendész vonatkozásában is megállapítani.

18. §

Technikai jellegű, szövegpontosító módosítás.

19. §

Az állategészségügyi, járványvédelmi intézkedések következtében a károsultak állami kártalanításra jogosultak. Az állami kártalanítás összegét a megyei, illetve járási kormányhivatalok hatósági eljárás keretében állapítják meg. A kártalanítás összegének megfelelően az állattartó számlát állít ki a kormányhivatal részére mint szolgáltató, így a kártalanítás bruttó összegben kerül elszámolásra. Ennek következtében a vállalkozást a határozat véglegessé válásától általános forgalmi adó fizetési kötelezettség terheli. Erre figyelemmel a törvényjavaslat lehetővé teszi, hogy a kártalanítás jogosultja az általános forgalmi adó bevallásában úgy nyilatkozzon, hogy a kártalanítás általános forgalmi adó tartalmának összegére a kártalanítás folyósítását követő 15. napig fizetési halasztást vesz igénybe. A kártalanítási összeget folyósító szerv a fizetési halasztással érintett összeget a jogosult adószámára hivatkozással az állami adó- és vámhatóságnál vezetett, általános forgalmi adóbevételei számlára utalja át.

20. §

Az Éltv. 57. §-ának kiegészítésére egyrészt az (EU) 2017/625/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet, másrészt az ökológiai termelésről és az ökológiai termékek címkézéséről és a 2092/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. június 28-i 834/2007/EK tanácsi rendelet (a továbbiakban: 834/2007/EK tanácsi rendelet) hatósági ellenőrzésekről szóló intézkedésekre vonatkozó rendelkezéseivel való összhang megteremtése érdekében kerül sor.

Az ökológiai tanúsító szervezetek tevékenységére vonatkozóan feltárt hiányosságok esetén a 834/2007/EK tanácsi rendelet megköveteli, hogy első intézkedésként a jogszerű állapot helyreállítását rendelje el a hatóság. Az Éltv. azonban csak az élelmiszer-vállalkozásokra alkalmazható intézkedéseket sorolja fel, amely nem vonatkozik a tanúsító szervezetekre. A 834/2007/EK tanácsi rendelet értelmében, amennyiben az ökológiai ellenőrzést és tanúsítást végző szervezetek nem végzik el megfelelően a rájuk ruházott feladatokat, az átruházó illetékes hatóság visszavonhatja a feladat átruházását. Azonnal vissza kell vonni az átruházást abban az esetben, ha az ellenőrző szerv nem tesz kellő időben megfelelő helyreigazító intézkedéseket. Ezen rendelkezések az Éltv. 57. §-ában az élelmiszerlánc-felügyeleti szerv intézkedései között nincsenek felsorolva, amelyet a közigazgatási szabályszegések szankcióiról szóló 2017. évi CXXV. törvényre (a továbbiakban: Szankció tv.) figyelemmel pótolni kell.

21. §

Az Éltv. új 57/A. §-a a Szankció tv. rendelkezéseire figyelemmel kerül megállapításra.

22. §

Az élelmiszerlánc-felügyeleti hatóság jelenleg nem rendelkezik törvényi felhatalmazással arra vonatkozóan, hogy hozzáférhetetlenné tegyen olyan internetes weboldalt, amely hamisított vagy hazánkban engedéllyel nem rendelkező, a törvény hatálya alá tartozó terméket, köztük élelmiszert, állatgyógyászati terméket, növényvédő szert kínál eladásra. Az Éltv. 14/A. §-a határozza meg a hamisított termék fogalmát és a tiltott módon történő előállítás és forgalmazás eseteit. Számos olyan élelmiszert hoznak forgalomba internetes honlapokon, amelyet a lényeges tulajdonságára vonatkozó félrevezető megjelöléssel árulnak (például „csodatermékek”, gyógyítást ígérő termékek, stb.). Ezen honlapok esetében szükség van a honlap hozzáférhetetlenné tételére, mivel a termék forgalmazásáért felelős vállalkozás általában nem ismert. A hatóságoknak ezt az intézkedési lehetőségét az (EU) 2017/625 európai parlamenti és tanácsi rendelet 138. cikke is tartalmazza.

A vényköteles készítmények távértékesítése még súlyosabb problémát jelent, hiszen ezáltal illegálisan, vény nélkül juthatnak hozzá az állattartók, növényvédő szert felhasználók egyes készítményekhez. Mivel a vényköteles készítmények alkalmazása szakértelmet igényel, e szerekhez való illegális hozzáférés komoly élelmiszerlánc-biztonsági kockázatot rejt. Emellett az eljáró hatóságok, még ha tudomást is szereznek ilyen honlapok létezéséről, nem tudnak kellően hatékonyan fellépni.

A szigorítás különösen a súlyos köz-és állategészségügyi kockázatot jelentő antimikrobiális rezisztencia elleni hatósági fellépést segítené, mivel ezzel a vényköteles, antimikrobiális hatóanyagú szerekhez való illegális hozzáférést, és ezáltal a felelőtlen, szakszerűtlen alkalmazást és a rezisztencia kialakulásának kockázatát is csökkenteni lehetne. Tekintettel arra, hogy a növényvédő szerek felhasználása során is vény használata kötelező, szükséges a szabályozás kiterjesztése a hamisított, illegálisan forgalmazott növényvédő szerekre is.

23. §

A hatályos törvényi rendelkezések értelmében az eljárás alá vont személy figyelmeztetésben részesítése nem alkalmazható növényvédelmi, takarmány-ellenőrzési, élelmiszer-ellenőrzési bírság kiszabását eredményező jogsértések esetén. Ezen esetek kibővítése szükséges az élelmiszerlánc-felügyeleti bírság kiszabását eredményező jogsértések esetére.

24. §

A törvényjavaslat biztosítja továbbá a törvényi felhatalmazást helyszíni bírság kiszabására, abban az esetben, amikor a jogsértés intézkedés alkalmazását nem teszi szükségessé.

25. §

A 14/B. §-ban foglalt előírások megsértése esetére biztosítani kell a bírság kiszabásának lehetőségét, amire figyelemmel kiegészül az élelmiszer-ellenőrzési bírság eseteit felsoroló 62. § (1) bekezdése.

26. §

A törvényjavaslat a felhatalmazó rendelkezéseket egészíti ki az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvényre, valamint az Éltv.-be újonnan bekerülő előírásokra figyelemmel.

27. §

Az Éltv. jogharmonizációs záradéka kiegészül azon uniós jogi aktusokkal, melyekkel való összhang megteremtését vagy végrehajtását a törvényjavaslat célozza.

28. §

Technikai jellegű, szövegpontosító módosítás.

29. §

Az Éltv. fogalommeghatározó rendelkezéseit az 1. melléklet módosítja.

A Mellékletben szereplő fogalommeghatározások megalkotásának, módosításának célja az (EU) 2017/625/EU rendelettel, valamint a növénykárosítókkal szembeni védekező intézkedésekről, a 228/2013/EU, a 652/2014/EU és az 1143/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 69/464/EGK, a 74/647/EGK, a 93/85/EGK, a 98/57/EK, a 2000/29/EK, a 2006/91/EK és a 2007/33/EK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. október 26-i (EU) 2016/2031 európai parlamenti és tanácsi rendelettel való összhang megteremtése, továbbá jogalkalmazást segítő kiegészítő rendelkezések megállapítása indokolja.

30. §

Technikai jellegű, szövegpontosító módosítás.

31. §

Az állatorvosi rendelő fogalmának pontosítása a műszaki feltételek tekintetében, valamint az állatorvosi alapellátó rendelő fogalmának megállapítása. A szolgáltató állatorvosi tevékenység során egyértelműen igény mutatkozik arra, hogy az állategészségügyi szolgáltató intézmények között legyen olyan, intézmény, ahol egyszerűbb, főleg belgyógyászati jellegű beavatkozásokat végeznek el, de jelentős műtéti beavatkozásokat nem. Fontos meghatározni az, hogy mi az alapvető különbség egy alapellátó és egy teljes körű állatorvosi ellátást lehetővé tevő rendelő között.

32–33., 40., 50. §

A kamarai etikai eljárások országosan egységes lefolytatását, az etikai bizottsági tagok hatékony és gazdaságos továbbképzését szolgáló javaslat, amely egyúttal a kamarai feladatok gazdaságosabb elvégzését is lehetővé teszi.

34–36. §

A javaslat elősegíti a hazai állatorvoslás három nagy területének, az egyetemi képzés-oktatásnak, az állami állategészségügyi szolgálatnak és az elsősorban a szolgáltató állatorvosokat tömörítő köztestületnek az összehangolt, egymás szakmai tevékenységét segítő működését, amelynek kihatása van az élelmiszerbiztonságra és a járványok elleni védelemre is.

37. §

A 2003/109/EK irányelv 11. cikke (1) bekezdésének a) pontjának való megfelelést szolgálja.

38–39. §

A szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 56a. cikk (2) bekezdésének való megfelelést szolgálják.

41. §

A javaslat meghatározza az úgynevezett üzemi állatorvosra vonatkozó rendelkezéseket.

42–43. §

A speciális kiegészítő végzettségekkel azonosnak indokolt tekinteni a Kamara által igazolt húsz év időtartamú magán-állatorvosi vagy szolgáltató állatorvosi szakmai gyakorlatot is.

44. §

A javaslat a magyar állatorvosi praxisok védelméhez járul hozzá, elősegíti azt, hogy az állatorvosi gyakorlatban mindennap szükséges szakmai döntéseket olyan szakemberek hozzák meg, akik részt is vesznek az állategészségügyi szolgáltatást nyújtó vállalkozás szakmai munkájában, megfelelően és a szakmai szempontokat is értékelve járulnak hozzá a magyar állatvédelmi, élelmiszerbiztonsági és járványvédelmi tevékenységhez. Emellett a javaslat biztosítja az elhunyt állatorvos túlélő házastársa, illetve gyermekei számára a praxisban fennálló tulajdon továbbvitelét. Ebben az esetben az állategészségügyi szolgáltatónak az átengedése esetére a javaslat elővásárlási jogot biztosít az állategészségügyi szolgáltatónál szabadfoglalkozás vagy munkaviszony keretében legalább egy éve foglalkoztatott és az állatorvosi tevékenység végzésére vonatkozó feltételeknek egyébként megfelelő állatorvos részére.

45. §

A javaslat az absztrakt szabályok konkretizálásával megteremti a jogi feltételeit az állattartó és az állategészségügyi szolgáltató között létrejövő jogviszonynak. Az állattartó és az állategészségügyi szolgáltató közötti kötelmi viszony kezelési szerződésben realizálódik. A kezelési szerződés sajátos, bizonyos esetekben vállalkozási elemekkel vegyes, megbízási jellejű szerződéstípus, amelyben az állategészségügyi szolgáltató lege artis szakszerű és az adott szakterület objektív standardjainak megfelelő állatorvosi tevékenységet nyújt, törekszik annak pozitív

eredményére, de nem kérhető számon rajta az állat gyógyulása. Az eredmény elmaradásáért csak akkor felel, ha eleve valamely állatorvosi eredmény teljesítésére vállalkozott (pl. vakcinázás). Ellenszolgáltatásként főszabály szerint az állategészségügyi szolgáltató díjazásra jogosult.

A jogviszony létrejötte a szerződéskötési szabadság mentén főszabályszerűen a felek akarategyezségétől függ. Mivel a szerződés alapja a bizalom, így az állattartót megilleti annak szabadsága, hogy kívánja-e és mely állategészségügyi szolgáltatóval kezeltetni az állatát. Az állategészségügyi szolgáltató részéről a szerződéskötés indokolás nélkül visszautasítható, csupán etikai okból, illetve közérdekből az elsősegélynyújtás, illetve a bejelentési kötelezettség alá tartozó fertőző állatbetegség gyanúja esetén a szükséges intézkedések megtétele vonatkozásában áll fenn szerződéskötési kötelezettsége. A szerződés visszautasítása esetén azonban szintén etikai okból az állategészségügyi szolgáltató köteles a szakszerű ellátás legközelebbi lehetőségéről tájékoztatást adni az állattartónak.

A javaslat nem ír elő formakényszerszerűen a szerződés létrejöttét, azaz az szerződés akár az állategészségügyi szolgáltató felkeresésével és a másik fél részéről a kezelési kérelem elfogadásával vagy a kezelési tevékenység megkezdésével is létrejöhet.

Az állategészségügyi szolgáltató részéről a fokozott bizalmi viszonyra tekintettel tájékoztatási kötelezettség áll fenn az állattartó irányába a diagnózisról, a kezeléssel, valamint a betegség várható lefolyásának prognózisáról.

Az állategészségügyi szolgáltató deliktális felelősséggel tartozik a kezelés során elkövetett műhibával okozott károkért. Ha nem követett el műhibát, de a kezelés következtében az állat egészségi állapotában negatív változás következik be, akkor mentesül az állategészségügyi szolgáltató a felelősség alól, ha az időben észlelt állapotváltozás elhárítására a lehetséges és szükséges beavatkozásokat megtette.

Az állategészségügyi szolgáltató – hacsak az állattartó nem tiltakozik ellene – igénybe veheti a kezeléshez másik állategészségügyi szolgáltató konzultatív vagy tevőleges közreműködését. Ilyenkor az igénybe vett másik állategészségügyi szolgáltató és az állattartó között nem jön létre újabb kezelési szerződés, hanem a jogviszony a két állategészségügyi szolgáltató között jön létre. Ha az állategészségügyi szolgáltató a kezelést térítésmentesen vállalta, a térítésmentesség – a felek eltérő rendelkezése hiányában – a térítésmentesség kiterjed erre esetre is. Az állategészségügyi szolgáltató úgy felel az általa igénybe vett másik állategészségügyi szolgáltató tevékenységéért, mintha maga követte volna el.

Az állategészségügyi szolgáltatót megilleti az azonnali hatályú felmondás joga, ha az állattartó a szükséges együttműködést megtagadja, viselkedésével a további kezelést veszélyezteti vagy az állategészségügyi szolgáltató üzemszerű működését zavarja.

A bizalmi jellegre tekintettel az állattartó a kezelési szerződést bármikor indoklás nélkül felmondhatja, azonban köteles megtéríteni az állategészségügyi szolgáltató által elvégzett kezelés ellenértéke mellett az állategészségügyi szolgáltatónak a kezelési szerződés alapján felmerült indokolt költségeit. Ha az állattartó a kezelési szerződést azért mondta fel, mert súlyos kezelési hiba miatt megrendült az állategészségügyi szolgáltató szakmai alkalmasságába vetett bizalma, igényelheti a nem teljesített kezeléssel eredő kárának megtérítését.

A javaslat meghatározza magának az állatorvosnak is a jogait és a kötelezettségeit az állat kezelése során. Az állatorvos az állatorvosi tevékenységet az adott helyzetben általában elvárható gondossággal, a szakmai követelmények keretei között, az etikai szabályok megtartásával, legjobb tudása, erkölcsi felfogása és lelkiismereti meggyőződése szerint, a rendelkezésére álló tárgyi és személyi feltételek által meghatározott szinten, szakmai kompetenciájának megfelelően nyújtja. Az állatorvos a szakmai irányelvek, az etikai szabályzatban foglaltak, valamint a hatósági rendelkezések figyelembevételével – a már említett etikai, illetve közrendi okokból az elsősegélynyújtás, illetve a bejelentési kötelezettség alá tartozó fertőző állatbetegség gyanúja esetén a szükséges intézkedések megtételének kivételével – jogosult dönteni abban a kérdésben, hogy az adott esetben vállalkozik-e az állatorvosi feladatok végzésére.

46–48. §

Átmeneti rendelkezések.

49. §

Jogharmonizációs záradék.

51–52. §

Hatályvesztésről és hatályba nem lépésről szóló rendelkezések.

53. §

Záró rendelkezések.

54. §

Jogharmonizációs záradék.

Végső előterjesztői indokolás

a Magyar Export-Import Bank Részvénytársaságról és a Magyar Exporthitel Biztosító Részvénytársaságról szóló 1994. évi XLII. törvény, valamint a külképviseletekről és a tartós külszolgáltatásokról szóló 1994. évi XLII. törvény, valamint a külképviseletekről és a tartós külszolgáltatásokról szóló 2016. évi LXXIII. törvény módosításáról szóló 2020. évi LIV. törvényhez

ÁLTALÁNOS INDOKOLÁS

A Magyar Export-Import Bank Részvénytársaságról és a Magyar Exporthitel Biztosító Részvénytársaságról szóló 1994. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Exim törvény) 1. § (3) bekezdése értelmében a Magyar Export-Import Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaságra (a továbbiakban: „Eximbank”) a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény (a továbbiakban: „Hpt.”) rendelkezéseit az Exim törvényben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni.

Az Exim törvény jelenleg nem teszi lehetővé, hogy az Eximbank ingatlanalap(ok)ba fektessen. Az Eximbank ingatlanalap(ok)ba történő tőkebefektetéssel finanszírozni tudná a hazai ingatlanfejlesztéssel foglalkozó társaságokat azzal, hogy ezen alapok tőkéjéből – akár – határainkon kívüli területeken vásárolt ipari, idegenforgalmi, irodai, stb. ingatlanok fejlesztésében, üzemeltetésében kapjanak szerepet, összhangban a kifizetési politikában meghatározott célokkal.

A Magyarországon már sikeres ingatlanportfóliót kiépített és üzemeltető társaságok így kiléphetnek a nemzetközi piacra, ami lehetővé teszi számukra a megszerzett piaci tudás, tapasztalat hasznosítását, továbbá az innovatív hazai építőipari és egyéb termékek, szolgáltatások exportját, mert ezek beépülnek a fejlesztendő, üzemeltetésre átvett külföldi ingatlanokba.

Az ingatlanalapokra, azok kezelőire minden országban szigorú szabályozás vonatkozik a befektetői érdekek védelme érdekében, így a jogi garanciák rendelkezésre állnak a befektetés megtérülésére vonatkozóan. A portfólió hozamának összetevői hasonlóak az értékpapíralapokhoz, viszont azoknál sokkal stabilabbak, jobban tervezhetők. A hozam egyik összetevője az adott eszköz értékváltozása, a másik pedig a bérleti díj bevétel, ami az ingatlanalap hozamának meghatározó, stabil bevételt jelentő részét adja. Mivel általában a kereskedelmi ingatlanok hosszú távú, több éves bérleti szerződésekkel rendelkeznek, az ebből befolyó bérleti díj bevételek előre tervezhetők. Ez ad stabilitást az ingatlanok értékének, és biztosítja az ingatlanalap kiegyensúlyozott növekedését.

A kockázatokat tovább mérsékeli a diverzifikáció. Az ingatlanalap az ingatlanpiac különböző piaci szegmenseiben és eltérő földrajzi helyszíneken fektet be, amelyeket az egyéni befektető nem tudna megtenni.

Mindezekre tekintettel az Eximbank mint befektető számára a befektetési portfólió építésénél érdemes a hazai és nemzetközi magántőkealapok mellett ingatlanalapba is tőkét elhelyezni, az ingatlanpiac által kínált stabil hozam és diverzifikációs lehetőségeket kihasználni.

Egy ingatlanalap méretéből adódóan sok elemből álló, jól strukturált ingatlanportfóliót képes felvásárolni, majd üzemeltetni, hasznosítani, ezért megfelelő szakértői felügyelet mellett viszonylag alacsony kockázatú befektetésnek tekinthető. Jelen módosítás révén lehetővé válna az Eximbank részére mind a bel- és külföldi ingatlanalap(ok) alapítása, mind az azokhoz történő csatlakozás.

A külképviseletekről és a tartós külszolgáltatásról szóló 2016. évi LXXIII. törvény (a továbbiakban: Külszoltv.) módosítása technikai jellegű, a társadalombiztosítás ellátásaira jogosultakról, valamint ezen ellátások fedezetéről szóló 2019. évi CXXII. törvény (a továbbiakban Tbj.), valamint a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Kit.) 2020 januárjában végbement módosításai teszik szükségessé a változtatásokat.

RÉSZLETES INDOKOLÁS

1. §

Jelenleg, amennyiben az Eximbank intézményi kezességet (Garantiqa Hitelgarancia Zrt., Agrár-vállalkozási Hitelgarancia Alapítvány) kíván igénybe venni, problémát jelent, hogy a kezesek elvárják, hogy a követelés behajtását a szerződött intézmény vállalja. Az Exim törvény módosításával lehetővé válik, hogy az Eximbank pénzügyi szolgáltatás közvetítése keretében más nevében hajthasson be követelést, így intézményi kezesség esetén is, ha az intézményi kezes ezzel bízta meg.

A módosítás révén az Eximbank bel- és külföldi kockázati- és magántőkealap mellett ingatlanalap alapításához, vagy ahhoz történő csatlakozáshoz kapcsolódóan is jegyezhet befektetési jegyet.

Az ingatlanalap, magántőkealap, kockázati tőkealap helyett használt alternatív befektetési alap fogalom a Kbtv.-nek megfelelő általános, valamennyi korábban egyenként nevesített alap kategóriáját felölelő törvényi definíció.

Az alapkezelő alapítását azért szükséges külön nevesíteni, mivel a hatályos törvényi rendelkezés megengedi az Eximbank számára az alap alapítását, azonban alapot csak alapkezelő alapíthat. Ezért a hatályos törvényi rendelkezés szerint az Eximbank felhatalmazása alap alapítására csak úgy értelmezhető, ha az alap alapítása magában foglalta az alapkezelő alapításának a lehetőségét is. A javasolt törvénymódosítás ezt a korábbi implicit törvényi lehetőséget most kifejezetten nevesítené, a törvény értelmezésének egyértelműsítése érdekében.

2. §

A módosítással lehetővé válik, hogy a nemzetközi gyakorlattal összhangban az Eximbank mind garanciát, mind kezességet nyújthasson, külön jogszabályban meghatározott feltételek teljesülése esetén, állami készfizető kezesség mellett. Az Eximbankra vonatkozó OECD és uniós szabályok nem tesznek különbséget a garancia és a kezesség között, azokra azonos előírásokat tartalmaznak. Ugyanakkor a magyar szabályozás alapján a kezesség alkalmazása kedvezőbb lehet, adminisztrációs terhek csökkentésével járhat, mivel a bírói gyakorlat egységes a tekintetben, hogy kezes teljesítésével az alapjogviszony megszűnik, de az alapjogviszony biztosítékai fennmaradnak a kezes követelésének fedezeteként. Például egy hitel visszafizetésére vállalt kezesség esetén elegendő a kezesség jogosultjának megkötni a biztosítéki szerződéseket, amelyek az Eximbank mint kezes teljesítése esetén, a törvény alapján az Eximbankra átszállnak, csökkentve ezzel a vállalkozások adminisztrációs terheit. A kezesség alkalmazása a költségvetés számára is kedvezőbb lehet, figyelemmel a mentesüléseknek a garanciához képest szélesebb körére.

3. §

A javasolt módosítás célja, hogy a COVID-19 járvány gazdaságot érintő hatásainak csökkentésére bevezetendő Eximbanki programokban a partnerbankok részt tudjanak venni, figyelemmel arra, hogy a nagykockázat vállalásra vonatkozó korlátozások ezt jelenleg akadályozzák tekintettel arra, hogy ezen konstrukciók nem a mentesülést biztosító exportcélú, hanem belföldi hitelek.

Az Eximbanknak a kötelező érvényű ajánlatok és a megkötött, de még nem hatályos hitel-, leszámítolási és garancia szerződéseit függő kötelezettségek miatt keletkező fedezetlen pozíciója intézkedések nélkül (központi költségvetési kezesség, MEHIB) beláthatatlan nagyságrendű kockázattal súlyozott kitétséérték növekedést eredményez. Ez azonban azon jogszabályi hiányosságból fakad, hogy a CRR I. melléklete konkrétan nem nevesíti a fedezetek érvényesíthetővé és elismertté válásáig nem folyósítható mérleg alatti kötelezettségek alacsony, azaz 0%-os kockázati kategóriáját. Valójában a függő kötelezettségekből mérlegtétel a jogszabályok szerint nem keletkezhet.

4. §

A nemzetközi versenyképességet javító ügyletek nem az OECD szabályok keretében nyújtott finanszírozási konstrukciók, így a fogalom meghatározások törlése az ügyfelek számára is nehezen érthető és átlátható kötelező vállalást, az OECD által alkalmazott módszertan szerinti számszerűsíthető előny előírását szüntetné meg, amely a COVID-19 járvány következtében bevezetendő gazdaságmentő programokhoz való hozzáférésben is korlátozza a nehéz helyzetbe került vállalkozásokat.

5. §

A Kit. 2020. januári módosítása megteremtette az 50 éven felüli kormánytisztviselők részére adható pótszabadság (3 nap) lehetőségét, amelyet szükséges a Külszoltv.-ben is átvezetni, tekintettel arra, hogy a jelenlegi szabályozás alapján a kihelyezettek csak a gyermekek után járó pótszabadságra jogosultak.

6. §

A Tbj. változása kapcsán véghezvitt, technikai jellegű módosítás, amely az örökbefogadói díjra jogosult, felkészülési állományba kinevezett kormánytisztviselőre is kiterjeszti a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) szabályait.

7. §

Technikai jellegű módosítás, amely a Külszoltv. 58/C. §-ában szereplő, Kit.-re mutató hivatkozást módosítja. A Külszoltv. 58/C. §-a hivatkozik a Kit. 131. § (2) bekezdésére, amely 131. § (1) bekezdés b) pontra változott, erre tekintettel a Külszoltv. technikai módosítása is indokolt. A módosítás a jelenleg fennálló koherencia zavar orvoslása miatt szükséges. A módosítás továbbá, megteremti az összhangot a kormányzati igazgatásról szóló törvény 93. § (2) bekezdés l) pontja alapján a minisztériummal jogviszonyban álló kormánytisztviselők házassági vagy élettársának jelen § a)–c) pont szerinti tevékenysége miatt fizetés nélküli szabadság, valamint a kormányzati igazgatásról szóló törvény 131. § (1) bekezdés b) pont szerinti fizetés nélküli szabadság esetei között.

8. §

Átmeneti rendelkezés.

9. §

Felhatalmazó rendelkezés pontosítása tekintettel arra, hogy a tartós külszolgálat mind egészségügyi, mind pedig mentális kockázatokat jelenthet bizonyos állomáshelyek esetében ezért szükséges a felhatalmazó rendelkezés pontosítása, annak érdekében, hogy megelőzhető, illetve feltárható legyenek azok az esetleges egészségügyi és mentális problémák, amelyek a külképviseleti lét, illetve munkavégzés során jelentkezhetnek és a kihelyezett munkavégzésére jelentős befolyással bírhatnak.

10. §

Technikai jellegű módosítás, amely a Külszoltv. 58/C. §-ában szereplő, Kit.-re mutató hivatkozást módosítja. A Külszoltv. 58/C. §-a hivatkozik a Kit. 131. § (2) bekezdésére, amely 131. § (1) bekezdés b) pontra változott, erre tekintettel a Külszoltv. technikai módosítása is indokolt. A módosítás a jelenleg fennálló koherencia zavar orvoslása miatt szükséges. A módosítás továbbá, megteremti az összhangot a kormányzati igazgatásról szóló törvény 93. § (2) bekezdés l) pontja alapján a minisztériummal jogviszonyban álló kormánytisztviselők házassági vagy élettársának az 58/C. § a)–c) pont szerinti tevékenysége miatt fizetés nélküli szabadság, valamint a kormányzati igazgatásról szóló törvény 131. § (1) bekezdés b) pont szerinti fizetés nélküli szabadság esetei között.

11. §

Hatályba léptető rendelkezés.

12. §

Hatályon kívül helyező rendelkezés.

Az Indokolások Tárát az Igazságügyi Minisztérium szerkeszti.

A szerkesztésért felelős: dr. Salgó László Péter.

A szerkesztőség címe: Budapest V., Kossuth tér 4.

Az Indokolások Tára hiteles tartalma elektronikus dokumentumként a <http://www.magyarkozlony.hu> honlapon érhető el.